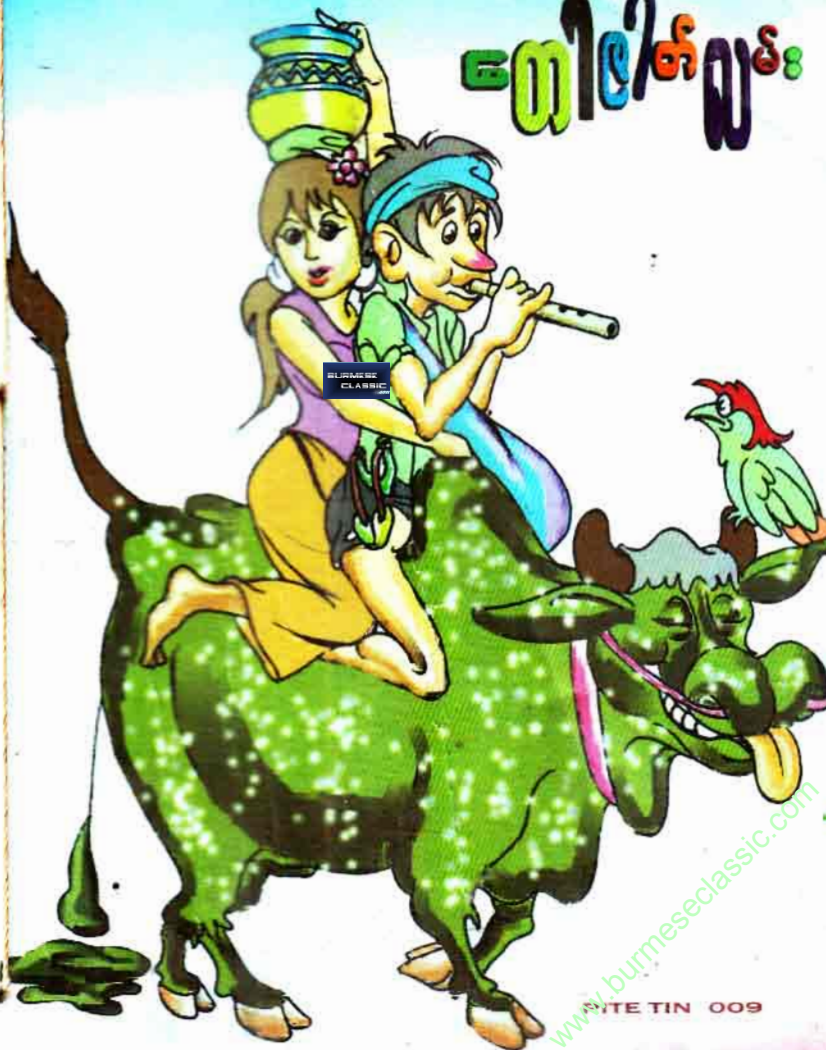

ပဉ္စမအိုင်း
စာပေသင်
ကျေးဇူးတင်

BURMESE CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၅၀၀၄၆၈၀၄၀၉
 မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၅၀၀၅၃၀၀၅၀၉
 ထုတ်ဝေသူ
 ဦးချစ်ညွန့် (ဇင်ရတနာစာပေ)
 ၂၀၅၊ ကားခါးလမ်း
 အင်းစိန်မြို့သစ်၊ ရန်ကုန်။
 အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ
 ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၅)
 ရွှေခြင်သေပုံနှိပ်တိုက်
 ၂၂၅၊ အခန်း(၂)၊ ၃၁လမ်း။
 ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်။
 ပထမအကြိမ်
 ၂၀၀၉ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊
 အုပ်ရေ ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၅၀၀ကျပ်။

မင်းတို့သာ လိမ္မာရင်
 ဒီမြေဟာ ... သားစဉ်မြေးဆက် စားမကုန်တော့ဘူး။
 လယ်ချစ်သူ အဖေ “တမ်းချင်း” နှင့်အတူ...။
 အသက်သခင် ... လယ်သမားကြီးများသို့ ...
 တမ်းတမ်းတော။

လေပူ ... နွေးနွေးနှင့်
 မုတ်သုန်လေ ... ပေါင်းဖက် ...။
 အေးမြမြ ... မိုးစက်ပွင့်တို့
 ကြွေကျ ... နွေဘဝရဲ့ တမလွန် ...။
 နွေမှာပုန်းကြ ... မိုးမှာရုန်းထ
 ခုန်ကြ ... ဧပါက်ကြ ... မျူးကြ ... ကကြ ...
 မိုးဘက်သားတို့ ... သီချင်းသံ ...
 ကွင်းလုံးညံပေါ့၊ ကွင်းလုံးလှုံပေါ့ ...
 မြေမှာပြားကပ် ... ခါးရှုပ်နေတဲ့
 မြက်ခင်းပြင်ကြီး ... ဗီတာမင် မိုးရေ
 သောက်သုံးလို့၊ ကတ္တီပါတောဖော်စိမ်းကြီးကို
 ခင်းကျင်းခဲ့ပြီပေါ့ ...။

သူရဦးငှားလေးစစ်အေး

နေပူက ပြင်းသည်လေ။

နွားမွဲနှင့်ချိုကုတ်က သိပ်မရုန်းချင်တော့ . . . ။

စစ်အေး . . . ပေါက်တူးတိုတစ်ချောင်းနှင့် နွားချေးမှုန့်တွေ ယက်ချနေသည်။ လှည်းကက်အိမ်တွင် ဝါးရိုင်ဖတ်တွေပြီး နွားချေးခြောက် တင်လာခြင်းဖြစ်၏။

နွားချေးပုံမှာထိုးထားသော ကြိမ်လုံးကိုယူလိုက်ပြီး နွားမွဲတင်ပါးကို လှမ်းထိုးလိုက်သည် . . . ။

“ ဟဲ့ . . . ဟဲ့နွား . . . သွားစမ်း . . . ”

လှည်းက မရွေ့ချင်ရွေ့ချင်နှင့်ရွှေ့သွား၏။ နွားမွဲက နှိပ်ထဲက ခပ်ပေပေ။ နေပူနှင့်ဆိုတော့ ပိုဆိုးသေး။ ကြိမ်တို့ပေးမှ ရွှေ့ရုံသာ . . . ။

လှည်းရွှေ့သွားလိုက် . . . ယက်ချလိုက်နှင့် လယ်ကွင်းတစ်ပတ်ပြည့်ပြည့်လှလှတွင် . . . လှည်းပေါ်ကနွားချေးတွေ တစ်မှုန်မျှ မကျန်တော့ . . . ။

နေပူလွန်း၍ ရေငတ်လာသည်။ စစ်အေး လယ်စောင်းရှိ ထန်းပင်ပေါ်မှထန်းရည်အိုးကိုလှမ်းကြည့်ပြီးလျှာသိမ်းနေသည်။

“ ရှုလွတ် . . . ရှုလွတ် . . . ”

သူ . . . ဘေးဘီကို ခေါင်းတစ်ပတ်လည်ကြည့်သည်။ ကွင်းထဲမှာလူရင်းနေသည်။ ကံကောင်းလေစွ . . . ။

စစ်အေး လှည်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်း၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဖရဲခင်းမှာ ဖရဲခူးနေသူတွေကို လှုပ်လှုပ်ရွရွ မြင်လိုက်ရသည်။

စစ်အေး . . . ထန်းပင်ရှိရာသို့ မိကျောင်းတစ်ကောင်လို မြေပေါ်ပြူးကပ်ပြီး တွားသွားသည်။ အကျီဟပြီနှင့်ရင်ဘတ်ကို

မြေခဲချွန်ချွန်တွေက လျှာနှင့်လျက်သလို . . . ။ အရေပြားတွေ ပွန်းကုန်သည်။ တရွေ့ရွေ့နှင့် အပင်ခြေရင်းရောက်သွားပြီ။

သူ့ကိုယ်သူ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ခွဲနေသည့် ဗီယက်ကောင်း တစ်ယောက်လိုလို . . . ။

မျက်ကွယ်ရှိရာခြုံအစပ်မှာ ဆတ်ခနဲထရပ်သည်။ ခါးနောက်မှာထိုးထားသည့် လေးခွကို ဆွဲဖြုတ်သည်။ ဘယ်လို

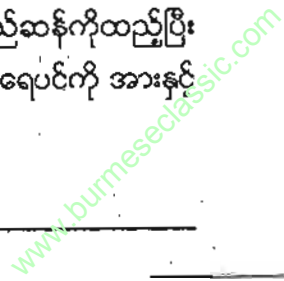
ပညာရှင်က . . . ထွင်းထုထားသည်မသိ . . . ။ သူ့လေးခွက အဆန်း . . . ။ ဝတ်လစ်စလစ်မိန်းမ

တစ်ယောက်၏ လက်နှစ်ချောင်းမှာ သားရေပင်တပ်ဆင်ခြင်းဖြစ်၏။ စစ်အေး . . . လေးခွကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

ခါးပိုက်ထောင်ထဲက လောက်စာလုံးကို ထုတ်ယူသည်။ လောက်စာအိမ်မှာ . . . မြေကျည်ဆန်ကိုထည့်ပြီး

ထန်းရေအိပ်ပင်တည့်တည့်ကို ချိန်သည်။ သားရေပင်ကို အားနှင့် ဆွဲယူ၍ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ ဖောင်း . . . ”

အသံနှင့်အတူ အိုးဖင်ပေါက်သွားပြီး ထန်းရည်ဖြူဖြူတွေ ထွက်ကျလာ၏။ စစ်အေးခေါင်းကိုမော့ပြီး ပါးစပ်နှင့်လိုက်ခံသည်။ ချိန်သားမကိုက်၍ ထန်းရည်တွေ မျက်လုံးထဲဝင်သည်။ နှမြောသည့်ဖြစ်ခြင်း . . . ပါးစပ်ကို ပြန်နိုင်သမျှဖြစ်သည်။ ပါးစပ်နှင့် တည့်သွားပြီ . . . ။

ပါးစပ်တစ်လုံးပြည့်လိုက် . . . မျိုချလိုက်နှင့် ထန်းရည် ကုန်သွားတော့ သူ့ဗိုက်တင်းနေပြီ . . . ။ သူ . . . လှည်းရှိရာ ဝန်းကွယ်လာပြီး လှည်းကို သုတ်သုတ်မောင်းထွက်လိုက်၏။

“ ဟ . . . ဟ . . . ဟား . . . ”

ခြံထဲရောက်တော့ ကိုင်ကြိုးနှစ်ချောင်းကို တင်းအောင် ဆွဲပြီး လှည်းကို . . . ဘရိတ်အုတ်လိုက်သည်။

“ ကျီ . . . အီ . . . အီ ”

ခြံထဲမှာတော့ သစ်ရိပ်ပါးရိပ်နှင့် အေးမြသည့်အိုအေစစ် မိတို့ လယ်ကွင်းနဲ့တော့တခြားစီ . . . ။

ဝင်းဖန့်ဖန့်အသားအရေနှင့် ပြေပြစ်လှပသည့် စာရင်း ထိန်းသမီး . . . ခင်မူန် အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာသည်။

“ ဟဲ့စစ်အေး . . . ဒီတစ်ခေါက် ပဲမှော်တစ်စီးတင်ပြီး စစ်တိုတို့ . . . ဖရဲခင်းစောင်းကလယ်ကွက်ကို ဖြန့်ချိဖို့ . . . အဖေမှာသွားတယ် ”

ခင်မူန် . . . အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သည်။

“ ခင်မူန် . . . ခဏ . . . ခဏ ”

“ ဘာလဲ . . . ”

“ ရေငတ်လွန်းလို့ဟယ် . . . သောက်ရေလေးတစ်ခွက်လောက် ”

ခင်မူန့် . . . ဆောင့်ဆောင့်နှင့် တက်သွားသည်။ သောက်ရေတစ်ခွက်နှင့် ပြန်ဆင်းလာ၏။ စစ်အေး သောက်ခွက်ကို လှမ်းယူပြီး အငမ်းမရသောက်ချသည်။ ရေတွေက သူ့ကိုယ်ပေါ် ဖိတ်စင်ထက်ဝက်။

လေတစ်ချက်အငွေ့ သူ့ကိုယ်မှထန်းရေနံ့က ခင်မူန့် နှာခေါင်းထဲ . . . ထောင်းခနဲ တိုးဝင်၏။

“ ဟဲ့ကောင် . . . နင့်ကိုယ်က ထန်းရေနံ့ရတယ် ”

“ ချွေးချဉ်နံ့ပါဟယ် . . . ဘယ်ကထန်းရေနံ့ဟုတ်မလဲ ”

“ သေမယ်နှော် . . . သတိထား . . . ”

လှုပ်လီ . . . လှုပ်လဲ့နှင့် လှေကားအတိုင်းပြန်တက်သွား၏။ စစ်အေး . . . နွားနှစ်ကောင်ကိုဖြုတ်ပြီး ကျောက်စည်မှာ ရေတိုက်သည်။ သင်းတို့နှစ်ကောင် အတော်သောက်နိုင်သည်။ ကျောက်စည်ထဲက ရေတစ်ဝက်ကုန်၏။ ရေတိုက်ပြီး . . . နွားနှစ်ကောင်ကို လှည်းမှာပြန်တပ်သည်။

ပဲတီစိမ်းနှင့် မတ်ပဲအမှော်တွေကို တောင်းနှင့်ကုံးပြီး လှည်းပေါ်တင်သည်။ ချွေးစိုစိုနှင့်ပဲမှော်တွေ . . . မိတ်ဖွဲ့ကြပြီး လှည်းတစ်ဝက်လောက်တင်ပြီး နောက်ပိတ်ရိုင်ဖတ်ကို ဝါးလှံ တန်းနှင့် ကန့်လန့်ခံသည်။

လှည်းတစ်စီးတိုက်ပြည့်သည်နှင့် ဒုတိယအစစ်မှသည် ကန္တာရဆီသို့ လှည်းမောင်းထွက်ခဲ့၏ . . . ။

စစ်အေး တစ်ခါတစ်ရံကပြီ

“ဟေ့ စစ်အေး လာလကွာ . . . ဖရဲသီးစားရအောင်”
 ဆစ်တိုက . . . ဖရဲသီးခူးရင်း စစ်အေးကို ဖိတ်မန္တက
 ပြု၏။ စစ်အေးက မငြင်း။ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၏။ ဆစ်တို
 ဖရဲက . . . ထိုင်ဝမ်ဖရဲ . . . နည်းနည်းနောနောကြီးမဟုတ်။
 စစ်အေး ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ဆစ်တိုအနားမှာ ထိုင်သည်။
 “စစ်အေး . . . ဘာဖြစ်နေလဲ”
 “ဆစ်တို . . . ငါစဉ်းစားမိတယ်ကွ”
 ဆစ်တိုက . . . ဖရဲသီးတစ်လုံးကို ဇွန်းဖင်နှင့်
 လှည့်ဖောက်ရင်း . . .
 “ဘာ . . . ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောဦးမလို့လဲ”
 “ထိုင်ဝမ်မျိုးစိုက်ရင် ထွက်လာတဲ့အသီးအနှံတွေက
 အကြီးကြီးပဲနော် . . .”
 “အဲဒါ . . . ဘာဖြစ်လဲ . . .”
 “အသီးအနှံတောင် . . . ဒီလောက်ထွားကြိုင်းနေတာ
 ထိုင်ဝမ်မကြီးတွေဆိုရင် . . . အယ်စတိုကြီးနေမှာပဲကွ နော်”
 “အဟတ် . . . ဟား . . . ဟား ကြံကြံဖန်ဖန် မင်းပဲ
 တွေးတတ်ပလေကွာ . . .”

နီရဲပြီး . . . သကြားပွင့်နေသည် ဖရဲသီးတစ်စိပ်
 ကောက်ယူပြီး . . . တရွမ်းရွမ်းနှင့် . . . အားရပါးရစားနေသည်။
 ဆစ်တိုက စစ်အေးကိုကြည့်ပြီး . . . ။

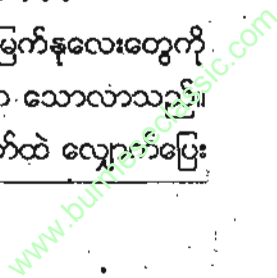
“မင်းလို ငတ်တဲ့ကောင်မျိုးကျွေးရတာ . . . အရမ်း
 ကုသိုလ်ရတယ်ကွ။ ငါတို့အိမ်က ခွေးပိန်မလေးနဲ့ အတူတူပါပဲ”
 “ဟား . . . ဆစ်တို . . . မင်းကလည်း . . .
 ကျွေးတာနဲ့မတန်အောင် နှိပ်ကွပ်တာပဲ။ အပြောခံရတဲ့အတူတူ
 တစ်လုံးကုန်အောင်ကို စားပစ်မယ် . . .”
 “မင်းစားနိုင်ရင် စားပေါ့ . . . ကွာ”

“ရွမ်း . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ထိုင်ဝမ်မကြီး
 ထိုင်ဝမ်မကြီး . . .”

တော်တော်လည်း ပြောင်နိုင်သည် . . . စစ်အေး ။
 စစ်အေး . . . လှည်းပေါ်တက်ပြီး ပဲမှော်တွေ
 တောင်းနှင့်ယက်ချ၏။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့နွား . . .”
 လှည်းဘီးတစ်လှိုမ့်ချင်းလိမ့်သွားသည်။ နည်းနည်း
 လှမ်းသွားမှ လှည်းကိုရပ်လိုက်သည်။

“ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . .”
 နွားနှစ်ကောင် လှည်းရပ်သည်နှင့် မြက်နုလေးတွေကို
 လျှာနှင့်လှမ်းဆွဲနေသည်။ အရေးထဲလေပူက သောလာသည်။
 လေပွေတစ်ခုက ဝဲကတော့ထိုးပြီး လယ်ကွက်ထဲ လျှောက်ပြေး

နေ၏။ ဟော . . . စစ်အေးလှည်းနားရောက်လာပြီ။ လေပွေက
စစ်အေးလှည်းအလယ်တည့်တည့်မှာ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးပြီး
ကခုန်နေချေသေး။ စစ်အေးတစ်ကိုယ်လုံး ပဲမှော်တွေ ချွေးနှံ့လုံး
ပြီး ကပ်ကုန်၏။

လှည်းကို ရွှေဖို့သတ်ရချိန်မှာ . . . လေပွေက . . .
ပတ်ပြေးသွားပြီ . . . ။

အဲဒီမှာပင် ပြဿနာစတော့၏။ စစ်အေးတွင် အရေပြား
(ALLERGIC) အလာ့ဂျစ် . . . ရှိ၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
ရွစ် ရွစ်ဖြစ်လာပြီ။ အရေပြားတွေယားယံလာပြီး အဖုအပိန့်တွေ
အလှအယက်ထွက်လာသည်။ သူ . . . မနေနိုင်တော့။

လက်နှစ်ဖက်က . . . တစ်ကိုယ်လုံး . . . ဘယ်ပြန်
ညာပြန် . . . မနားတမ်း . . . ကုတ်နေတော့၏။

ဆစ်တိုတို့ဖရဲခင်းကလွမ်းကြည့်လျှင် စစ်အေး . . .
ကနေသလိုမြင်ရ၏။ ဖရဲခူးနေသည့် အပျိုတစ်သိုက် ဖရဲခူး
ရပ်သွား၏။ ဆစ်တိုက ကောင်မလေးတွေဘက်လှည့်ပြီး . . .

“ ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဟိုမှာပန်တျာစစ်အေး
ကနေပြီဟေ့ ”

ဆစ်တိုက အခြောက်တိုက်ကနေသော စစ်အေးကို
ကြည့်ပြီး အားမလိုအားမရနှင့် . . . သီချင်းအော်ဆိုပေးသည်။

“ အာလူး . . . လာမပေးနဲ့ . . . လေနည်းနည်းလျှော့
ညာပြီး . . . လာမပြီးနဲ့ . . . လေနည်းနည်းလျှော့ . . .

လေ့ယာဉ်ပျံကို... ခဲနဲ့ပေါက်ရင်ထိလိမ့်မယ်... ဘူတာရုံမှာ သင်္ဘောကြီးတွေ... ဆိုက်လို့တဲ့... အ... အာ... အ ရေးချအာ... ”

ငတိက အရှိန်တက်နေပြီး ကလို့ကောင်းနေတုန်း။ အပျို တစ်သိုက်... စစ်အေး ပျောက်ကကိုကြည့်ပြီး... တခိခိ တခစ်ခစ်နှင့် အူတက်မတတ်ရယ်နေကြ၏။ စစ်အေး လှည်းပေါ်မှ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပြေးဆင်းလာပြီး...

“ ဆစ်တို... လုပ်... လုပ်ပါဦးကွာ... ”

“ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ ”

“ သောက်ရေအိုးထဲက ရေနံမြန်မြန်လောင်းစမ်းပါကွာ ”

ဆစ်တို သောက်ရေတွေခပ်ပြီး စစ်အေးကိုယ်ပေါ် လောင်းချ၏။ ပြီးမှ... ပုဆိုးစုတ်နှင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်က ပဲမှော်တွေ ခါချပေး၏။

“ ဟာ... စစ်အေး မင်းကိုယ်ပေါ်မှာ လကမ္ဘာရောက် နေပါလား ”

“ ဟုတ်တယ်... အပျဉ်တွေထွက်လာတာ ယားလွန်း အားကြီးလို့ မနားတမ်းကုတ်နေရတာ မတွေ့ဘူးလား... ”

“ မင်းကြီးတော်... ငါက မင်းဘရိတ်ဒန်ဆွဲနေတာ မှတ်လို့ သီချင်းတွေ အော်ဆိုပေးနေတာ ”

တကယ်လည်း စစ်အေး ဘရိတ်ဒန်ဆွဲခဲ့ရသည်လေ။

အမေရယ်မှ မေမြေ... မေတယ် နှမ...စမ

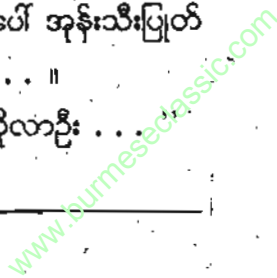
ပန်းရထားပေါ်က... မာတလီ... နတ်သားအသွင် ဖြင့် ခြံထဲသို့... လှည်းမောင်းဝင်လာ၏။

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ဝိုင်းတွင်... ဘကြီးပွား... အင်္ကျီ မပါ... ကိုယ်မလာဖြင့် အညာသားကံမြင့်၊ နွားကျောင်းသား ချက်ကြီးနှင့်... ခင်မှုန်တို့... အကြမ်းဝိုင်းတွင်ထိုင်နေကြ၏။ ခင်မှုန်... စစ်အေးလှည်းကိုမြင်သည်နှင့် မျက်လုံးတွေပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားပြီး အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်သည်။

တစ်ခုခုတော့ထူးပြီ... အမေ... အမေဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်။ စစ်အေးတွေ့လိုက်ရင်း... ရင်ထဲလေးလံသွား၏။ လှည်းထောက်ကို သေချာစွာထောက်လိုက်ပြီး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရောင်းရင်းနှစ်ကောင်ကို လှည်းမှဖြုတ်ပြီး တင်းကုတ်ထဲသွင်း သည်။

နွားကြီးချည်ပြီး တင်းကုတ်အဝမှ ခေါင်းပြုရုံရှိသေး။ ဘကြီးပွားအသံက... သွပ်... ခေါင်မိုးပေါ် အုန်းသီးပြုတ် ကျသံနယ်... သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိ... ။

“ ဟေ့ကောင် စစ်အေး... ဒီကိုလာဦး... စစ်အေးရင်တုန်နေသည်... ။ ”

“ မင်း အခု လယ်ထဲမှာ . . . ဘာလုပ်ခဲ့လဲ ”

အမေ့ကိစ္စမဟုတ်၍ စစ်အေး . . . ရင်ထဲအေးသွား၏။

“ မေးနေတယ်လေ . . . ”

“ အဟီး . . . အခုပဲ . . . ပဲမှော်ချပြီးပြန်လာတာ
ဘကြီး . . . ယားလွန်လို့ အင်ပျဉ်တွေထွက်လာတာသာကြည့်”
သူ့ကိုယ်ပေါ်က အင်ပျဉ်တွေ . . . ရဲရဲနီနေ၏။

“ အဲဒါတော့ . . . ငါသိတာပေါ့ကွ . . . လယ်ထဲမှာ
မင်း ဘာအပြစ်လုပ်ခဲ့သလဲလို့ မေးတာ . . . ”

“ ဟွန်အွန်း . . . ဘာမှမလုပ်ပါဘူး . . . ဆစ်တိုတို့
ဖရဲခင်းထဲမှာ ဖရဲသီးစားခဲ့တာပဲရှိတယ် ”

ဘကြီးပွားက အညာသားကံမြင့်ကို မေးဝေ့ပြုပြီး . . .

“ ကံမြင့် . . . မင်းဆက်ပြောလိုက်စမ်း ”

“ စစ်အေး . . . မင်း ငါ့ထန်းရည်ခိုးသောက်သွားတယ်
မဟုတ်လား ”

စစ်အေးရင်ထဲမှာ ပုစွန်ဆိတ်တွေခုန်လာသည်။ သူ့က
ဟန်ကိုယ့်ဖို့ . . . မျက်နှာစာညှပ်လိုက်ပြီး . . .

“ ခင်ဗျား . . . ဘယ်သူပြောလဲ . . . ”

“ ဩ . . . မင်းက . . . ဘယ်သူမှမသိဘူးဆိုပြီး
ငြင်းမလို့ပေါ့လေ ”

“ ခင်ဗျား အပင် လှေကားဖြုတ်ထားတာ ဘယ်သူ
တံက်လို့ရမှာတုန်း . . . ”

စစ်အေး အခွင့်အရေးရှိသလောက် ငြင်း၏။

“ အေး . . . ငါ့ထန်းရည်အိုးကို မင်းဘယ်လိုလုပ်တယ်
ဆိုတာ ချက်ကြီး . . . ပြောပြလိမ့်မယ် . . . ”

သည်တော့မှ ချက်ကြီးက ဝီဝီပြင်ပြင် ဖော်ကောင်လုပ်
တော့၏။

“ ကျွန်တော် နွားတွေလွှတ်ထားပြီး သရက်ပင်ခွကြား
မှာ ငိုက်နေတာမျှ . . . လယ်ကွက်ထဲမှာ . . . ဖြူဖြူကြီး
တွားသွားနေတာ အပေါ်စီးကမြင်လိုက်ရတော့ ဖြုန်းခနဲ
လန့်သွားတယ်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့မှ . . . ကိုစစ်အေး
ဖြစ်နေတယ် ”

“ သူ . . . ဘာလုပ်တာလဲ ကြည့်လိုက်တော့ ထန်းပင်
ရင်းက . . . ချုံပုံအကွယ်မှာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး အပင်ပေါ်က
ထန်းရည်အိုးကို လေးခွနဲ့ဆော်တာ တစ်ချက်ပဲ။ ‘ဖောင်းခနဲ’
မြည်ပြီး ထန်းရည်တွေ ထွက်ကျလာတော့ ပါးစပ်ဟပြီး မော့
သောက်နေတာ။ ပြီးတော့မှလှည်းပေါ် ပြေးတက်သွားတာ။
အစအဆုံးမြင်နေရတယ် ”

သွားပြီ . . . ။ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေပေါ်ကုန်ပြီ။ သူ
တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်နိုင်။

“ ကဲ. . . မင်း ဘာပြောဦးမလဲ . . . ”

“ ပြောချင်တာကတော့ ရေငတ်တဲ့ပြဿနာပေါ့ဗျ ”
စစ်အေးက . . . ဒါတောင်တစ်ပြားသားမှမလျော့ချင်

အတွန့်တက်လိုက်သေးသည်။ အညာသားက သဘောထားကြီး သယောင်လေသံနှင့် . . .

“ ထန်းရည်တစ်အိုးနဲ့တော့ ငါ့စီးပွားမပျက်ပါဘူးကွာ မင်း သောက်ချင်ရင်အချိန်မရွေး တောင်းသောက်လို့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် . . . နောက်ကို . . . ဒါမျိုးမလုပ်အောင်လို့ မင်းစာရင်းထိန်းကို အသိလာပေးတာ ”

တရားလိုက တိုင်တန်းပြီး ပြန်သွားပြီ။ တရားခံ စစ်အေး ခေါင်းငိုက်စိုက်။ ဘကြီးပွားနှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ ထောင်လာသည်။

“ ဟေ့ကောင် ဘာ အခုမှ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လုပ် နေတာလဲ . . . ထစမ်း . . . ”

စစ်အေး . . . စီရင်ချက်ကို နာခံနေသည့် တရားခံ တစ်ယောက်လို . . . ။

“ သွား . . . ဟို အုန်းပင်ကို ဖက်ထားစမ်း ”

စစ်အေး အုန်းပင်ကိုဖက်ထားပြီး . . . မျက်နှာက ဘကြီးပွားဆီမှာ . . . ခင်မှုန်က မကြည့်ရက်သည့်အလား မျက်နှာလွှဲထား၏။

ဘကြီးပွားက အနီးရှိဝါးရုံမှ ဝါးစိမ်းကိုင်းကိုချိုးယူပြီး..

“ ရုန်းမယ် . . . ကန်မယ် . . . လက်နဲ့ကာမယ် မလုပ်နဲ့နော် ဒီထက် နှစ်ဆပိုဆိုးသွားမယ် ”

ဘကြီးပွားစိတ်ကို . . . သူသိသည်။ လူဖြောင့် စိတ်တိုကြီး ဒါကြောင့်မျက်လုံးမှိတ်ပြီး စင်းခံရုံသာ . . . ။

“ ရှမ်း . . . ”

“ အောင်မယ်လေးဗျ ”

“ ရှမ်း . . . ”

အင်ယုဉ်ပေါ် ဝါးစိမ်းတုတ်ကျချက်က မသက်သာ . . ။

“ ရှမ်း . . . ”

“ အ . . . ”

“ နောက်ကို သူများပစ္စည်းကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ် လား . . . ”

“ ရှမ်း . . . ”

“ အ . . . မလုပ်တော့ပါဘူး ဘကြီးပွားရဲ့ ”

တဖြည်းဖြည်း . . . စစ်အေး . . . အရပ်ကြီးပြတ်လို ဥစ္စေလာတော့မှ ဘကြီးပွား လက်လျှော့သည်။

“ သွားတော့ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ် . . . ”

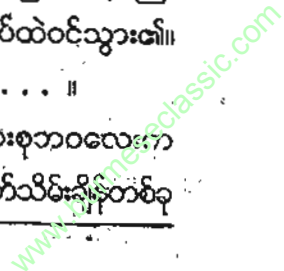
ဘကြီးပွား . . . အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။ ခင်မှုန် ဘကြီးပွားနောက်မှလိုက်သွား၏။ သူ့ကို တစ်စက်ကလေးမှ ညှဉ်မကြည့်။

စစ်အေးကိုမြင်လျှင် ခင်မှုန် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလိမ့်မည်။

စစ်အေး တင်ပါးကိုပွတ်ရင်း တင်းကုပ်ထဲဝင်သွား၏။

စစ်အေးက အမေတစ်ခု သားတစ်ခု . . . ။

သူ့အဖေရှိတုန်းကတော့ သူတို့မိသားစုဘဝလေးက ချမ်းသာ။ သာတောင့်သာယာရှိခဲ့၏။ ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန်တစ်ခု

၂၂

အေးအေးအေးအေး... ဘေးတက်ရသနည်း . . . ။

မှာ သူ့အဖေ ပိုးထိပြီး ဆုံးပါးသွားတော့ မြင့်မိုရ်တောင် တစ်ခြမ်း ပြိုခဲ့ရသည်။

လယ်ယာလုပ်သားကောင်းကြီး . . . အဖေ ။

အဖေမရှိသည့်နောက်ပိုင်း သူတို့ဘဝလည်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်လာ၏။ တစ်တုံးထွန်ကို အမေ ဆက်ပြီး မဦးစီးနိုင်။ ကျန် သည့် သားကလည်း ကြီးကောင်ကြီးမားမဟုတ်။

အဖေ့လက်ငုတ်လက်ရင်း လယ်ကလေးကို . . . အဖေ တူ ကိုချစ်ငွေထံအပ်နှံ၍ သီးစားခနှင့်လုပ်စေ၏။ (သီးစားခ ဆိုသည်မှာ တလင်းပြီး စပါးပေါ်ချိန်တွင် သတ်မှတ်ထားသော စပါးတင်းရေကို လယ်ငှားခအဖြစ်ပေးခြင်း)

စစ်အေးငယ်ငယ်က ချက်ကြီးတို့လို . . . အငှားခွာ ကျောင်းရပြီး အချိန်တန်လျှင် ကျောင်းခအဖြစ် စပါးရသည်။ စစ်အေး လူပျိုကြီးကြီးမားမားဖြစ်လာချိန်တွင် ရွာထဲက လယ်ပိုင် ရှင် ဘကြီးပွားတင်အိမ်မှာ . . . သူရင်းငှားဝင်လုပ်သည်။ စစ်အေးဘဝက ရွာကျောင်းမှာ လေးတန်းနှင့် နိဂုံးချုပ်သွား၏။

ကိစ္စမရှိ . . . သူရင်းငှားလုပ်ဖို့က . . . ရင်အုပ်ကားကား နှင့်ထွားကျိုင်းဖို့ . . . ထွန်တုံးနိုင်ဖို့သာလိုသည်။

“ ဟဲ့နွား . . . ရှိကုတ်(စ်)၊ နွားမွဲ(စ်) . . . ဂိုးစမ်းဟဲ့ ကွပ်ကလီး . . . ” ပြောတတ်ဖို့၊ ဒွတ်ဒက်၊ ရွတ်ရှက်ပြောတတ်ဖို့ မလို။ ဒါက . . . သူ့အယူအဆ။

သို့ဆိုလျှင် ခင်မှုန်ကရော ဘာကြောင့် မြို့ကျောင်းကို

လူဆိုတာက . . . သူ့ဘဝပေးနှင့်သူ ဖြစ်တည်နေ၏။ ဆန်းတော့မဟုတ်ပါ . . . ။

ကျေးလက်နွားတင်းကုတ်တွေသည် လူနေအိမ်လိုပင် နှိရင်း၏။

နွားစာကျွေးဖို့ နွားစာကျင်း (မြက်ခင်း)ကို နွားနှစ်ကောင် လယ်တွင် သစ်သားနှင့် အခိုင်အမာဆောက်ထား၏။ ရှေ့ ခြံထောက်ချဖို့ ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေကို အကွင်းလိုက် ဖြတ်ပြီး ထားထားသည်။ နောက်ခြံထောက်နေရာတွင် သစ်သား ဘောင်ခတ်ပြီး မြေကို ကျစ်နေအောင် ဖို့ထား၏။ ရှေ့ခြံနှင့် နောက်ခြံထောက်ကြားတွင် သေး(ကျင်ငယ်)ဆင်းသော နွားရင်းရှိသည်။

ဘေးရှိ မြေကွက်လပ်ကို မြေဖို့ခွံလေး ခင်းထားသည်။ စာစားပြီးလျှင် အိပ်ဖို့နေရာဖြစ်၏။ ဘေးတစ်ဖက်တွင် အဆင့် ခြံထားပြီး ထိုနေရာကို စစ်အေး အပိုင်စားရသည်။ သံချေးတက် သတ္တာလေးတစ်လုံးနှင့် အိပ်ယာလိပ်တစ်ခုသာရှိသည်။ သူ့ ဘက်ဆွဲတော် ပျိုမဒီလေးခွက သူ့ခေါင်းရင်းတိုင်ရှိ သံငုတ်တွင် ဝိသိသြတပွကင်းစွာ တွဲခိုနေ၏။

နွားရိုင်းသွင်းချိန်ရောက်နေပြီ . . . ။ ခြံဝင်းထဲရှိ သစ်ပင် တွေပေါ်မှ ပုစဉ်းရင်ကွဲတွေ စူးရှ . . . ချွန်မြသော အသံစူးစူး နှင့် အပြိုင်အဆိုင် အော်နေကြသည်။

သူ့ကောင်းစာလတိုက်

ဦးပွားတင်တို့ အိမ်ပေါ်က ဘက်ထရီမီးချောင်းလေး လင်းလက်နေသည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲသံကို ထွင်းဖောက်၍ ခင်မှုန့် အသံထွက်လာ၏။

“ စစ်အေးရေ . . . စစ်အေး . . . ထမင်းစားမယ်ဟေ့ ”

ဦးပွားတင် . . . ထမင်းစားပြီး တာပေါ်တက်သွား၏။ ခင်မှုန့်အမေ ဒေါ်ဘုတို့ ရွာလယ် ကြွေးတောင်းဖို့ ထွက်သွားပြီး ထမင်းပွဲတန်းလန်းနှင့် ခင်မှုန့် စိတ်တိုလာသည်။

အိမ်ရှေ့စင်ပေါ်မှ သစ်သားရေဒီယိုကြီးက နားထောင်သူ မရှိပဲ သီချင်းဆိုနေသည်။

“ သတ္တလီ x x x ဆောင်ခန်းအလယ် မောင်တစ်ယောက်ရာဝယ် ခင်မျက်နှာကလေး x x x ထာဝစဉ်မောင်ငေးပါလို့ ကွယ် ကြည့်ဖြူစွာရယ် x x x အသည်းကစွဲလှတယ် x x x ”

အရေးထဲ ခင်မျက်နှာကလေး ထာဝစဉ်မောင်ငေးတဲ့ . . . ဒီကောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် . . . ။

ခင်မှုန့် . . . အိမ်ပြုတင်းဝက တင်းကုပ်ဆီလှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ တင်းကုပ်တစ်ခုလုံး မှောင်နဲ့မည်းမည်း။ ဒီကောင်နွားမီး(ခြင် မီး)လည်းမထည့်။ ဘယ်များသွားနေသည် မသိ။

ခင်မှုန့် ရေနံမီးတိုင်ဝတုတ်ကြီးကို မီးညှို့ပြီး တင်းကုပ်ဘက်သို့ ဆင်းလာ၏။

“ စစ်အေး . . . စစ်အေး . . . ဟာ . . . ဒီကောင် ”

ပါးစပ်က တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း တင်းကုပ်ထဲခြေလှမ်း

အချ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်ကြီးဖြစ်နေသော စစ်အေးကို ခြင်သည်နှင့် ရင်ဝကိုဖိမိ၏။

“ ဘုရား . . . ဘုရား . . . ”

‘သေနေပြီလား’ ဟူသော . . . အသိက . . . ဆူ့ရင်ကို ဘက်ထရီအက်ဆစ်လောင်းသလို ပူစေ၏။

သူ့ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းက အကျီမပါ ဗလာကျင်းလျက်။

“ စစ်အေး . . . စစ်အေး . . . ”

ကြည့်ပါဦး။ သူ့ခါးစာစ်ဝိုက်မှာ အရှိုးရာတွေက မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း . . . အဖေ့ လက်ဆဲများသွားပုံရသည်။

ခင်မှုန့် . . . စစ်အေးအနား မရဲတရဲ တိုးကပ်သွား၏။ စစ်အေး ကျောပြင်က အရှိုးရာအမြောင်းကြီးကို လက်နှင့်အသာကိုင် ကြည့်တော့ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား၏။

တော်ပါသေးရဲ့ . . . အသက်ရှိသေးလို့။

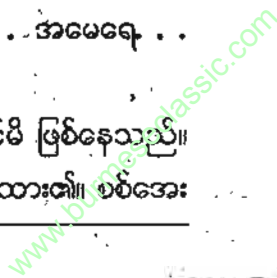
“ စစ်အေး . . . စစ်အေး . . . စစ်အေး . . . ”

အိုး . . . စစ်အေးတစ်ကိုယ်လုံးပူနေသည်မှာ အိမ်က ကြီးမီးပူကြီးလို ခြစ်ခြစ်တောက်နေ၏။ စစ်အေး မှောက်နေရာ က တစ်ဘက်သို့လှည့်လာသည်။

“ ဟင်းဟင်း . . . ဟင်းဟင်း . . . အမေရေ . . . သား ရင်တွေ . . . ပူလှချည်ရဲ့ . . . ”

ခင်မှုန့် . . . ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ရှေ့စင်ပေါ်မှ သစ်သားရေဒီယိုကြီးက နားထောင်သူ မရှိပဲ သီချင်းဆိုနေသည်။ စစ်အေးလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထား၏။ စစ်အေး

က... သူ့လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားပြီး ...

“ အမေရေ... အိုဗျ... မွေးသမိခင်... သားရင်တွေ ပူလွန်းလို့ ... ရေ... ရေပေးပါ ... ”

စစ်အေးလက်မှအပူတွေ ... ခင်မူန်လက်သို့ ... စီးဝင်လာ၏။

တူပူနေ၍ ဘာလုပ်ရမုန်းမသိ။ အခုမှသတိရသည့်အခေတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်သုံးခဲ့သည့် “ကန်ဆေး” အိမ်မှာ ရှိသည်။ ရေခွေးပူနှင့် သောက်လိုက်လို့ကတော့ ... တော်ရုံ အဖျားဆိုလျှင် “ဒိုးဆလန်” “ဒေးဆလန်” ဆလန်ဖျိုးစုံပေး၍ ပြေးတော့၏။

ခင်မူန်က ... ဗမာဆေးဆို အသေကြောက်သည်။ သူဖျားလျှင် အင်္ဂလိပ်ဆေးပြားတွေသောက်သည်။ ခြောက်... သူကလယ်ပိုင်ရှင်ပေးကိုး ... ။

ခင်မူန် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကန်ဆေးဗူးနှင့်ရေခွေးအိုကို မချလာ၏။ သူ့မျက်နှာသုတ်သည့် တဘက်တစ်ထည်ပဲ ပါလာသည်။

စစ်အေး သောက်ရေအိုးလေးက သဲအိုးမို့အေးစိမ့်နေသည်။ သောက်ရေတစ်ခွက်ကိုခပ်ပြီး တဘက်ကို ရေဆွတ်၏။

ရေဆွတ်စွတ်တဘက်နှင့် စစ်အေးကိုယ်ပေါ် ရေဖတ်တိုက်ပေးသည်။

“ ရေ... ရေ... ရေအေးအေးတစ်ခွက်ပေးပါ”

“ စစ်အေး... စစ်အေး... ”

ခင်မူန်အတင်းလှုပ်နှိုးမှ စစ်အေးသတိရလာ၏။

“ ဟင်... ခင်... ခင်မူန်... ငါ့အနားဟု... အမေရှိနေတယ်... ထင်တာ ”

“ ဟုတ်တယ်... ငါနှင့်ကို ထမင်းစားဖို့ လှမ်းအော်ခါနေတာကြာပြီ... အသံမကြားလို့ လာကြည့်တော့... အပူကြီးပြီး... အဖျားတက်နေတာ... ”

“ ဟုတ်တယ် ခင်မူန်... နေ့ခင်းက ပဲမှော်ချရင်းနဲ့ ဘားလာလို့ ဆစ်တို့ကို ရေလောင်းခိုင်းတာ... အပူရှုပ်သွားတယ် ထင်တာပဲ... ”

“ ကဲ... ထထ ဆေးသောက်ရအောင်... ” ခင်မူန်က သွက်လက်စွာပင် စစ်အေးကိုဆွဲတူသည်။

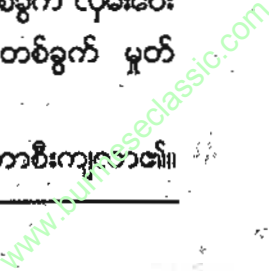
“ အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ကိုယ်တွေ သက်တွေ... နာလိုက်တာ... ”

ဖန်ပုလင်းထဲက... ကန်ဆေးမူန်ကို ဖွန်းနှင့်ခပ်ယူသည်။ “ နင့်ပါးစပ်ဟ... ”

စစ်အေးက... ပါးစပ်ဟပေးသည်... ။ ဆေးဖွန်းကို စစ်အေးပါးစပ်ထဲလောင်းထည့်ပြီး ရေခွေးပူတစ်ခွက် လှမ်းပေးသည်။

စစ်အေး ရေခွေးပူကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မှတ်သောက်လိုက်၏... ။

သူ့ကိုယ်ကချွေးတွေ ရေတံခွန်လို တရဟောစီးကျလာ၏။

ခင်မူန့် တဘက်ကို ရေစင်အောင်ညှစ်လိုက်ပြီး စစ်အေးကိုယ်ပေါ်က ချွေးတွေသုတ်ပေးသည်။ အဝတ်တန်းပေါ်က အဖာရာပရမ္မနှင့် အင်္ကျီတစ်ထည်ဆွဲချပြီး စစ်အေးကို ပစ်ပေးသည်။

“ ရှေ့ အင်္ကျီအမြန်ဝတ်ထား အအေးပတ်သွားမယ်” စစ်အေး . . . အင်္ကျီအမြန်ဝတ်လိုက်ပြီး . . .

“ ခုမှ ဝိုက်ဆာလာပြီ ထမင်းစားရင်လည်း အပူပြန်တက်လိမ့်မယ် ”

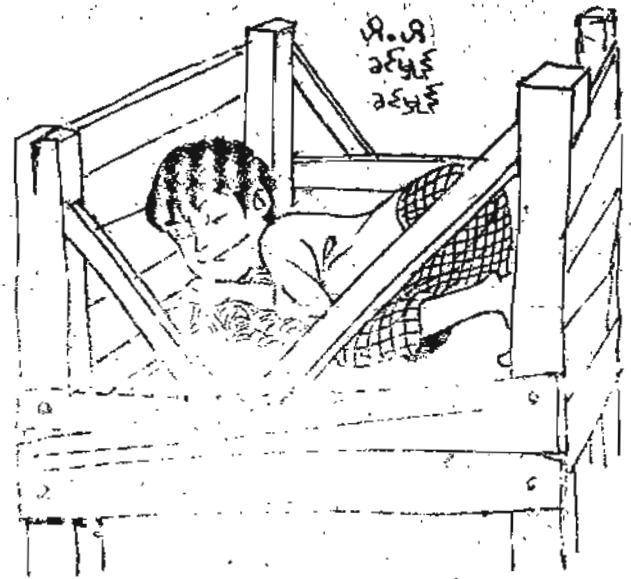
ခင်မူန့် မီးတိုင်ကြီးကိုင်းပြီး အိမ်ဘက်ပြန်ပြေးသည်။ ဘုရားစင်ပေါ်ရှိ မုန့်ပွဲထဲမှ ကရင်းပတ်မုန့်ချပ် ဆယ်ခုလောက် နှိုက်ယူပြီး ပြန်ဆင်းမည်အလုပ် မုန့်ပွဲအဖုံး ပြန်မပိတ်ခဲ့ရသည်ကို သတိရပြန်ပိတ်သည်။ ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ အဖေဝယ်ထားသည့် မုန့်ပွဲအဖေသာ သိလိုကတော့ သူပါကျောကော့မည့်ကိန်း။ သတိရတော်ပါသေးရဲ့။

စစ်အေးကို မုန့်ချပ်တွေပေးပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။

“ သစ် . . . ဇစ် . . . ရေဒီယို . . . မြန်မာ . . . လစ်ဆင်းနင်း တူးသယ် . . . ရေဒီယို . . . ”

“ ဗျောက် . . . ”

ခင်မူန့် ရေဒီယိုခလုတ်ပိတ်လိုက်ပြီး ရင်ခုန်သလိုလိုရှိစဉ် စစ်အေးတစ်ယောက် . . . ခင်မူန့်မေတ္တာရေစင်ဖျန်းပြီး လန်းသွားသည်ထင့်။ ထင်းအမျက်တုံးတွေ . . . စုလိုက်ပြီး နွားမီးထည့်သည်။

အပြင်က ခြေသံကြား၍ . . . ခင်ပုန်းဆင်းလာသည်
အထင်နှင့် . . . နွားမြက်စင်ထဲ ဝင်ပုန်းနေသည်။ ခြေသံရှင်က
တခြားသူမဟုတ် . . . ဘကြီးပွားဖြစ်နေ၏။

စစ်အေးကြောက်ကြောက်နှင့် ပုနေသည်။

“ နွားမီးထည့်ပြီး ဒီကောင်လေး ဘယ်များသွားနေပါ
လိမ့် တပိုတပါးများ သွားနေသလား မသိဘူး ”

ဘကြီးပွား . . . တင်းကုပ်အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်။

စစ်အေး မြက်စင်ထဲက ပြန်ထွက်ဖို့ အချိန်မရလိုက်။

ဘကြီးပွား ကောက်ရိုးတွေပွေ့ပြီး ပြန်ဝင်လာသည်။

“ ဟိုက် . . . သွားပြီ . . . ”

စစ်အေး မြက်စင်ထဲမှာ . . . ပြားကပ်နေအောင် ပုန်း
သည်။ ကောက်ရိုးတွေ မြက်စင်ထဲကျလာပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်
ဖုံးအုပ်သွားပြီ။

စစ်အေးတစ်ကိုယ်လုံး အမှောင်ထုဖုံးလွှမ်းသွားတော့၏။

ရွှေကျောင်းဖြောင်ဖြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင်

ရွှေကျောင်းကုန်းရွာ။

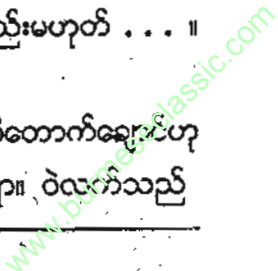
အမည်နာမ ဘယ်လောက်လှပါသလဲ . . . ။ ပုသိမ်-
နံရွာလမ်းနှင့် ပုသိမ်-ဟင်္သာတလမ်းသည် တိုရွာလေး၏ ရင်ကို
ခွဲ၍ ဖြတ်သန်းသွား၏။

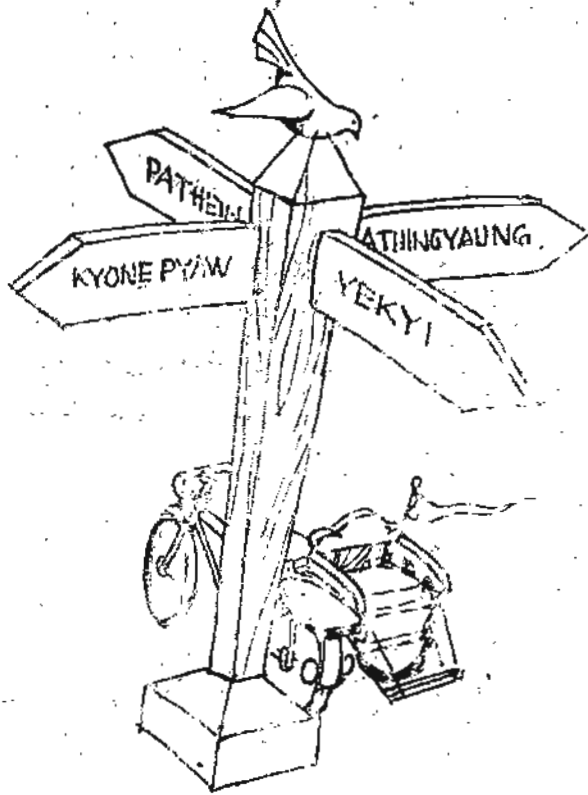
မီးရထားဘူတာရုံရှိသည့် ရေကြည်မြို့နှင့် သုံးမိုင်ခန့်
ဝေးသည်။ ရွှေကျောင်းကုန်း၏ ဦးခေါင်းသည် ရှေးမင်းများ
လက်ထက်က ပန်းတောရွာဟု ခေါ်တွင်သည့် ပိတောက်ချောင်
တာဆုံဖြစ်၏။

လမ်းလေးခွဆုံဖြစ်သည်။ ပုသိမ်ဘက်မှလာလျှင် ဝဲ
ဘက်လက်တံသည် ငါးသိုင်းချောင်း-ဝှေ့သို့ သွားသည့်လမ်း။
တည့်တည့်သွားလျှင် ရေကြည်မြို့တွင်းဝင်သည့်လမ်း . . . ယာ
ဘက်လက်တံသည် ကျုံပျော်-ဟင်္သာတသို့ သွားသည့်လမ်း။

ပိတောက်ချောင်ရွာသည် ပေါ့သေးသေး ရွာတော့
မဟုတ်။ ဒါဆို ရွာကြီးကြီးလား . . . ဒါလည်းမဟုတ် . . . ။
ဥမ္မာဒန္တီနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိခဲ့၍ ဖြစ်၏။

ရွှေကျောင်းကုန်း၏ ဦးခေါင်းသည် ပိတောက်ချောင်ဟု
ဆိုလျှင် ယာလက်သည် . . . လယ်ပြင်စုရွာ။ ဝဲလက်သည်

သုရဲကောင်းစာပေတိုက်

အချို့ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်ကြီးဖြစ်နေသော စစ်အေးကို ခြင်သည်နှင့် ရင်ဝကိုဖိမိ၏။

“ ဘုရား . . . ဘုရား . . . ”

‘သေနေပြီလား’ဟူသော . . . အသိက . . . သူ့ရင်ကို ဆက်ထရီအက်ဆစ်လောင်းသလို ပူစေ၏။

သူ့ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းက အင်္ကျီမပါ ဗလာကျင်းလျက်။

“ စစ်အေး . . . စစ်အေး . . . ”

ကြည့်ပါဦး။ သူ့ခါးတစ်ဝိုက်မှာ အရှိုးရာတွေက မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း၊ . . . အဖေ လက်ဆွဲများသွားပုံရသည်။

ခင်မူန် . . . စစ်အေးအနား မရဲတရဲ တိုးကပ်သွား၏။ စစ်အေး ကျောပြင်က အရှိုးရာအမြောင်းကြီးကို လက်နှင့်အသာကိုင်

ဤည့်တော့ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား၏။

တော်ပါသေးရဲ့ . . . အသက်ရှိသေးလို့။

“ စစ်အေး . . . စစ်အေး . . . စစ်အေး . . . ”

အိုး . . . စစ်အေးတစ်ကိုယ်လုံးပူနေသည်မှာ အိမ်က ကြေးမီးပူကြီးလို ခြစ်ခြစ်တောက်နေ၏။ စစ်အေး မှောက်နေရာ

က တစ်ဘက်သို့လှည့်လာသည်။

“ ဟင်းဟင်း . . . ဟင်းဟင်း . . . အမေရေ . . . ”

သား ရင်တွေ . . . ပူလှချည်ရဲ့ . . . ”

ခင်မူန် . . . ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည်။

ဤရာမရဖြစ်လာပြီး စစ်အေးလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထား၏။ စစ်အေး

သုရဲကောင်းစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

၂၆

စာအုပ်အား

က. . . သူ့လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားပြီး . . .

“ အမေရေ . . . အိုဗျ . . . မွေးသမိခင် . . . သားရင်တွေ ပူလွန်းလို့ . . . ရေ . . . ရေပေးပါ . . . ”

စစ်အေးလက်မှအပူတွေ . . . ခင်မူန်လက်သို့ . . . စီးဝင်လာ၏။

ထူပူနေ၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ အခုမှသတိရသည့် အဖေတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်သုံးခဲ့သည့် “ကန်ဆေး” အိမ်မှာ ရှိသည်။ ရေခွေးပူပူနှင့် သောက်လိုက်လို့ကတော့ . . . တော်အဖျားဆိုလျှင် “ဒီးဆလန်” “ဒေးဆလန်” ဆလန်ပျိုးစုံပေးပြောတော့၏။

ခင်မူန်က . . . ဗမာဆေးဆို အသေကြောက်သည် သူဖျားလျှင် အင်္ဂလိပ်ဆေးပြားတွေသောက်သည်။ ခြောက်သူကလယ်ပိုင်ရှင်ပေကိုး . . . ။

ခင်မူန် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကန်ဆေးဗူးနှင့်ရေခွေးအိုကို မ,ချလာ၏။ သူ့မျက်နှာသုတ်သည့် တဘက်တစ်ထည်ပါလာသည်။

စစ်အေး သောက်ရေအိုးလေးက သဲအိုးမို့အေးစိမ့်နေသည်။ သောက်ရေတစ်ခွက်ကိုခပ်ပြီး တဘက်ကို ရေဆွတ်၏။

ရေစွတ်စွတ်တဘက်နှင့် စစ်အေးကိုယ်ပေါ် ရေဖတ်တိုက်ပေးသည်။

“ ရေ . . . ရေ . . . ရေအေးအေးတစ်ခွက်ပေးပါ ”

“ စစ်အေး . . . စစ်အေး . . . ”

ခင်မူန်အတင်းလှုပ်နှိုးမှ စစ်အေးသတိရလာ၏။

“ ဟင် . . . ခင် . . . ခင်မူန် . . . ငါ့အနားမှာ . . . ခေါ်နေတယ် . . . ထင်တာ ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ငါနှင့်ကို ထမင်းစားဖို့ လှမ်းအော်နေတာကြာပြီ . . . အသံမကြားလို့ လာကြည့်တော့ . . . အကြီးပြီး . . . အဖျားတက်နေတာ . . . ”

“ ဟုတ်တယ် ခင်မူန် . . . နွေခင်းက ပဲမော်ချရင်းနဲ့ ဘေးလာလို့ ဆစ်တိုကို ရေလောင်းခိုင်းတာ . . . အပူရှပ်သွားတယ် ထင်တာပဲ . . . ”

“ ကဲ . . . ထထ ဆေးသောက်ရအောင် . . . ”

ခင်မူန်က သွက်လက်စွာပင် စစ်အေးကိုဆွဲထူသည်။

“ အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကိုယ်တွေ ဆက်တွေ . . . နာလိုက်တာ . . . ”

ဖန်ပုလင်းထဲက . . . ကန်ဆေးမူန်ကို ဖွန်းနှင့်ခပ်ယူသည်။

“ နင့်ပါးစပ်ဟ . . . ”

စစ်အေးက . . . ပါးစပ်ဟပေးသည် . . . ။ ဆေးဖွန်းကို

စစ်အေးပါးစပ်ထဲလောင်းထည့်ပြီး ရေခွေးပူပူတစ်ခွက် လှမ်းပေးသည်။ စစ်အေး ရေခွေးပူပူကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မှတ်သောက်လိုက်၏ . . . ။

သူ့ကိုယ်ကချွေးတွေ ရေတံခွန်လို တရဟောစီးကျလာ၏။

သူရဲကောင်စာလတိုက်

www.burmeseclassic.com

ခင်မူန့် တဘက်ကို ရေစင်အောင်ညှစ်လိုက်ပြီး စစ်အေးကိုယ်ပေါ်က ရွေးတွေသုတ်ပေးသည်။ အဝတ်တန်းပေါ်က အဖာရာဗရမှနှင့် အင်္ကျီတစ်ထည်ဆွဲချပြီး စစ်အေးကို ပစ်ပေးသည်။

“ ရှေ့ အင်္ကျီအမြန်ဝတ်ထား၊ အခဲအပတ်သွားမယ်၊ စစ်အေး . . . အင်္ကျီအမြန်ဝတ်လိုက်ပြီး . . . ”

“ ခုမှ ဗိုက်ဆာလာပြီ ထမင်းစားရင်လည်း အပူပြတက်လိမ့်မယ် ”

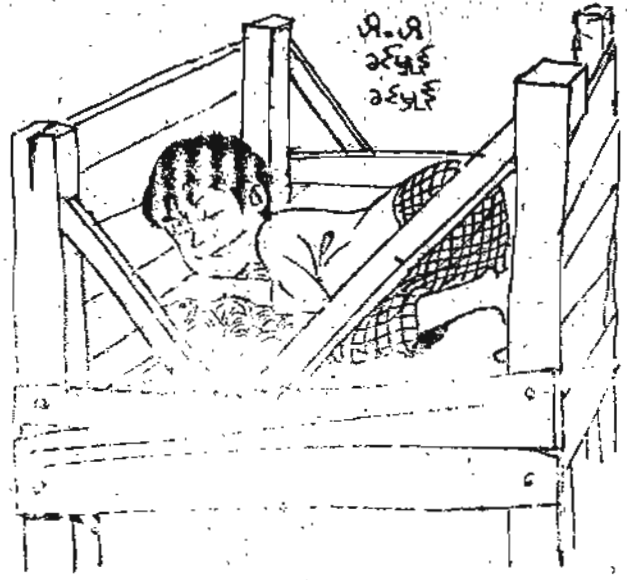
ခင်မူန့် မီးတိုင်ကြီးကိုညှိပြီး အိမ်တက်ပြန်ပြေးသည်။ ဘုရင်စင်ပေါ်ရှိ မုန့်ပွဲထဲမှ ကရင်းပတ်မုန့်ချုပ် ဆယ်ခုလောက် နှိုက်ယူပြန်ဆင်းမည်အလုပ် မုန့်ပွဲအဖုံး ပြန်မိတ်ခွဲရသည်ကို သတိရပြန်ပိတ်သည်။ ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ အဖေဝယ်ထားသည့်မုန့်ပွဲအဖေသာသိလိုကတော့ သူပါကျောကျောမညှို့ကိန်း။ သတိရတော်ပါသေးရဲ့။

စစ်အေးကို မုန့်ချုပ်တွေပေးပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။

“ သစ် . . . ဖစ် . . . ရေဒီယို . . . မြန်မာ . . . လစ်ဆင်းနင်း တူးသယ် . . . ရေဒီယို . . . ”

“ ဇရာက် . . . ”

ခင်မူန့် ရေဒီယိုခလုတ်ပိတ်လိုက်ပြီး ရင်ခုန်သလိုလိုရှိစေ့စစ်အေးတစ်ယောက် . . . ခင်မူန့်မေတ္တာရေစင်ဖျန်းချလန်းသွားသည်ထင်။ ထင်းအမျက်တုံးတွေ . . . စုလိုက်ပြနွားမီးထည့်သည်။

အပြင်က ခြေသံကြား၍ . . . ခင်မုန်ဆင်းလာသည်
အထင်နှင့် . . . နွားမြက်စင်ထဲ ဝင်ပုန်းနေသည်။ ခြေသံရှင်က
တခြားသူမဟုတ် . . . ဘကြီးပွားဖြစ်နေ၏။

စစ်အေးကြောက်ကြောက်နှင့် ပုနေသည်။

“ နွားမီးထည့်ပြီး ဒီကောင်လေး ဘယ်များသွားနေပါ
လိမ့် တပိုတပါးများ သွားနေသလား မသိဘူး ”

ဘကြီးပွား . . . တင်းကုပ်အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်။

စစ်အေး မြက်စင်ထဲက ပြန်ထွက်ဖို့ အချိန်မရလိုက်။
ဘကြီးပွား ကောက်ရိုးတွေပွေ့ပြီး ပြန်ဝင်လာသည်။

“ ဟိုက် . . . သွားပြီ . . . ”

စစ်အေး မြက်စင်ထဲမှာ . . . ပြားကပ်နေအောင် ပုန်း
သည်။ ကောက်ရိုးတွေ မြက်စင်ထဲကျလာပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်
ဖုံးအုပ်သွားပြီ။

စစ်အေးတစ်ကိုယ်လုံး အမှောင်ထုဖုံးလွှမ်းသွားတော့၏။

ရွှေကျောင်းခြောက်ခြောက် ဝမ်းခေါင်ခေါင်

ရွှေကျောင်းကုန်းရွာ။

အမည်နာမ ဘယ်လောက်လှပါသလဲ . . . ။ ပုသိမ်-

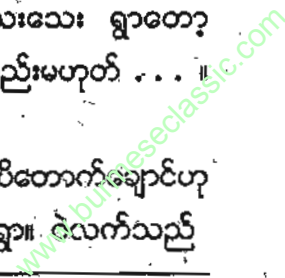
ရိက္ခာလမ်းနှင့် ပုသိမ်-ဟင်္သာတလမ်းသည် ထိုရွာလေး၏ ရင်ကို
ခွဲ၍ ဖြတ်သန်းသွား၏။

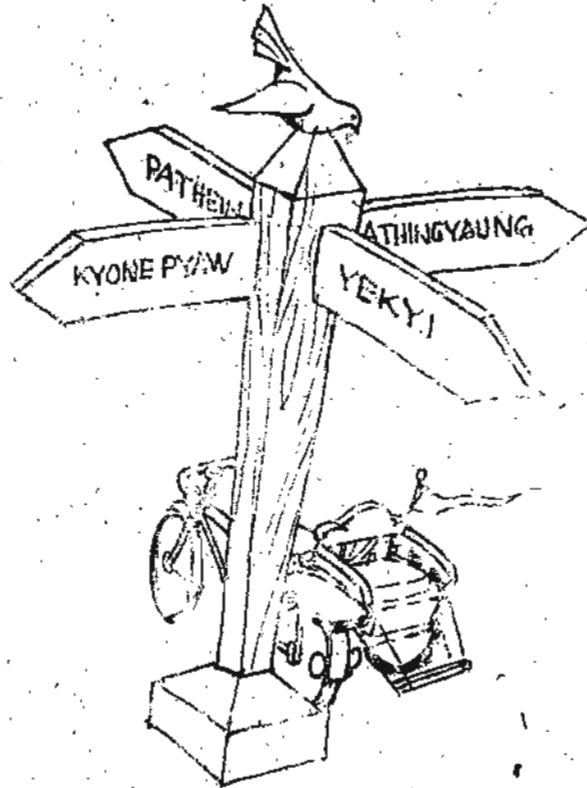
မီးရထားဘူတာရုံရှိသည့် ရေကြည်မြို့နှင့် သုံးမိုင်ခန့်
ဝေးသည်။ ရွှေကျောင်းကုန်း၏ ဦးခေါင်းသည် ရှေးမင်းများ
လက်ထက်ကားပန်းတောရွာဟု ခေါ်တွင်သည့် ပိတောက်ချောင်
တာဆုံဖြစ်၏။

လမ်းလေးခွဆုံဖြစ်သည်။ ပုသိမ်ဘက်မှလာလျှင် ဝဲ
ဘက်လက်တံသည် ငါးဆိုင်းချောင်း-ဝှဲသို့ သွားသည့်လမ်း။
တည့်တည့်သွားလျှင် ရေကြည်မြို့တွင်းဝင်သည့်လမ်း . . . ယာ
ဘက်လက်တံသည် ကျုံပျော်-ဟင်္သာတသို့ သွားသည့်လမ်း။

ပိတောက်ချောင်ရွာသည် ပေါ့သေးသေး ရွာတော့
မဟုတ်။ ဒါဆို ရွာကြီးကြီးလား . . . ဒါလည်းမဟုတ် . . . ။
ဥမ္မာဒန္တီနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိခဲ့၍ ဖြစ်၏။

ရွှေကျောင်းကုန်း၏ ဦးခေါင်းသည် ပိတောက်ချောင်ဟု
ဆိုလျှင် ယာလက်သည် . . . လယ်ပြင်စုရွာ။ ဝဲလက်သည်

သုရဲကောင်းစာပေတိုက်

စလင်းကုန်းရွာ။ သူ့ခန္ဓာက ပုသိမ်-မုံရွာလမ်း . . . ။ ယာခြေက ကျွန်းတောကုန်းရွာဆိုလျှင် ဝဲခြေက . . . ကျောင်းစုရွာဖြစ်၏။

ရေကြည်မြို့နယ်ထဲက ကိုင်းငူကျေးရွာအုပ်စုဝင် ရွာ တစ်ရွာဖြစ်၏။ ရွာဦးတွင် . . . ရွှေကျောင်း . . . ဘုန်းကြီး ကျောင်းရှိသည်။ ထိုကျောင်းကိုအစွဲပြု၍ ရွှေကျောင်းကုန်းရွာဟု ခေါ်ခဲ့သလားမသိ။ လယ်ပိုင်ရှင်ရှိသည့် လယ်ရှင်များမှအပ ကျန်သူများက ဝမ်းခေါင်ခေါင်နှင့် လယ်လုပ်သားများသာ။

ရွာဦးနှင့်ရွာလယ်ပိုင်းရှိ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစမှာ အငှားယာဉ် အပိုင်ရှိသည်။ သို့သော် “ကက” အငှားယာဉ်တော့မဟုတ်။ ကားတော့ကား . . . ။ ဘီးသုံးဘီးပါပြီး လူတက်နင်းရသော ဆိုက်ကား . . . ဖြစ်သည်။

ကျန်သူများက . . . ထွန်မယ်၊ ယက်မယ်၊ နှုတ်မယ်၊ စိုက်မယ် . . . ရိတ်မယ် . . . ဆိုသူများသာဖြစ်၏။ စစ်အေးနှင့် ခင်မုန်တို့သည် ရွှေကျောင်းကုန်းရွာကို အခြေပြု၍ မွေးဖွား ကြီးပြင်းခဲ့ကြသည်။

သည်ဖြေမှာ အတူနေသည်၊ ရေကိုအတူသောက်ခဲ့ကြ သော်လည်း ဘဝအခြေအနေက မညီမျှ။

သို့သော် စစ်အေးက . . . သည်ဘဝ သည်မျှသာ ဆိုသည့်စိတ်မျိုးမရှိ။ နင်းပြာကျသည့် သူရင်းငှားဘဝကို စစ်အေး စိတ်နာသည်။ ဒီနေ့ ဖြစ်ရပ်ကိုသာကြည့်။ အမေသာသီလျှင် ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။

သုရဲကောင်းစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

သား . . . ။

ဒါပေမယ့် . . . ဘယ်သူမပြု မိမိမှုတဲ့။
နောင်မမှားဖို့ . . . ဆင်ခြင်ရမည်ပေါ့။
သည်နှစ် မိုးဦးခေါင်၏။ သကြန်လက်ဆေးမိုးမရွာဘဲ
ခပ်တည်တည်နှင့် တန်ခူးလကျော်သွား၏။ ရွာမှာက . . .
မိုးမကျသေးခင်အချိန်တွင် အလုပ်အကိုင်ရှားပါးသည်။

ထမင်းနှစ်နှပ်အတွက် . . . ကြုံရာကျပန်းလုပ်ရင်း
အလုပ်ပြတ်သည့်ရက်များအတွက် အာဟာရတော့ပြတ်၍မဖြစ်။
ရွာလယ် အုန်းခြံရှိ . . . ဦးပွားတင်အိမ်နှင့် ဆက်သွယ်ရသည်။

“ ဟ . . . ငတိုး . . . မင်းဟာက တဆိတ် . . .
မလွန်လွန်းဆူးလား။ နွေထဲက . . . ပျိုးနှုတ်ပေးယူတယ်။ အခု
ပျိုးတောင်မကျသေးဘူး။ ကောက်ရိတ်ပေးယူချင်လို့ ဆိုတော့
ခုစိုက်ပြီး ခုရိတ်လို့ရတဲ့စပါးမျိုး ကမ္ဘာမှာတောင် မပေါ်သေးဘူး
. . . ငတိုးရဲ့။ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောဦး ”

“ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် . . . ဘကြီးရယ် ကျွန်တော့်
သမီးလေးဖျားနေလို့ . . . ဘကြီးမှမကယ်ရင် ကျွန်တော့်သမီး
လေး ရေတိမ်နှစ်တော့မှာပဲ . . . ”

ငတိုး . . . အရှုအရှိုက်နှင့်ပြောလိုက်တော့ ဦးပွားတင်
မမာနိုင်တော့ပဲ . . . ယိမ်းယိုင်လာသည်။

“ ကဲ . . . ရော့ . . . ရော့ကွာ ‘ကေဝက်’ဖိုးတော့
ယူသွား . . . အိမ်စားဖို့ရော ဆန်ရှိရဲ့လား ”

မေးသားမေးသည့် . . . သူ့စိတ်က အဆင်သင့်ပေးပြီး

“ သမီး . . . ခင်မှုန်ရေ . . . ငတိုးကို ဆန်လေးလုံး
လောက် ချင့်ပေးလိုက်စမ်း . . . ”

ဟိုဟာပေး . . . ဒီဟာပေးတွေ ယူလွန်းအားကြီး၍
ဦးပွားတင် ရံဖန်ရံခါ . . . ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သွားရှောင်နေရ
သည်။

မယုံမရှိနဲ့ . . . ။ သည်ညနေ . . . ငတိုး . . . တော
အရက်ဆိုင်နှင့် မိတ်ဖွဲ့မည်။ ဒါမှမဟုတ်။ အသုဘရှိသည့်
ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်နေလောက်ပြီ . . . ။ ဒါကတစ်မျိုး . . . ။

ရွာထဲက မိန်းမတစ်ချို့ ဒေါ်ဘုတို့ဆီရောက်လာ
သည်က တစ်စုံ . . . ။

“ အရီး . . . အိမ်မှာ ထမင်းချက်စရာမရှိလို့ ဒါလေး
အပေါင်ခံပါ . . . ”

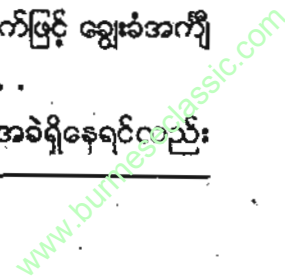
ဆွဲခြင်းထဲက . . . ဇာခြင်ထောင်ထွက်လာသည်။
ဒေါ်ဘုတို့က နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး . . .

“ ဒါပေါင်တော့ ညည်းတို့ ညဘက် ဘာနဲ့အိပ်မှာတုန်း ”

“ အိပ်ဖို့ထက် လောလောဆယ် ရွှေဘာ . . . အဲ အဲ
စားဖို့ကအရေးကြီးလို့ပါ အရီးရယ်။ ဒါလေးတော့ ယူထားပေးပါ ”

ဒေါ်ဘုတို့က . . . စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ချွေးခံအင်္ကျီ
အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး . . .

“ ညည်းတို့ ဒါလောက်အခက်အခဲရှိနေရင်လည်း

ရော့ . . . ရော့ . . . ယူသွား . . . ”

သူတို့ကရော . . . ထူးမခြားနား . . . ။ ထမင်းစားပြီး
တာနဲ့ . . . ရေကြည်ကိုလမ်းလျှောက် သုံးကားပေါင်း မိုးအလင်း
ကြည့် . . . တစ်ညလုံးအိပ်စို့မလို ခြင်ထောင်လည်းမလို . . . ။
သူတို့ဘဝက အပူအပင်ကင်းမဲ့သည်။ အဟောသုခ . . .
ချမ်းသာလေစွ . . . ။

ဦးပွားတင်နှင့် ဒေါ်ဘုတို့ပင်သူတို့လောက် စိတ်ချမ်း
သာမှုမရှိ . . . ။ သူတို့လောက် . . . ပျော်ရွှင်မှုမရှိ။

ချမ်းသာအစစ် ဘယ်မှာရှိသည်ကိုပင် သူတို့မသိ . . . ။
အဟောဝတ . . . ကောင်းလေစွ . . . ကောင်းလေစွ . . . ။

အသူရာနှင့်သူရိန်မင်း စစ်ခင်းကြပြီ

“ ဝုန်း . . . ဒိန်း . . . ဂျိန်း . . . ဂျလိန်း ”

စစ်ချီ . . . ဘင်ခရာသံသည် . . . အဇောပြင်ထက်
ပွက်ပွက်ညံ့၏။ လျှပ်ပန်းလက်နက်တွေနှင့် အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို
. . . ဝေ့ယမ်း ပစ်ခတ်သည်။

အသူရာနှင့် သူရိန်မင်းတို့ အပြတ်အသတ် ချေမှုန်း
စစ်ခင်းနေကြ၏။ သူရိန်မင်းကလည်း တဆိတ်လွန်လွန်းသည်။
တန်ခူး . . . ဟိုမှာဖက်အထိ ချွဲကားနေရာယူထားပြီး တေဇော
လှိုင်းတွေကို လောင်မီးကျမတတ် အစွမ်းကုန်ထုတ်လွှတ်နေ၏။

အသူရာက . . . သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိပြီ။ သူရိန်မင်း၏
တေဇောလှိုင်းကို လျှပ်ပန်းလက်နက်ဖြင့် ပစ်ခတ်ဖြိုခွင်း၏။
အသူရာဖက်မှ . . . ဝါယော လေတပ်ကြီးစစ်ချီလာပြီး . . .
အပူလှိုင်းတွေကို . . . အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် . . .
ချေမှုဖျက်ဆီးသည်။

အပူလှိုင်းတွေ . . . အရည်ပျော်ကျလာ၏။ သူရိန်မင်း
အရှုံးပေး ပျောက်ကွယ်သွားပြီ . . . ။

မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာသည်။

နယုန်မိုးသေး မြက်သားမွေးတဲ့ . . . ။

ဘယ်အချိန်ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့သည်မသိ . . . မိုးရေစက်များ ထိမှန်သည်နှင့် မြက်သားပေါက်တွေ ခေါင်းထောင်ထလာ၏။ ဖားကြီး၊ ဖားသေ၊ ဖားပိစိကွေးတို့ သံပြိုင်ယိမ်းကခုန်ကြသည်။

အုန်းပင်နှင့်ထန်းပင် ကိုင်းဖျားတို့တွင် စာဖူးတောင်းများ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားကုန်၏။ မိုးကျခါစမို့ သူတို့ပူးတောင်းထဲတွင် (LIGHTING) မတပ်ဆင်ရသေး။

ပိုးစုန်းကြူးတွေ ထွက်လာမှ . . . စာဘုန်းကြီးတွေ ပိုးစုန်းကြူးကိုဖမ်းပြီး . . . သူတို့အိမ်ထဲမှာ . . . နွားချေးနှင့်ကပ်သည်။ ညရောက်ပြီဆိုလျှင် . . . အလိုလိုလင်းပြီးသား။

တိရစ္ဆာန်များပင်လျှင် သဘာဝကို နေရာတကျ ဆီလျော်အောင် အဆုံးချတတ်၏။ အသိဉာဏ်ကြီးမားသော လူသားတို့ အဖို့ကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ချေ။

ဘယ်ခေတ်ကရောက်နေမှန်းမသိသည့် (NATIONAL) နေရှင်နယ် . . . သစ်သားရေဒီယိုအညိုရောင်ကြီးက . . . “တိမ်တမာန်” မိုးကြိုးတေးကို ကျူးရင့်နေ၏။

“မိုင်း x x x ပြာ x x x မှုန်ဝေ x x x တိမ်မိုးညိုရိပ်တွေ တဖြည်းဖြည်း x x x လာလေပြီကွယ် x x x ပင်လယ်တွေဖြတ်သန်း ရိုးမပေါ် x x x တိမ်တမာန် x x x အိုအဆွေ x x x တို့များ ရွှင်လန်း x x x ပုလဲပန်းလို x x x မသွေ”

မိုးယန္တရား . . . လည်ပတ်ဖို့အတွက် . . . ပင်နယ်တွေ

ည်းဖြည်းချင်း လည်ပတ်လာ၏။

လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်တွင် မိရိုးဖလာထုံးတမ်းစဉ်လာ ရ လုပ်သင့်သည့် လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို အဆင့်ဆင့် စစ်တကျ လုပ်ဆောင်ရသည်။

ဒီနေ့ ရက်ရာစာဆိုတော့ ပျိုးခင်းမှာ ထွန်သွားစိုက်ရ၏။ ရေကတော့ . . . အိုကေမှာ စိုပြေနေပြီ . . . ။ ပျိုးခင်းတွေ ကြာမီ ထွန်ရေး . . . စတော့မည်။

လုပ်ငန်းမစမီ . . . ပိုင်ရာဆိုင်ရာတို့ကို အသိပေးပန်ကြားတာ ပူဇော်သမှုပြုကြရ၏။

“ ဦးရှင်ကြီး ဆွမ်းစင် ”

ခရင်ဝါး . . . ခပ်တုတ်တုတ်ကို လူတစ်ရပ်ခန့်ဖြတ်ပြီး အဖျားဖက်မှ . . . လေးစိတ်ညီညီခွဲရသည်။ တစ်ပေခွဲသာသာ နှံ့ ပတ်လည်ရှိသည်ဝါးကပ်ယက်ပြီး လေးစိတ်ခွဲထားသည့် မြေခြမ်းများဖြင့်ချည်ရသည်။ ပုံတွင်ပါသည့်အတိုင်း မြန်မာလေ့ ဦးရှင်ကြီးဆွမ်းစင်ကို မြေမှာခိုင်အောင် စိုက်သည်။ ဆွမ်းစင် အထက် ပိုထွက်နေသော ဝါးခြမ်းလေးခုတွင် အုန်းရွက်နှင့် ဆပြေညွန့် ကပ်ချည်ရသည်။ (ဆန်ကြမ်း)ကောက်ဆမပါသည့် ကောက်ညှင်းသန့်သန့်ကို . . . မြေပေါင်းအိုးဖြင့်ပေါင်းပြီး ကြောပန်းကန်တွင် . . . ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ အုန်းသီးစိတ်၊ ထန်းလျှက်၊ ငှက်ပျောသီးနှင့် ကွမ်းယာတစ်ယာကို . . . ခေညှိရသည်။ လက်ဖက်စိုနည်းနည်းက အဆစ်ပါသေး၏။ စင်ပေါ်

သုရဲကောင်စာလတိုက်

တွင် ကောက်ညှင်းပန်းကန်နှင့် အုန်းရည်တစ်ဖန်ခွက်။ စင်အောက်
 နို့ ခုံပေါ်တွင် ကောက်ညှင်းနှစ်ပွဲ . . . ။ ဖယောင်းတိုင်ကို
 ခါးလည်ကပိုင်းပြီး အပေါ်စင်မှာ လေးတိုင်စိုက်၏။

ဘကြီးပွားက ဒေါ်ရီတံဆိပ်ပါသည့် သတ္တုမီးခြစ်ပြား
 တိုခြစ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်မှာ မီးညှိသည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီ။

ဘကြီးပွားက ဇနီးနှင့်သမီးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ ဟဲ့ . . . ဘုတိုနဲ့ . . . ခင်မုန် . . . လာကြတော့ဟေ့
 ထို့ . . . ဘာလုပ်လုပ် အမြဲနောက်က . . . ”

“ စစ်အေး . . . နီးကြော့ဖျာတွေ . . . ဒီအနားရွှေ။

ဦးရှင်ကြီး ပင့်ဖိတ်တဲ့အခါကျရင် မင်းပါကန်တော့ ကြားလား”

အရီးဘုတိုနှင့်ခင်မုန်တို့ ဆင်းလာပြီး ဖျာပေါ်တွင် နေရာ
 ထူသည်။ စစ်အေးက တော်ရာနေရာတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၏။

ဘကြီးပွား . . . ချောင်းဟန်လိုက်ပြီး . . . အသံဝါကြီးနှင့်
 ဦးရှင်ကြီး ပင့်ဖိတ်တော့၏။

“ အဟွန်း . . . အဟွန်း . . . အောက်ခရိုင်တစ်ဝိုက်

ကျောက်တိုင်စိုက်ပါလို့ ရေငန်နယ်တရီး . . . ပိုင်စံငယ် . . .
 စိုးပါတဲ့ . . . ဦးရှင်ကြီးဒေဝါ . . . နတ်ရာဇာခင်ဗျား . . . ”

စစ်အေးနှင့်ဦးရှင်ကြီး . . . အမျိုးတော်စပ်သည်ထင်၏။

ဦးရှင်ကြီးပင့်တိုင်း . . . စစ်အေးပျော်သည်။ ဦးရှင်ကြီး ကြွချီ
 ရာလမ်းကို မျှော်မှန်းကြည့်သည်။ စင်ပေါ်ကိုလည်း မလိုက်မသန်

သုရဲကောင်စာလတိုက်

www.burmeseclassic.com

ကြည့်သည်။ ကောက်ညှင်းပွဲတွေသာ စွန့်သွားသည်။ အရသာကို နတ်သုဒ္ဓါနှင့်ပင် မလဲနိုင် . . . ။ သူ့အလွန်ကြိုက်၏။

ဦးရှင်ကြီးသည် အတိုင်ပင်ခံ အပူဇော်ခံဒေဝတာဖြစ်၏။ လူတွေကို ဟောက်စား၊ ခြောက်စား ဘယ်တော့မှမလုပ်။ စောင်း တစ်လက်နှင့် နယ်လှည့်သည်။ စားတာက သက်သတ်လွတ်။ ကရိကထမရှိ . . . ဒါကြောင့်ပင် စစ်အေးက ဦးရှင်ကြီးကို သူနှင့်အမျိုးတော်သည်ဟုထင်၏။ တစ်ခါက နတ်ကန္ဓားတစ်ခု တွင် စစ်အေး မှတ်မှတ်ရရရှိနေသည့် လူလည်ပန်ကာ ဒေဝတာ တစ်ပါး ရှိသေး၏။ သူက . . . ဦးရှင်ကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ သူတို့ခေတ်ကဆိုလျှင် . . . ။

လာထားဟောကြက်ကြော် . . . ပေးစမ်းဟော မန္တလေးရပ် ဖွာတော်ဆက်ဖို့က ပခုက္ကူခူးယား . . . ။ အားအားရှိတိုင်း နှုတ်ခမ်းမွှေး . . . တသသနှင့် . . . အဲ . . . မူးပြီဆိုလျှင် ကြက်တိုက်မည် . . . ။

နတ်ကန္ဓားပေးသည့်အိမ်က . . . ကလေးဆုံးသည်။ လယ်ရှုံးသည်။ အိမ်က ဆောက်လက်စနှင့် အကာအရံပင် မပြည့်မစုံ။ “သောက” စောင်ခြုံထားသည့်အိမ် . . . ။

လူလည်ပန်ကာ ဒေဝတာက သည်လိုအိမ်မျိုးဆို သူ့ အကြိုက် . . . ဒုက္ခများလေ ဖိဟောက်လေ . . . ။ အခုလည်း ကန္ဓားရှင့်လင်မယား . . . ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး သူ့အဟိန်း အဟောက်ကို လက်အုပ်ချီပြီး . . . ငြိမ်ခံနေရသည်။

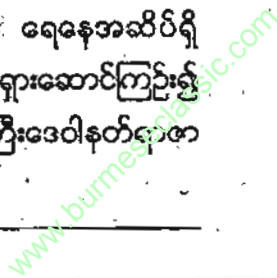
စစ်အေး . . . ထိုလင်မယားကိုကြည့်ပြီး သူ့လက်စွဲတော် မှီမဒီ လေးခွနှင့် ဆုံးမချင်နေသည်မှာ လက်တယားယား။

ပြောရင်းဆိုရင်း ဟောက်စားခြောက်စားလုပ်နေပြီး ထို ဒေဝတာက တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါနေပြီ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို အပေါ်လိပ်တင်ပြီး . . .

“ ဟွန်း . . . ဟွန်း . . . ဟွန်း . . . နတ်တို့တွေ ဒုက္ခ တွေ့မှ ငါ့ကိုသတ်ကြတာကိုး။ ခုတော့ မြေပေါ်လည်းဆုံး၊ သားလည်းဆုံးရပြီ မဟုတ်လားဟေ့။ ဟွန်းဟွန်း . . . ကဲဟေ့ နေသားမိသားစုမှာ . . . ကျရောက်နေတဲ့ ဒုက္ခတွေကို ဖယ်ရှားပြီး . . . ပျော်လည်းပျော်မယ် . . . မလည်းမမယ် ခဲ ခွစားခဲရ ”

“ ထီး . . . ပေပေ . . . ထီးပေ . . . ထီးပေ ”
စစ်အေး . . . သည်ကတည်းက နတ်ပွဲဆို ဘယ်တော့မှ သွားမကြည့်တော့။

“ မှန်လှပါ . . . အုန်း၊ ထန်းလျက်၊ ကောက်ညှင်။ ငှက်ပျော၊ လက်ဖက်၊ ကွမ်းယာ စုံစွာ မလစ်လပ်ရပါဘူး . . . ကြာသပတေးသားသမီးမိသားစုတို့ လှူဒါန်းသမှုအစုစုကို သုံးဆောင်ပြီးသကာလ . . . ကုန်းနေ၊ ရေနေအဆိပ်ရှိ သတ္တဝါတို့နှင့် ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ ဖယ်ရှားဆောင်ကြဉ်း၍ လာရာလမ်းသို့ ကြွထော်မူပါ . . . ဦးရှင်ကြီးဒေဝါနတ်ရာဇာ ခင်ဗျား . . . ”

စစ်အေး . . . အတွေးနယ်ကျွံ၍ ဦးရှင်ကြီးကိုပင်
မကန်တော့လိုက်ရ . . . ပြန်ကြွသွားချေပြီ။

ဘကြီးပွား . . . ပွဲစွန့်သည့်ကောက်ညှင်းကိုဆုပ်ပြီး
ခြံအနံ့ လှမ်းပစ်သည်။ ဝါးရုံပေါ်က ကျီးကန်းတွေ . . .
တအားအားနှင့် . . . ဆင်းလာကြ၏။

စစ်အေးအတွက် ကောက်ညှင်းက ဇလုံတစ်လုံး
အပြည့်။ အုန်းသီးစိတ်နှင့် ထန်းလျက်တွေအများကြီး ထည့်ပေး
သည်။

စားပြီးသည်နှင့် စစ်အေး ဗိုက်တင်းနေပြီ။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်
တွင် လဲလျောင်းရင်း ဖိမ်ကျနေသည်။ ခုနေခါမျိုး နတ်စည်းစိမ်
ဆယ်သက် . . . ။ သူ . . . တကယ်မမက်တော့ပြီ။

မြေစာမြေစဲ...ဗွာလန်ကြဲ

“ တုံ့ . . . တုံ့ . . . တုံ့ . . . တုံ့တလုံ့ . . . တုံ့တလုံ့ ”

“ ဖျန်း . . . ဖျန်း . . . ဖျန်း . . . ဖျန်း ”

“ အောက် . . . အေ . . . အေး . . . အွတ် ”

လေးနာရီ အုန်းမောင်းသံနှင့်အတူ . . . စစ်အေး
လာသည်။ တင်းကုပ်ထဲက နွားချေးတွေကို လက်ကိုင်ပါ
သည့် သစ်သားကော်ပြား . . . နှစ်ချောင်းဖြင့် ကျုံးယူပြီး
စားချေးပုံမှာ ပစ်သည်။

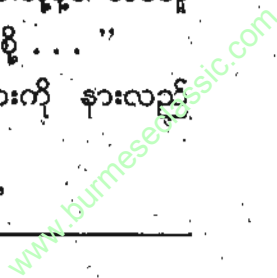
အုန်းတံမြက်စည်းကြမ်းဖြင့် . . . တင်းကုပ်ထဲ ပြောင်စင်
အောင်လှည်းကျင်းပေး၏။ မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ပြီးသွားပြီ။

စစ်အေး နွားပွဲနှင့်ချို့ကုတ်၏ကျောပြင်ကို အသာအယာ
ကုတ်သပ်ပေးသည်။ ဒါက အမူအယာအားဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်
ခွင်းဖြစ်၏။

“ ကဲ . . . ဒီအချိန်ကစပြီး . . . မင်းတို့နဲ့ငါ ဘဝတူ
ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ ဖြစ်သွားပြီ။ အလုပ်စကြစို့ . . . ”

သူတို့နှစ်ကောင်က စစ်အေးစကားကို နားလည်
သယောင် . . . တွန့်သည်။

“ ဘော . . . ” “ ဘော . . . ”

စစ်အေး . . . နွားနှစ်ကောင်ကို တင်းကုပ်အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ပြီး . . . သူတို့ကုတ်ပိုးပေါ် ထမ်းပိုးတုံးတင်သည်။

တင်းကုပ်ကြပ်ခိုးစင်ပေါ် တစ်နေ့လုံးအိပ်မောကျနေခဲ့သော ထယ်တုံးနှင့် ထယ်သံကို အောက်သို့ချ၏။

တင်းကုပ်အပြင်သို့ မ,ယူလာပြီး ထမ်းပိုးတုံးပေါ်ခွတင်သည်။

စစ်အေး . . . တင်းကုပ်ထဲပြန်ဝင်၏။ “မိတ်အင် ငါးသိုင်းချောင်း” နီးခမောက်ကိုဆောင်းပြီး ဝါတာဖလှူးအပြာကို ကိုယ်မှာခြုံ၍ လည်ပင်းတွင် အဖုထုံးချည်လိုက်သည်။

သူ . . . ပြင်ဆင်ပြီးချိန်တွင် အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ဆီက လင်းလုလု . . . ။ နွားနှစ်ကောင်ကို ကြိမ်တို့ပြီး လယ်ကွင်း ရှိရာသို့မောင်းလာ၏။ တာပေါ်မှာ ရေကြည်ဈေးကိုသွားမည့် ပန်းသည်တွေ ဟင်းသီးဟင်းရွက်သည်တွေ စကားတပြောပြောဖြင့် သွားနေကြ၏။

တချို့က . . . ဆေးလိပ်ကိုရဲနေအောင်ဖွာရင်း ခံတောင်းကြီးခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ သုတ်သုတ်လျှောက်သည်။ ပန်းစည်းတွေ တင်လာသော ဆိုက်ကားတစ်စီးစ၊ နှစ်စီးစ ရေကြည်ဘက်ကို နှင်းလာ၏။

စိုးစိုးစီစီမြည်နေသော ကျေးငှက်သီချင်းသံက ကျေးလက် နံနက်ခင်း၏ ကျက်သရေကိုဆောင်နေသည်။ လတ်ဆတ်စိစွတ်သော လေနှင့်အတူ မိုးစက်တွေတဖွဲဖွဲ ခုန်ဆင်းလာသည်။

ရေဖွေးဖွေး လယ်ကွင်းထဲမှ ဖားလက်တက်အော်သံ ကြားကြုံကြား . . . မြည်သံကြားရ၏။

ပျိုးချမည့် လယ်ကွက်မှာ . . . နွားရပ်ပြီး တံပိုးတုံးကွင်း ထယ်သံကိုချိတ်သည်။

ကန်သင်းဘေးမှကပ်ပြီး ထယ်ကြောင်းစ၏။ “ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ နွား . . . ”

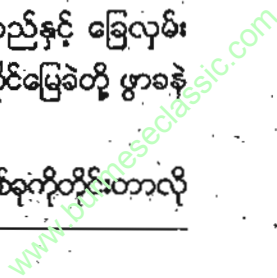
မိုးရေနှင့်ထိပြီး ကောင်ကြီးနှစ်ကောင် ခြေလှမ်းသွက်နေပြီ။ “ ဟဲ့ . . . ဖေ့သား . . . ရုန်းလိုက်စမ်း . . . ဟား။ ဟား . . . ”

နွားနှစ်ကောင်ခြေလှမ်းရွေ့တိုင်း ထယ်သွားကမြေကြီးထဲ သံလျှိုးပြီး မြေပြင်ကိုခြစ်ခွဲသည်။ မြေစိုင်းမြေခဲတွေ ဖွာခနဲ၊ ဖွာခနဲ . . . လန်တက်လာ၏။ ထယ်စူးနက်ပုံရသည်ထင် နွားမဲ့နှင့် ကျွတ် . . . ရုန်းအားကို ပိုသုံးနေရသည်။

“ ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ” ဆာမို ဘရိတ်ထက်ပင် ကောင်းသေး။ တီခနဲ ကျွဲခနဲ တုန်ရပ်သွား၏။

ထယ်သွားအနေအထားကို . . . ပြင်ပြီး သပ်ပြန်တင်း၏။ ကြိမ်တစ်ချက်ဝင်ပြီး . . . မောင်းနှင့်သံပေးသည်နှင့် ခြေလှမ်း သွက်လာပြီး ထယ်ကြောင်းတစ်လျှောက် မြေစိုင်းမြေခဲတို့ ဖွာခနဲ . . . ။

အနောက်တိုင်းသားတို့က စွမ်းအားတစ်ခုကိုတိုင်းဟာလို

လျှင် မြင်းကပ်ကောင် နှစ်ကောင် စသည်ဖြင့် အင်အားကြီးလှကြီးသလောက် မြင်းကောင်ရေအားဖြင့် တိုင်းတာ၏။

ကမ္ဘာသုံးမဟုတ်သော်လည်း မြန်မာ့လယ်သမားကြီးများတွင်လည်း အင်အားပမာဏတိုင်းတာသည့် “ယူနစ်” ရှိခဲ့သည်။

“ သူ့လယ်လေးက တစ်ရှဉ်းမောင်းလောက်ရှိတယ်”

“ ကိုင်းဂူသူဌေး . . . ဖိုးခွေးရဲ့လယ်က ကေများလွန်းတယ်နှစ်ရှဉ်းမောင်းမှန်းတောင် မသိပါဘူးကွာ ”

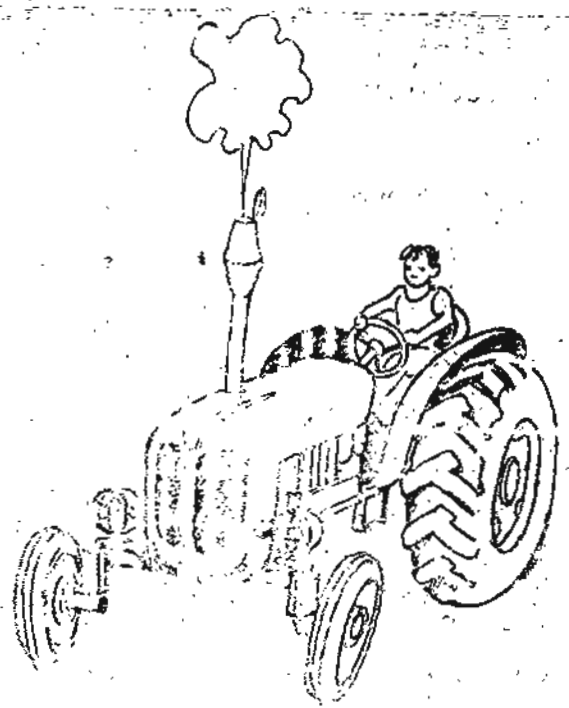
စသည်ဖြင့် လယ်ကေအကျယ်အဝန်းကို နွားရှဉ်းဖြင့် တိုင်းတာကြသည်။

(နွားတစ်ရှဉ်း = ထွန်တစ်တုံး နွားနှစ်ကောင်တွဲ)

တာပေါ်တွင် . . . အမှတ်(၁၇) ရေကြည်ထွန်စက်စခန်း “ ဇွဲ ” ထရက်တာများ . . . ပန်းကန်ပြားထယ်သွားပိုင်းတွေ ချိတ်ပြီး . . . အသုတ်ဘက်မှပြန်လာကြသည်။

ထိုခေတ်ဆီက ‘လက်မှုလယ်ယာမှ စက်မှုလယ်ယာသို့ ဆောင်ပုဒ်သည် အသစ်အဆန်းလိုဖြစ်ခဲ့၏။ စစ်အေး . . . ကြွက်စုတ်အတန်းလိုက်ပမာ ပြေးလွှားနေသော ထွန်စက် (CONVOY)တန်းကြီးကို မျှော်ငေးရင်း သူ့ထယ်ကြောင်းတွေကို ကြည့်ကာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာသည်။

နွေဖက် . . . တလင်းနယ်ချိန်နှင့် ကိုင်းထွန်ချိန်များတွင် သည်နယ်မှာကျက်စားသည့် ဘကြီးမြမောင်၏ (FIAT) ဖီးယက် ထွန်စက်အင်္ဂါကြီးကို သူ့သိပ်သဘောကျသည်။

ဖီးယက်ကြီးသည် ဘယ်မြေ ဘယ်ဒေသက ရောက်
လာမှန်း စစ်အေးမသိ။ သူသိတာကတော့ ဖီးယက်သည်
'ဇွဲ'ထရက်တာထက် ချော၏။ တောင့်တင်းသန်မာ၏။

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုကြည့်ပါ . . . ။

ဖီးယက်ကိုယ်ပေါ်မှာ . . . ပိုးသားအဝါရောင် ဆင်မြန်း
ထားသည့်နယ် တဖိတ်ဖိတ်လက်နေ၏။ သူ၏မျက်လုံးနှင့်တူ
သော မီးလုံးအစုံက "ဇွဲ"ထရက်တာလို အပေါ်မှာမဟုတ်။

ကျွဲကြီးတစ်ကောင်လည်စင်းပြီး မြင်မြင်သမျှတွေ့တော့
မယောင် . . . မျက်လုံးအစုံက အောက်ဖက်မှာရှိသည်။ ရှေးဘိုး
နှစ်ဘိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ရုံးလက်ဖျံတွေက ကြံ့ခိုင်
သန်စွမ်းသည်။

သူ့ကျောပေါ်မှာ လေဆိုးထုတ်ပေါက်ခေါ်မလား . . .
အိပ်စောပိုက်ခေါ်မလား ပိုက်တစ်ချောင်းထွက်နေသည်။ ထူးခြား
သည်က ခေါင်းတိုင်ထိပ်တွင် ဖွင့်ပိတ်လှုပ်ရှား၍ရသော အင်း
တစ်ခုပါသည်။ အင်ဂျင်နီးယျင် မီးခိုးငွေ့တွန်းကန်အားဖြင့် အင်း
လေးက ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် လှုပ်စိလှုပ်စိ။ ဒါကို စစ်အေး
ငယ်ငယ်လေး ပီစီကွေးကတည်းက သဘောကျနှစ်သက်ခဲ့၏။

ဖီးယက်တို့၊ ဇွဲတို့က တော်ရုံလယ်ကွက်လောက်ဆို
လေးငါး ဆယ်ပတ် ဖွေလိုက်ရုံဖြင့် လယ်တစ်ကွက် ညက်ညက်
ကြောသွားပြီ . . . ။

လက်ငင်းအနေအထားအရ . . . စိတ်ကူးနေရုံနှင့်မပြီ။

ဖီးယက်နေ၍မဖြစ် . . . ။ နှင်တံမြောက်၍ သူ့အင်ဂျင်ကိုနှိုး၏။
“ ဟဲ့ . . . ဟဲ့နွား . . . ”

သူ့အင်ဂျင်တွေက မိုးရေနှင့်ဆိုလျှင် သွက်လက်လန်း
နန်းနေ၏။ ဒီနှစ်ကောင်သွက်နေသလောက်။ သူ့နောက်က
မီးလိုက်နိုင်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အင်ဂျင်စက်က “တဟိုဟို”နှင့်
တောင်စာတောင်းနေပြီ . . . ။

နံနက် ရင်စာ စားဖို့အချိန်တန်ပြီလေ။ (နံနက်အဆာ
ပြေစာ ထမင်းကြမ်းစားခြင်း)

တာပေါ်ကို လှမ်းမျှော်သည်။ လာပါပြီ ခင်မူနီ . . . ။
ဆွဲခြင်းတောင်းကို ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်ထားသည်။ လက်ထဲမှာ
မုနွေးအိုးတစ်လုံး ဆွဲလာ၏။

လုံချည်တိုတိုဝတ်ထား၍ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း
အလုံးသားတွေက ဝင်းခနဲ . . . လက်ခနဲ . . . ။ မြို့ကျောင်း
အောက်ကမှ ဒီကောင်မလေး မိုးဦးကျမျှစ်စို့ပေါက်ကြီးလို သိသိ
ဘာသာ . . . ထွားကြိုင်းလာ၏။

လယ်ကန်သင်းထောင့်မှာ ခင်မူနီရပ်နေ၏။ စစ်အေး
မြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ခွားနှစ်ကောင်ကို ဆက်မောင်း
နေသည်။

“ ဟဲ့ . . . ဟဲ့နွားမို့ . . . ချိုကုတ် . . . သွားစမ်း ”

“ ဟဲ့ကောင် . . . ငါလာမှ အလုပ်ကောင်းချင်ယောင်
တောင်မနေနဲ့။ ရင်စာစားဖို့လာတော့ . . . ”

ခင်မူန်က သူ့လောက်တော့ နပ်ပြီးသား . . . ။

ခွဲခြင်းထဲက ထမင်းလှော်ကြီးကို ထုတ်ယူ၍ အပေါ်က အုပ်ထားသော ပန်ကန်ပြားထဲ ထမင်းနည်းနည်းခွဲထည့်သည်။ မျှင်ငဝီကြော်ပန်းကန်ထဲက ငဝီကြော်နည်းနည်းယူပြီး ပန်းကန်ပြား ထဲထည့်သည်။ စစ်အေးက ပြူးတိ . . . ပြူးကြောင်ဖြင့်

“ ဟာ . . . နင်မစားရသေးဘူးလား . . . ”

“ စားပြီးသားပါ လယ်ထဲမှာထမင်းစားရတာ ပျော်လို့ ”

သူက မြို့ကျောင်းတက် လယ်ပိုင်ရှင်သမီးဖြစ်ပေမယ့် သွေးမကြီးတတ်။ စစ်အေးနှင့်ခင်မူန် ငယ်ငယ်ကတည်းက ရွံ့ဗွက်တွေထဲမှာ အပေအတေ ကစားဖော်ကစားဖက် . . . ။ ခင်မူန်က တောသဘာဝနှင့် လယ်မြေကိုချစ်၏။

ညစ်တီးညစ်ပတ် လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်လယ်ကွက်ထဲက ရေကြည်ကြည်မှာ ပယ်ပယ်နယ်နယ်ဆေးပြီး ရင်စာထမင်းကြမ်းကို မျှင်ငဝီကြော်ရောနယ်ပြီး ပလုတ်ပလောင်းအားရပါးရ စားသည်။ ခင်မူန် သူ့စားနေသည်ကိုကြည့်ပြီး မျိုမကျဖြစ်လာ၏။

“ ရော . . . ဒီထမင်း နင်ပြန်ယူလိုက် . . . ”

“ စားစမ်းပါဟာ . . . နင်ပျော်ရင် ငါလည်းပျော်တယ် ”

ခင်မူန် လယ်ကွင်းထဲ စားရသောထမင်းသည် ပျော်ရွှင်မှုနှင့်အတူ ရောမွေထားသော ပီတိထမင်းဖြစ်၏ . . . ။

စစ်အေး . . . အစွန်စေး နှင့် ရတက်မီး

“ ခင်မူန် နင်တို့ကျောင်းဖွင့်တော့မယ်နော် ”

စစ်အေး . . . စားပြီးသားလှော်ကို လယ်ထဲကရေနှင့် နှုတ်သပ်ဆေးကြောနေသည်။ ခင်မူန်က . . . သူ့ကိုစူးစမ်းသည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . စစ်အေး . . . ”

“ ဒီနှစ် . . . ရှစ်တန်းတက်မှာဆိုတော့ တခြားအာရုံတွေ ခင်စားလာရင် ကျောင်းစာတွေ ထိခိုက်မှာစိုးလို့ပြောတာပါ ”

ခင်မူန် စစ်အေး . . . ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိ။ ပြူးတိ ပြူးကြောင်ဖြင့် . . . ။

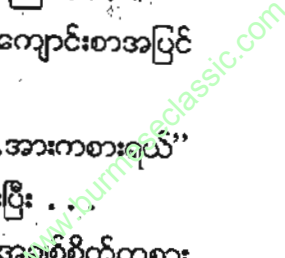
“ ဟဲ့ကောင်ရဲ့ အတန်းကြီးလာပြီဆိုရင် ကျောင်းစာ သစ်စုထဲ . . . အာရုံစိုက်လို့မရတော့ဘူး။ တခြားကိစ္စလည်း စိတ်ဝင်စားရမှာပဲ . . . ”

စစ်အေး . . . ပါးစပ်အဟောင်းသားကြီး . . . ။

“ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး . . . နင်ကကျောင်းစာအပြင် အာတွေကို စိတ်ဝင်စားချင်လို့လဲ . . . ”

“ ကျောင်းစာရယ် . . . ပန်းချီရယ် . . . အားကစားရယ် ” သည်တော့မှ စစ်အေးဘဝင်ကျသွားပြီး . . .

“ တော်သေးတာပေါ့ ခင်မူန်ရယ်။ အချစ်စိတ်ကစား

တာ မပါလို့ . . . ”

“ အောင်မာ . . . နင်ကများ ငါ့ကို . . . နင့်စိတ်နဲ့ လာမနှိုင်းနဲ့ . . . ဇလုံစာကျွေးလိုက်မယ် . . . ဟင်း ”

ခင်မူန်က . . . စစ်အေးကိုတော့ ငယ်နိုင်။ ခင်မူန် စစ်အေးရင်ကို ဖောက်ထွင်းမြင်နေရ၏။

ဒီကောင် ငါ့ကို သဝန်ကြောင်နေပြီကော . . . ။ ခင်မူန် စိတ်ထဲ ကျေနပ်သလိုတော့ရှိ၏။

x x x x x

နွားချေးဖြင့် . . . လုံခြုံအောင်ပိတ်ထားသော မျိုးစပါး ပုတ်ကို စစ်အေး . . . ဖွင့်နေသည်။

“ စစ်အေး . . . ထမင်းစားမယ် . . . ”

စပါးပုတ်ဖောက်နေရာက ခင်မူန်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ ငါ ဒီညနေ အမေ့ဆီပြန်မလို့ . . . မစားတော့ဘူး ”

“ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ပြန်ချင်ရင်လည်းကြိုပြော ပေါ့ . . . အခု ထမင်းရှားပြီးသား။ မစားရင်တော့ အလျော်ပေးရ မှာပဲ . . . ”

စစ်အေး ပြုတ်မနူးမျက်နှာပေးဖြင့် . . .

“ ငါလျော်ရင် နင်ယူမှာလား . . . ”

“ ယူမယ် . . . ”

“ တခြားလျော်စရာတော့မရှိဘူး . . . ငါ့ကိုယူလေ . . . ”

စကားအကောင်းပြောနေရာမှ စစ်အေးဖောက်လာပြီ။

ဒီလိုအချိုးမျိုး ဘယ်ရမလဲ။ ခင်မူန်က . . . စစ်အေးနားရွက် တို့ ဆွဲကာ . . .

“ လာ . . . ခုလိုက်ခဲ့ . . . ထမင်းစားပြီးမှပြန် ”

“ အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . လွှတ်ပါဟဲ့ ငါ့စားမှာပါ ”

“ နင့်ကို ထမင်းကျွေးဖို့ ခေယယ . . . ခေါ်မနေဘူး အဖေ့လက်ကို အပ်မလို့ခေါ်တာ . . . ”

စစ်အေး သူ့လက်က ဆတ်ခနဲ ရုန်းလိုက်ပြီး . . .

“ ဘကြီးပွားလက်တော့ မအပ်ပါနဲ့ . . . ။ နင်မကြိုက်ရင် ဆည်း ငါ . . . နောင်ကို မပြောတော့ပါဘူး . . . ”

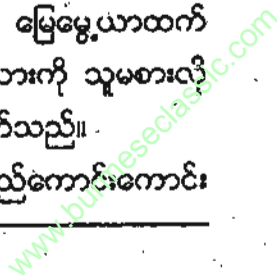
ခင်မူန် . . . စစ်အေးကို သနားသွားသည်။ သူ နောက်လိုက်သည်ကို စစ်အေး အဟုတ်ထင်၏။

ပြုသမျှနုရမည့် အညကြကို ထပ်၍ မစလိုတော့။

မြေအိုးနှင့်ချက်သည့် အမဲသား စားဖူးကြပါသလား။ ခုတ်ကို . . . ညက်အောင်ထောင်း မြေပဲဆီ (ဆုံဆီစစ်စစ်) နှင့်ရော . . . သမမွှေး ပျဉ်းနော်သိမ် ရွက်နုလေးကို အမွှေး အကြိုင်အဖြစ်ထည့်သည်။ အမွှေးနံ့ သင်းပျံ့ပျံ့နှင့် စားချင်စရာ။

နွားဆိုတာက . . . ဘူမိကမ္မလာ မြေမွှေယာထက် စစ်အေးနှင့် ရုန်းဖော်ကန်ဘက်။ သည်အသားကို သူမစားလို့ ဆော်လည်း သူတို့အရပ်မှာ ဟင်းကြွေးငတ်သည်။

ငတ်ပစေ . . . ပြဿနာမရှိ။ ငပိရည်ကောင်းကောင်း

တစ်ခွက်နှင့် ကန်စွန်းရိုးနီကို မန်ကျည်းမှည့်နှင့်ပြုတ်သည့် အတိုင်း အမြှုပ်လောက်ရလျှင် စစ်အေးအတွက် လုံလောက်ပြီ။ သို့သော် ဟင်းခွက်က ငရုတ်ဆီတွေလျက် ပျဉ်းနှော်သိမ်ရနံ့မွှေးမွှေးကြောင့် စစ်အေး . . . စိတ်ကို မနည်းချိုးနိုင်ရသည်။

“ ဟဲ့ စစ်အေး . . . ဟင်းထည့်စားလေ ”

အဲဒါ . . . အဲဒါ . . . အဓိကပြဿနာ . . . ။ စစ်အေး သူစိတ်ဆိုးမှာတော့ကြောက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ စိတ်ကောက်ပြီး အကြာကြီးစကားမပြောလျှင် စစ်အေးမနေတတ်။

သူ ကျေနပ်အောင် ဟင်းတစ်ဖတ် ဆယ်စားသည်။ အာပါးပါး ကောင်းမှုကောင်း။ သူတို့ကို သနား၍ သည်အသားကို သူမစား။ သည်သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာခွင့်ရသွားပြီလား။ အမဲသား ဈေးထဲမှာ နေ့တိုင်းရှိ၏။ ရွာမှာ သူတို့ အိုနာသေချိန်တွင် ရ၏။

အတွေးနှင့်အတူ တစ်ဖတ်ပြီးတစ်ဖတ် စားမိသည်။ ခင်မှုန့်မျက်နှာက ကျေနပ်နေသယောင် . . . ။

စစ်အေးက လူတွေကိုမေးလိုက်ချင်သည်။ မြေအိုးနဲ့ ချက်တဲ့အမဲသား စားဖူးကြပါသလားလို့ . . . ။

စစ်အေး ထမင်းစားပြီး ဘကြီးပွားကိုပြော၍ အမေ့အိမ် ပြန်ခဲ့သည်။

“ ဘုရားတပည့်တော် လှူဒါန်းရသော ဒါနကုသိုလ် ဆောက်တည်ရသော သီလကုသိုလ်၊ ပွားများရသော ဘာဝနာ ကုသိုလ်တို့၏ အဖို့ဘာကို ကွယ်လွန်ပြီးသော ကိုစစ်မောင်နီ

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

သယံတစ်ဘုံ ကျင်လည်ကြကုန်သော ဝေနေယျသတ္တဝါ ဝေပေါင်းနှင့် အင်္ဂါသား မောင်စစ်အေးတို့ . . . အမျှရ၍ သာဓု ခေါ်နိုင်ပါစေသား အရှင်ဘုရား . . .

“ အား . . . လုံး ကြားကြားသမျှ အမျှ . . . အမျှ . . . အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့ သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု ”

“ သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု . . . ပါ အမေ ”

စစ်အေးအသံကြားသည်နှင့် အမေ . . . ဘုရား ထပ်ပြုရာက ထလာ၏။ ကျုံ့ကျုံ့တိုင်နေသော စစ်အေးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ကာ . . .

“ သားလေး . . . ဘယ်အချိန်ရောက်နေတာလဲ . . . နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား ”

“ ကောင်းပါတယ် . . . အမေ . . . ”

စစ်အေးမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဥတွေနဲ့ . . . ။ ရေနံမီး တွင်ကျင်နဲ့နဲ့ အမေ . . . မမြင်နိုင် . . . ။

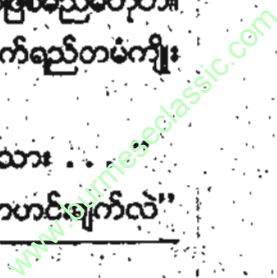
အမေသည် ဘဝခြားခဲ့ပြီဖြစ်သော အဖေနှင့်သားဖြစ်သူ စစ်အေးကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သတိတရ မေတ္တာပို့သည်။ စစ်အေး တို့ဘဝ အဖေသာရှိလျှင် သည်လို ကသီလင်တဖြစ်မည်မဟုတ်။

စစ်အေး တွေးရင်း သိရှိခန့်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်တမံကျိုး ကျတော့၏။

“ စစ်အေး ထမင်းစားပါလား . . . သား . . . ”

“ ခုပဲ . . . စားပြီးခဲ့ပြီအမေ . . . ဘာဟင်းချက်လဲ ”

သူရဲကောင်းစာပေတိုက်

“ ဖားနှင့် ကင်မွန်းချဉ်ရွက် ကြော်တယ်လေ . . . ”

စစ်အေးအကြိုက်။ သို့ပေမယ့် . . . သူ့ဗိုက်ကတင်းနေ

ပြီ။ ထမင်းစားပွဲပေါ်က ဝါးအုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်ကာ ဖားကြော် တစ်ဖွန်းခပ်မြည်းသည်။ ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ်နှင့် ပါးစပ်ထဲ စွဲသွားသည်။

အမေက အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့မြုပုဝါ။ အရင်က အမေသည် ခုလိုအနေမစုတ်ခဲ့ . . . ။ အခုလိုလည်း သူ့ဆင်းမကြီး မဟုတ်ခဲ့။ အဖေသာရှိခဲ့လျှင် သူ့လည်းခုလိုပင်ပန်း နေမည်မဟုတ်။ အချိန်တန်လျှင် သူ့များထန်းတူ မြို့ကျောင်း တက်ရုံသာ။ ခုတော့ အဖေ့ကို သတိရတိုင်း သူ့ရင်းငှားဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့ အားအင်တွေ ပြည့်လာပြန်သည်။

အဖေ . . . အဖေ့ရဲ့အင်အား စွမ်းပကားတွေ သားကို ပေးမျှပါအဖေ။ စစ်မောင်ရဲ့သား စစ်အေး တစ်နေ့ကျရင် လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးဖြစ်ရပါစေမယ်လို့ သား ကတိပြုပါတယ် အဖေ။

“ သား . . . ကတိပြုပါတယ် . . . ”

ဆားလှော် ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာနေရာက . . . အဖေ စစ်အေးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ ဟဲ့ သားစစ်အေး နင်ဘယ်သူ့ကို ကတိပေးနေတာလဲ . . . မဟုတ်က . . . ဟုတ်ကတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်” အမေ့အတွေးတွေက စစ်အေးစကားကို ကျော်လွန်၍

တွေး၏။ စစ်အေးငယ်ငယ်က အမေ့ကို ပြောဖူးတာရှိသည်။

“ ဒီဘဝချမ်းသာဖို့ကတော့ ခါးပြတိုက်မှ ထင်တယ်

အမေ ”

“ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်။ တောင်တောင် အိအိတွေးရင်း အဖေ့ကို သတိရလို့။ အဖေ့လို လယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ရပါစေမယ်လို့ ကတိပေးနေတာ . . . ”

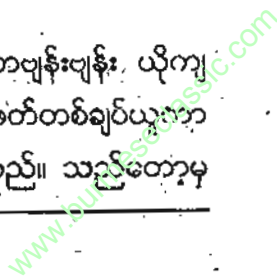
အမေက ပီတိအပြည့်ဖြင့် ပြုံးရင်း . . .

“ ဒါပေါ့သားရယ် ဉာဏ်ပညာနဲ့ လုံ့လ ဝီရိယသာ ပြည့်စုံပါစေ။ မမြင်နိုင်တဲ့ ကံတရားဆိုတာ တစ်နေ့တော့ ဖမ်းဆုပ်မိမှာပါ . . . ”

မိုး . . . တစ်ပေါက် နှစ်ပေါက် ဖွဲ့ဖွဲ့လေးကျဆင်းလာသည်။ ပူစစ်စစ်ကြီးမှ တဖြည်းဖြည်း အေးလာသည်။ ကောင်းကင်ထက်မှ ဘင်ခရာသံတွေ မြည်ဟီးလာ၏။ လျှပ်တစ်ပြက်နှစ်ပြက် ပွင့်လက်စဉ် တာပေါ်မှ လူအချို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လက်ထဲမှာ မီးတောင်းကြီးတွေနှင့် မိုးပျော်ဖားတွေ အလစ်အငိုက် စောင့်ရှိုက်မယ့်သူများ။

* “ဝေါခနဲ” မြည်သံနှင့်အတူ ဒေဝေါ တပ်သားတွေ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာကြ၏။

စစ်အေးကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးရေတွေ တပျန်းပျန်း ယိုကျသည်။ ထရံကြားတွင် ညှပ်ထားသောဝါးဖတ်တစ်ချပ်ယူကာ ရေပျန်းပျန်းယိုသည့် ခနီအပေါက်ကို ဖာသည်။ သည်တော့မှ

အမေ့အိမ် မပျိုးစုသေးတာ စစ်အေးသတိရသည်။

“ အမေ ပျိုကျပြီးမှ အိမ်ပြန်မိုးပေးမယ်သိလား ”

အမေက . . . ခပ်အေးအေးပင်။ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ထောင်းလမောင်းထအောင် ဖွာရင်း . . .

“ နည်းနည်းလောက် ပျစ်စားထိုးလိုက်ရင် ဒီတစ်မိုး ကောင်းကောင်းနေလို့ရတာပဲ ဒုက္ခမရှာနဲ့ သားရယ် ”

“ ကဲ . . . သား အိပ်တော့။ မနက်လည်းစောစော ထရဦးမှာ။ ဗိုက်ဆာရင် နင့်အရိုးပိန်မဆီက ဝယ်ထားတဲ့ ငှက်ပျောသီး . . . မုန့်ဖက်ထုပ်နှစ်ထုပ် ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ ရှိတယ် ”

ဒါပျိုး စစ်အေးထို့က လက်မနေး . . . ။

“ အဲဒါများ စောစောကပြောရောပေါ့ အမေရာ။ ထမင်း စားပြီး အချို့တည်းရတာပေါ့ ”

အညိုရောင်ငှက်ပျောဖက်ကိုနွှာပြီး ငှက်ပျောသီးမုန့်ကို တစ်ကိုက်ကိုက်သည်။ အိမ်နဲ့ လျှာဖျားမှာချို့ . . . နှာဖျားမှာမွှေးရင်ထဲမှာအေးလို့ ငှက်ပျောသီးမုန့်ဖက်ထုပ်ကို ကြော်ငြာဝင်ပြီး ဟိုခေတ်က MWD တို့ MRTV တို့ပေါ်သေး။ သည်ဖက်ခေတ်မှာ သည်မုန့်ပျိုးကို (INTERNET) အင်တာနက် တင်လိုက်လျှင် မြန်မာ့ရိုးရာ အာဟာရမုန့်အဖြစ် ထင်ပေါ်လာမည်မှာ အသေအချာ။ ရွှေကျောင်းကုန်းလူ အရိုးပိန်မကို ထင်ပေါ်၍ စင်တော် ကောက်မည်မှာ မလွဲကေန်။ ခုတော့သူက ဟိုခေတ်မှာ ကျန်ခဲ့

ဖြစ်၏။

“ ခူး . . . ခွတ် . . . ခလွတ်လွတ် . . . ခေါ . . . ခလော ”

ဖားရောက် ဖားအော်တာ ဖားပန့်(ခ)နှင့် ဖားရက်ပါများ ပေါင်း၍ မိုးညိုကို အလှဆင်နေ၏။

စစ်အေးတို့သားအိမ် သေခြင်းအတုနှင့် အိပ်မောကျ နားသည်။

www.burmeseclassic.com

စာစာအိမ်သဖြူကျွန်မှ . . .လယ်မြေပေါ်က စပါးရ

လယ်သမားတို့၏ လုံ့လဝိရိယရှိမှုကို ဝိသေသပြုထားခြင်းဖြစ်၏။ မြို့သားတွေ အိပ်မောကျဖြစ်တွေ့နေချိန် လေးနားတုံးမခေါက်ခင်ကတည်းက တို့လယ်သမားတွေ နီးထနေပြီ သူတို့မီးဖိုချောင်တွေက မနက်လေးနာရီဆို ဥသြဆွဲသည်။

ကြည့်လေ . . . မီးဖိုခွင်ပေါ်က ရေခွေးအိုးတွေ အချောင်းချောင်းထ။ အဖုံးတကြွကြွနှင့် ရေခွေးငွေ့ ဘွိုင်လာတွေ လို တရွှီရွှီနှင့် ဥသြသံမြည်၏။

ခွင်ပေါ်က ရေခွေးအိုးကိုချပြီး လက်ဖက်ခြောက်ခဲသည်။ နှုတ်ခမ်းပြတ်လုလု မဟူရာရောင် ဒန်အိုးထဲက ထမင်းကြမ်းခဲနှင့် "အမေ့လက်ရာ" ဖားချိုချဉ်ကြော်နှင့် ရင်စာစားသည်။

စားကောင်းကောင်းနှင့် တစ်ပန်းကန် ပြိုက်ခနဲ . . . သူ့ဗိုက်က . . . ငါးပူတင်းဗိုက် . . . ဖြစ်သွားပြီ . . . ။

တင်းကုပ်ထဲသို့ စစ်အေးဝင်လာသည်နှင့် သူ့ရှောင်ရင်းများ စားမြုံ့ပြန်နေရာမှ "ဝုန်းခနဲ" ထရပ်သည်။ သူတို့မှ တာ့သာပေဒမလို။ အလိုအလျောက် နားလည်ပြီးဖြစ်သည်။

" ဟဲ့နွား . . . ဖီး . . . "

" ဟဲ့ . . . နွားမဲ . . . ဖီးစမ်း . . . "

ခေါင်းပြီးခိုင်းခြင်းမဟုတ်။ သူတို့ကိုမြက်စင်ဖက်သို့ နှောင်းသွင်းခြင်းဖြစ်၏။ နွားချေးကော်နှစ်ခုကိုယူပြီး နွားချေးနှစ်ခုပစ်သည်။ ပြီးနောက် ပြောင်နေအောင် တံမြက်စည်းပင်ထုတ်ကြီးဖြင့် ခြစ်လှည်းရသည်။

ခြောက်သွားထွန်ကို ထုတ်တန်းပေါ်မှ ဆွဲချသည်။

" မင်းအလှည့် ရောက်ပြီ . . . "

စစ်အေး . . . ထွန်ကို လူတစ်ယောက်လိုပြောပြီး ဆွဲယူသည်။ သူက သိပ်လိုက်ချင်ပုံမရ။ ထွန်သွားနှင့် ထုတ်တန်းတစ်ချိတ်နေ၏။ သူထွန်တုံးကို တင်းကုတ်အပြင်သို့ ထုတ်၏။

နွားနှစ်ကောင်ကို တံပိုးဆင်ပြီး ထွန်သွားကို တံပိုးတုံးပေါ်တင်ကာ နွားနှစ်ကောင်ကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ကျွဲလမ်းထဲသို့ ရောက် . . . ခြံစည်းရိုးတန်းပေါ်က ကြက်ဖတစ်ကောင် ထုတ်ရက် ထထွန်သည်။

" အောက် . . . အောက် . . . အေးအေးအွတ် "

နွားနှစ်ကောင်လန့်ပြီး သုတ်ခြေတင်တော့၏။

" ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင် . . . "

" ဩော်ဟော် x x x မိုးလရာသီ x x x ဖျိုးဖျိုးဖျေဖျေ နွဲလှသည် x x x တူနန် x x x တန်နန် တန် x x x "

ဆရာဆိုက် . . . လက်ကဘဲ(လ်)တီး၊ ပါးစပ်က တေးသွားတီးတီးလုံးပါ ဆိုသည်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်က ခြေနင်းပြားပေါ်မှာ မြက်ကြွမြောက်ကြွ။ သူ့ဆိုက်ကားပေါ်မှာ ပန်းလား၊ ဟင်းရွက်

လာမသေး အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် မိန်းမတစ်ဦးပါသည်။ ချင်းကုန်း
ဘက်မှ ရေကြည်ရှေးသို့ လာသော ရှေးကြီးဆိုက်ကား ဖြစ်၏။

“ ကြီး . . . ဒေါ်ရွှေ . . . ကြီး . . . ဒေါ်ရွှေ ”

ဘာမှန်းတော့မသိ . . . ငှက်ကလေးတစ်ကောင်
အရှုထိကြိုတော့ဆိုရင်း သူတို့အပေါ်က ဖြတ်ပျံသွားသည်။

ရေက . . . ပျိုးခင်းထွန်ဖို့ . . . အနေတော်လေး
စစ်အေး ထွန်ကို တံပိုးမှာချိတ်ပြီး ထွန်ရေးစတော့၏။ သူငယ်စဉ်
က သင်ခဲ့ရသည့် လယ်ထွန်မက်လာကဗျာထဲမှ ဘုရင်ကြီးဖြစ်
သွား၏။ မိုးချိန်းသံသည်ပင် စည်သံပျောသံပမာထင်၏။ ထွန်တံ
ကို လက်ကကိုင် ကြိမ်ကိုဝင့်လျက် . . .

“ ယမထာ x x x ဟာ ရွှေကြိုင်လုံးဟုန်းရယ်နဲ့ x x x
ထွန်တုံးကိုတဲ့ခြေတော်တင် x x x ဟင်း x x x ဟင်းဟင်း
နွား x x x ကြန်ကုဉ် x x x ပျိုးခင်းကိုဝင် x x x ကောင်းကင်က
x x x ရွှေပိန်ညှင်းရယ် x x x မိုးဟိုးဟိုးဟို x x x ခေါ်လို့
x x x ဆင်း ငင်း ဟင်း ”

ဟန်ကျပန်ကျ ထွန်တုံးပေါ်ခြေအချ နွားတွေက ရေ
အသွားနှင့် အားလွန်ပြီး လယ်ကွက်ထဲ မှောက်လျက်လဲတော့
၏။ ရေစပ်စပ်ထဲမှာ ဝှေးဝှေးငါးငါးနှင့် စစ်အေး . . . ကုန်းထသည်
ရှေ့ခြမ်းတစ်ခြမ်းလုံး ရွံ့တွေ ရွံ့ရွံ့ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က
ရွံ့တွေကို ရေနှင့်ဆေးပြီး . . . ထွန်နောက်ကို အပြေးလိုက်သည်။

“ ယမထာ . . . ယမထာ . . . ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ”

တော်ပါသေးရဲ့ . . . သူ့ယမထာ ကန်သင်းဘေး
ထဲမှာ ပေါလောမျောနေ၏။

“ ဟဲ့ကောင်တွေ . . . နေကြပါဦး ငါ့ကိုစောင့်ဦးလေ။
အရင်အိန္ဒြေတော့ ပျက်ပဟ . . . ”

စစ်အေး ခါးတောင်မြှောက်အောင်ကျိုက်ခါ . . . ထွန်တံ
မရှိမရှိ ထွန်တုံးတွင် အပုံလိုက်ကပ်ငြိနေသော . . . ထွန်ချေးကို
နောင်နှင့် ကန်ချသည်။

“ ဟဲ့ . . . နွားမွဲ . . . အ . . . အ . . . အား ”

နွားမောင်းနေတုန်း . . . ခါးတောင်းကျိုက်ထဲက ဘာမှန်း
သိသေး မတော်ရာနေရာက စူးကနဲ ကျင်ကနဲဖြစ်၍ ခါးတောင်း
ကျိုက်ကို လက်နှင့်စမ်းသည်။ ဖောင်းဖောင်းကြီး . . . ဘာလဲဟ။
စစ်အေး ခါးတောင်းကျိုက်ကိုဆွဲဖြုတ်ရင်း . . . အလန်တကြား
အချန်သည်။

“ ဘုတ် . . . ” “ ပလုတ် . . . ”

အခုမိုးနှင့်ပေါက်ဖွားလာသည့် . . . နီနီရဲ့ရဲလယ်ပုစွန်လုံး
စစ်ကောင်။ မဒန်းပုစွန်လုံး . . . ညှပ်စရာရှားလို့ သူ့မျှားမတော်
ပဲ ရန်ရှာသည်။

စစ်အေး . . . ကြိမ်နှင့်လိုက်တို့မှ စောင်းငန်းစောင်းငန်း
နှင့် ရေထဲငုပ်သွား၏။

ထီအောင်က ရင်တွန်းတစ်လက်ဖြင့် ကျွဲလမ်းထဲမှာ
လျှောက်ပြေးနေသည်။ ဟိုဖက်ထိပ်ရောက်တော့ ရင်တွန်းထဲက

ငါးကလေးတွေကို ပလိုင်းထဲ ကောက်ထည့်သည်။

“ စစ်အေး . . . မင်း စောစောက ဘာငါးတွေ လယ်ကွက်ထဲ ဒိုင်ဗင်ပစ်တာလဲ ”

သူနိုးလှုပ်သည်သို့ စစ်အေးချောလဲရောတိုင်လုပ်သည်

“ လယ် . . . ငါးခူကြီးကွာ . . . လျှင်လိုက်တာ လက်ထဲရောက်မှ လျှော့ခနဲ လွတ်ထွက်သွားတယ် ”

ထီအောင် စဉ်းစားသည်။ ငါးသားပေါက်တွေ ငါး တက်ချိန် ဘယ်က ငါးခူကြီးရောက်လာရသနည်း။

“ ငါးမရတာနဲ့များ မင်းက အသားလွတ် ထအော် တယ်လို့ ”

ရော . . . ခက်ပြီ။ ကဏန်းညှပ်တာလူမသိ။ စစ်အေး အော်တာ လူသိပြန်သည်။

“ အဲဒါက ခါးတောင်းကျိုက်ထဲ ပုစွန်လုံးဝင် မတော်ရာကို ညှပ်လို့အော်တာဟေ့ ”

“ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . စစ်အေးတို့ဖြစ်လိုက်မှ အဆန်းချည်းပဲ . . . ”

ထီအောင် . . . တဟားဟားရယ်ရင်း . . . ရင်တွန်း လျှောက်ပြေးနေသည်။

ပျိုးခင်းထဲ ထွန်တစ်ထပ်လည်သွားပြီ။ စစ်အေး ထွန် ခဏရပ်ရင်း . . . ထွန်ချေးနှံ့ရောနေသော မြက်ဖက် ကန်သင်းပေါ် ဆယ်တင်နေသည်။

လောကဓါတ်တစ်ခွင် စိမ်းစိုအေးမြနေသော်လည်း ခရုထက်က စားခဲ့သောထမင်းကြမ်းသည် ပျိုးခင်းထဲက ခြိုင်ခဲတွေလို ညက်ညက်ကြေကုန်သည်။

အပြင်မှာအေး၍ ရင်မှာပူ၏။ အလုပ်သမားတို့ထုံးစံအရ တာပေါ်ကိုမျှော်မိသည်။ ကျေးလက်မှာက စက်နာရီတွေ မျက်နှာ နှိုးလှ။ (ALAM) နှိုးစက်ပါသည် ကိုကြက်ဖတို့က ရှေးထုံးနှင့် ညီသော ကျေးလက်နာရီ။ အချိန်ချိန်မှန်မှန် တွန်ကြသည်။

တာပေါ်မှ ခင်ကလျာဘုတို့ . . .အဲ ကန်တော့ ကန်တော့ နေဘုတို့ ရင်စာတောင်းနှင့် ပျိုးခင်းထဲဆင်းလာသည်။

“ စစ်အေးရဲ့အချစ်ကလေး . . . ရင်တုန်ဖွယ် ခင်မုန်ရယ် အမျှော်စေတက်သူမှာ ဘဝင်ဆူ ရင်ပူ . . . ”

“ ဟဲ့ စစ်အေး . . . ပွစိ . . . ပွစိနဲ့ ဘာတွေရွတ် ပြတာလဲ ”

“ ဟို . . . ဟို . . . မိုးဂါထာ ရွတ်နေတာလေ နီရဲ့ ”

အရိုးငှက်လို ရင်စာတောင်းချခဲ့ပြီး . . . ပြန်ရန်ဟန်ပြင် ခြည်။ ခင်မုန် ဘာကြောင့်မလာသည်ကို သိချင်စိတ်က လွတ် လွတ်ထွက်သွား၏။

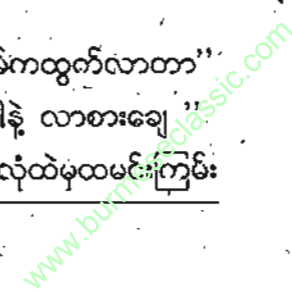
“ အရိုး . . . ခင်မုန်ရော . . . ”
ဒေါ်ဘုတို့က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ နင့်ဘကြီးလား . . . ကိုင်းငူဖက်ကို ဓါတ်ဆားကိစ္စ

သွားတယ်။ အပြန်မှ ဝင်လာလိမ့်မယ် ”
 လွဲချက်နာပုံက ... အသည်းအက်ချင်စရာ ... ။
 သည်တစ်ခါတော့ စစ်အေး အလွဲမခံနိုင် ...
 “ အရီး ... ခင်မှုန် ... ခင်မှုန်ရော ... ”
 လက်ဟန်ခြေဟန်ပြု၍ ... အသံကုန်ဖွင့်အော်သည်။
 သည်တော့မှ သဘောပေါက်သွားကာ ...
 “ ခင်မှုန် ဒီနေ့ ကျောင်းစတင်ရတယ်လေ ... ”
 အရီးဘုတို့ နောက်ကျောခိုင်းသည်နှင့် စစ်အေး မနေနိုင်
 မထိုင်နိုင် ထအော်သည်။
 “ အမလေး ... ကိန္နရီ ... ကိန္နရာ ... နှစ်ပေါင်း
 ခုနစ်ရာ ... ဝေးပါပေါ့ ... ”
 “ ဘာ ... ဘာမှာ စစ်အေး ... ကိန္နရီကိန္နရာ ဘာ
 ... ဘာဖြစ်တယ် ... ”
 စစ်အေး ခေါင်းနုပန်းကြီးစွာဖြင့် ...
 “ ဟို ... ဟိုလေ ... ဟို ... တောတန်းအပေါ်က
 ကိန္နရီ ... ကိန္နရာ ... ပျံသွားတာမြင်လိုက်လို့ ”
 အရီးဘုတို့နားက ခုတော့လည်း ပါးပါးလေး ...
 သူတောတန်းဖက်ကို ဇေဝဇေ လှမ်းကြည့်ရင်း ...
 “ ကြံကြီးစည်ရာ စစ်အေးရယ် ... လအဆိုတာကမှ
 နီးစပ်ဦးမယ် ... ”
 ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ပြီပဲ စစ်အေးကမှင်သေသေဖြင့်

“ ဟာ အရီးကလည်း ကျွန်တော့်မျက်စေ့နဲ့ တပ်အပ်
 တော။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ ထီအောင်
 တွေ့လိုက်တာ။ အရီးမယုံရင် ... သူ့ကိုမေးကြည့် ”
 အလီဘိုင်ရော မွတ်တားဘိုင်ပါ ပြလိုက်မှ အရီးဘုတို့
 ဘာကံချက်ချကာ တာပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။
 “ တို့လယ်စောင်း တောအုပ်ပေါ်က ကိန္နရီ ကိန္နရာ
 တက်သွားတယ်ဆိုတော့ အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်းပဲ ”
 အခုတော့ အလျှောက်ကောင်း၍ အထောင်းသက်သာ
 သွား၏။
 “ အချစ်ကလေးခင်မှုန်ရေ စစ်အေးရင်ခုန်ရပါပေါ့ ”
 ဘာညာသာရကာ အာချောင်မိလျှင်တော့ ဘကြီးပွား
 သက်ချက်နှင့် ခါးကော့မည်သာမက သူရင်းငှားရာထူးလေးပင်
 ဖြတ်နိုင်ကိန်းရှိချေသည်။
 ထီအောင် ရင်တွန်းထိုးရင်း သူ့ဖက်ပြန်လှည့်လာသည်။
 “ ထီအောင် လာဦး ... ”
 ထီအောင် ရင်တွန်းကိုရပ်ပြီး ...
 “ ဘာလဲ ... စစ်အေး ... မင်း ... ရင်စာ စားပြီး
 ပြီးလား ”
 “ ဘာစားရဦးမလဲ အစောကြီးအိမ်ကထွက်လာတာ ”
 “ ဒါဆို အတော်ပဲ ... ဒီမှာ ငါနဲ့ လာစားချေ ”
 ထီအောင်ကို ဖိတ်မန္တကပြုရင်း ဇေဝံထဲမှထမင်းကြမ်း

ခဲကို ပန်းကန်ပြားထဲခွဲထည့်သည်။ ငါးသံချိတ်ကြော်တွေ ထိအောင့်ကို တစ်ဝက်ခွဲကျွေးသည်။ ရေနွေးကြမ်းနှစ်ခွက် ငှဲ့လိုက်ပြီး . . .

“ စားကွာ ထိအောင် . . . ဒါနဲ့ စောစောက မင်းငါနဲ့ ရပ်စကားပြောနေတုန်း ဟိုတောတန်းပေါ်က ကိန္နရီ ကိန္နရာ ပျံသွားတာတွေ့လိုက်လား ”

ထိအောင် စစ်အေးကို စိုးရိမ်စွာကြည့်သည်။ သူနှင့် ခပ်ခွာခွာရွှေထိုင်ရင်း . . . . .

“ ပေါက်တတ်ကရကွာ . . . မတွေ့ပါဘူး ”

စစ်အေးက မျက်ခန်းနှစ်ဖက်ကျုံ့သွားပြီး . . .

“ ဒီလိုကွ . . . ထိအောင်ရေ . . . ”

စစ်အေးက ကိန္နရီ ကိန္နရာဇာတ်လမ်းကို ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ပြောပြသည်။

ထိအောင်က တဟားဟားအော်ရယ်ပြီး . . .

“ အဲဒါကို . . . ငါက . . . လံကြုတ်ရမယ်ပေါ့ ”

စစ်အေးက လက်ဖျောက်တီးကာ . . .

“ မှန်လိုက်လေ . . . ထိအောင်ရာ မင်း ချည်ပါသားနဲ့ ပခန်းသားအကြောင်းသိတယ်မဟုတ်လား ”

“ သိတာပေါ့ကွ . . . ”

“ ရွာထဲ ပြန်ရောက်လို့ အနီးဘုတိုနဲ့တွေ့ရင် ပိုပိုပွားပွား လေးလုပ်လိုက်။ ရွာထဲမှာ ပျံသွားတာနဲ့ မင်းနဲ့ငါ ချည်ပါသား

ခန်းသားထက်တော်တဲ့ ရွှေကျောင်းကုန်းသား ဖြစ်သွားပြီ ”

“ ကြိုက်သွားပြီဟေ့ . . . ”

ထိအောင် . . . စစ်အေး လက်ဖျံကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။ ရင်တွန်းကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး တာပေါ်တက်သွားသည်။ စစ်အေး . . . ပျိုးခင်းကို အနံ့တစ်စပ်ထွန်သည်။ ထွန်ရေး ညက်ပြီး ပျိုးခင်းက တမန်းညက်ဖို့သာလိုသည်။ တမန်း ပျစ်ဖို့ လို။ ပျိုးခင်းထဲကမြက်တွေ ကုန်စင်အောင် လိုက်ကောက်၏။

“ နှောင် . . . ခိုင်း . . . နှောင် . . . ခိုင်း ”

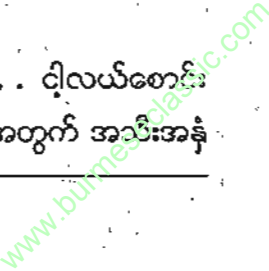
ညောင်ငူကျောင်းမှ ကြေးမောင်းနှင့်စည်ရိုက်သံ ဆယ်နှစ်ချက်တိတိ တံပိုးတုံးက နှစ်ကောင်သား နွားရွက်ထောင် လာသည်။

ထွန်တုံးကို ထမ်းပိုးပေါ်တင်ပြီး နွားနှစ်ကောင်ကို မောင်း၍ အိမ်ပြန်သည်။ စစ်အေးရောသူတို့ပါ ခြေလှမ်းသွက် နေသည်။ နွားနှစ်ကောင် ရေတိုက်ပြီး စစ်အေးထမင်းစားသည်။ ထမင်းခိုင်းတွင် ဘကြီးပွားက သူ့ကို တအံ့တံ့သြမေးသည်။

“ မင်းပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား စစ်အေးရာ . . . ”

“ ဩော် . . . ဘကြီးပွားရယ် လူကြီးကို ကျွန်တော် လိမ်ပါမလား။ မိုးကြိုးပစ်ရပါစေရဲ့။ ဘကြီးပွားမယုံရင် ထိအောင့် ကိုမေးကြည့် ”

“ တော်တော်ဆန်းကြယ်တာပဲ . . . ငါ့လယ်စောင်း ပေါ်က ပျံသွားတာဆိုတော့ ငါ့တို့လယ်တွေအတွက် အသီးအနှံ

အောင်မယ့် အတိတ်နိမိတ်ပေါ့ကွာ ”

သည်ခေတ်မျိုးသာဆို ကောက်လိုက်မယ့် အတိတ်စိမ်း
အောလိုက်မယ့်အမျိုး။ အာလိုက်မယ့်အမျိုး။ တစ်ရွာလုံး
ဘက်တက်ပြောင်မည့်ကိန်း။

တကယ်လည်း စစ်အေး လိမ်တာတော့မဟုတ်။ သူ
ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် တောတန်းပေါ်က ကိန္နရီ ကိန္နရာ ပျံသွား
တာလည်းအမှန်။ သို့သော် ကိန္နရီမောင်နှံအစစ်တော့မဟုတ်။
မိုးသားမိုးတိမ်တို့ ပုံရိပ်က တကယ်ပင် ကိန္နရီမောင်နှံ ပျံသွား
သလို လေနှင့် တရွေ့ရွေ့ပါသွား၏။

စစ်အေး . . . ထမင်းစားပြီး တာပေါ်တက်လာတော့
ဟိုနေရာစုစု သည်နေရာစုစုနှင့် ဦးပွားတင်လယ်စပ်က ကိန္နရီ
ကိန္နရာ ပျံသွားသည်ဟူသော သတင်းက ရွာရိုးတစ်လျှောက်
တမုဟုတ်ချင်းပျံနှံ့သွား၏။

ပန်းသတင်း ပန်းချင်းဆောင်၊ လူသတင်းလူချင်းဆောင်
ဆိုသည့် စကားရှိခဲ့သည်လေ။

စစ်အေး ... စာသင်ခြင်းအစ
ကိုစိန်လှ ... ဧကံဘီးတ

စစ်အေးထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ဝါးမတစ်ချောင်းခါးမှာ
ဆိုးပြီး နွားနစ်ကောင်နှင့် လယ်ထဲပြန်ဆင်းသည်။ နွားတွေကို
ချီးခင်းတောစပ်အထိမောင်းသည်။ လယ်စောင်းမှာ ငှက်ပျော
အရိုင်းတွေရှိသည်။ စစ်အေး . . . အရှည်ဆုံးအပင်တစ်ပင်ကို
နွားခုတ်သည်။ ခေါင်းပိုင်းရှိ ငှက်ပျောလက်တွေကို ခုတ်ချပြီး
ခြောင်စင်းသော ငှက်ပျောတုံးရသည်။

ပျိုးခင်းထဲချပြီး ငှက်ပျောတုံးပေါ် ထွန်သွားစိုက်ချသည်။
ပြီးလျှင်ကြမ်းတုံးရိုက်ရမည်။ စစ်အေး ထွန်တုံးပေါ်တက်စီးကာ
နွားနစ်ကောင်ကို ကြိမ်တို့မောင်းနှင်သည်။

“ ဟဲ့ . . . ဟား . . . ”

ကြမ်းတုံးရိုက်သည်ဆိုခြင်းမှာ လယ်မျက်နှာပြင်ကို
ဆချိန်ညီမျက်နှာပြင်ဖြစ်အောင် အချောကိုင်ပွတ်တိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
ဆရစ်ကျင်းနှင့်မို့ မညီညာသည့်နေရာကို မျက်နှာပြင်ညီအောင်
မောင်းနှင်ရသည်။ ပျိုးခင်းအပေါ်ဘက်စောင်းက နည်းနည်း
မောက်သည်။ စစ်အေး ထွန်ကို ကန်သင်းဘေးသို့ ကပ်ဆွဲသည်။

“ ဟဲ့ကောင်လေး . . . မွဲမွဲလေး . . . ရုန်းလိုက်စမ်း
အသား . . . ”

နွားမွဲက သည်လိုခေါ်လျှင် သိပ်သဘောကျ
ခပ်သွက်သွက်လေး ရုန်းနေသည်။

လူမှာလည်း လူ့အထာရှိသည်။ တိရစ္ဆာန်မှာ တိရစ္ဆာန်
အထာရှိသည်။ ဒါကို စစ်အေးအသိဆုံး ။ကဲ ပျိုးခင်းမျက်နှာ
ညီသွားပြီ။ မြို့က ဘိလိယက် ဆရာတွေခေါ်ပြီး စစ်အေးပျိုး
တွင် ဘိလိယက်ထိုးခိုင်းလျှင် ရသည်။ စစ်အေး ထွန်ဖြုတ်သ
ထမ်းပိုးတုံးပေါ် ထွန်တုံးခွတင်ပြီး နွားနှစ်ကောင်ကို ကြိမ်တိုသ
နှင့် အလိုလိုသွားပြီးသား . . . ။

“ နောင် . . . ခိုင်း ” “ နောင် . . . ခိုင်း ”

“ နောင် . . . ခိုင်း ” “ နောင် . . . ခိုင်း ”

နာရီက . . . လေးဗဟိုရ်။ စစ်အေးထွန်ဖြုတ်ချိန်
မြို့ကျောင်းလွတ်ချိန် တည်တည်ကြီးတိုးသည်။ တာ
စက်ဘီးပြိုင်ပွဲ ကျင်းပနေသည့်အလား။ ဝဒယ်လေး . . .
ဟမ်းဘား . . . မာကြူလီဘီးကြီး မိန်းမစီးမျိုးစုံ။ သည်အထ
ဂျပန်စီးဆင့်နှင့် မိန်းမစီးဘီးဖြစ်သည်။ ဖက်ဖူးစိမ်း . . . ဇီးခေ
နှင့် ခရမ်းရောင်မျိုးစုံ . . . ခပ်ထူထူ ခပ်အအဘီးတွေကြားထ
မောင်ဗမာက ပါးပါးလုပ်လုပ်နှင့် ဒီခိုင်းလှသည်။

သူက တစ်လက်ကိုင်တော့ကောင်းသည်။ နှစ်ယောက်
စီးလျှင်တော့ အာမ၊မခံ။ တစ်လောလေးက ဗလတောင့်တော
လူနှစ်ယောက်စီးလာရင်း နောက်ဘီးက မုန့်လေပွေလိုတွန့်ခေါ
သွားတာမြင်ဖူးသည်။စစ်အေး မောင်ဗမာဘီးကို ကြိုက်သ

သူနှင့်ထီအောင် နွားမွဲစားတွေလို စက်ဘီးကို လှည့်ပတ်
ညှည့်သည်။ နောက်ဝင်ရိုးကို ချိတ်နှစ်ချောင်းမှာ ချိတ်ထားသည်။

အဖုံးလေးတွေက ဖောင်းဖောင်းကြွကြွနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိသည်။
စက်ဘီးရှေ့မှ တံဆိပ်လေးပါသည်။ အပေါ်မှာ မြန်မာလို . . .
က.စ.လ စာတန်းနှင့် အလယ်က ပင်နယ်ပုံ။ အောက်က
အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာမှန်းမသိ။

“ ထီအောင် . . . က.စ.လ အဓိပ္ပါယ် မင်းသိလား ”

“ မသိဘူး . . . မင်းရော . . . ”

သူတို့အနားက အငှားယာဉ် (ဆိုက်ကား) ပေါ်ထိုင်နေ
ညှည့် ကိုကြွက်နီကို စစ်အေးလှမ်းမေး၏။

“ ကိုကြွက်နီ . . . ဒီစက်ဘီးမှာ က.စ.လ လို့ ရေး

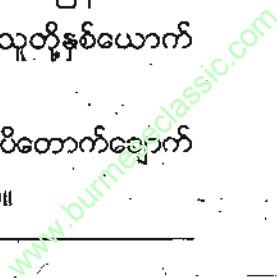
ထားတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ . . . ”
ကိုကြွက်နီ လုပ်သားသတင်းစာကို ဟန်ပါပါဖတ်နေရာမှ
သူတို့နှစ်ယောက်ကို သနားသလိုကြည့်ရင်း . . .

“ မင်းတို့ကလည်း ဒါတောင်မသိဘူးလား . . . ကိုစိန်လှ

ဆိုရုံကထုတ်တာလေ . . . ”

သူက ခပ်တည်တည်ပင် သတင်းစာပြန်ဖတ်၏။
ကိုကြွက်နီက ဆိုက်ကားလစ်(စ်) ဆိုတော့သူတို့နှစ်ယောက်
ကြွင်းမဲ့ယုံသည်။

သူတို့က စက်ဘီးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ပိတောက်ချောက်
အေးကြည်စက်ဘီးဆိုင်ကလွဲ၍ ဘာမှမသိ။

မြန်မာပြည်တွင် ကိုစိန်လှစက်ဘီးစက်ရုံ ရှိနေသည်ဆိုတော့ သူတို့အံ့ဩပေမပေါ့။ ထိုအချိန်မှစ၍ စစ်အေးနှင့် ထိအောင် မောင်ဗမာဘီးကို ကိုစိန်လှစက်ဘီးဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ဆရာမှားခဲ့လေပြီ . . . ။

စစ်အေး . . . နွားတွေနှင့် ခြံထဲဝင်မည်ပြုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စက်ဘီးအစိမ်းလေးကို လှမ်းမြင်သည်။

“ ခင်မူန့်ထင်တယ် ”

နွတ်က တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်သွားသည်။ ကျီးတွေရဲ့အလယ်က ဒေါင်းမလေးပမာ။ စက်ဘီးအနက်တွေ သူ့ဘေးကခြံရံပြီးလိုက်လာ၏။ ခင်မူန့်ကိုဆီးကြိုဖို့ စစ်အေးရပ်စောင့်နေသည်။ သူ့ရှေ့နားရောက်မှ မဖွယ်မရာအဖြစ်နှင့် ပက်ပင်းတိုးတော့သည်။

ခင်မူန့်စက်ဘီး ကယ်ရီယာကို နောက်ကလိုက်လာသည်အခြောက်လိုလိုကောင်က ဆောင့်ဆွဲသည်တွင် ခင်မူန့်စက်ဘီးက ပုံပျက်ပန်းပျက်နှင့် လဲကျတော့သည်။

“ ဟေး . . . မိပြိုကွ . . . ငါနိုင်ပြီ . . . ”

စစ်အေး ထောင်းခဲနဲ့ ဒေါသထွက်ပြီး နွားနှင့်ထွန်ကို ထားကာ ခင်မူန့်ကို ပြေးထူလိုက်သည်။ စစ်အေး . . . ဖြူဖျော့ဖျော့ကောင်၏ အင်္ကျီစကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာလုပ်တာလဲ လူပါးဝလှချည်လား”

စစ်အေးက သူ့ကိုထိုးတော့မည် တကဲကဲ။ အခြေအနေ

မူထွေးကုန်ပြီ။ ခင်မူန့် သူတို့ကြားဝင်၍ ဖျန်ဖြေရသည်။

“ စစ်အေး . . . မလုပ်နဲ့ . . . ငါရှင်းပြဦးမယ် ”

ကျောင်းအဆင်းလမ်းတစ်လျှောက်တွင် . . . သူတို့ဆင်ကြေး . . . စက်ဘီးပြိုင်နင်းကြသည်။ ကောင်လေးက နွားစက်ဘီးအရှိန်လျော့အသွား ခင်မူန့်စက်ဘီးကို လှမ်းဆွဲပြီး နှုတ်တက်ဖို့ ကြိုးစားရာက ခင်မူန့်စက်ဘီးလဲသွားခြင်း ဖြစ်၏။

“ တောက် . . . တော်တော်ညစ်ပတ်တဲ့ကောင် ”

ကောင်လေးက စစ်အေးကို ဘာထင်သည်မသိ။ စက်ဘီးကို ကုတ်ကုတ်လေး . . . ဆက်နင်းသွားသည်။ စစ်အေးထောက်ရင်း မကျေမနပ်နှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခင်မူန့်က စက်ဘီးတစ်ဖက်နှင့် စစ်အေးလက်ကို ဆွဲလာသည်။

“ ကဲပါ . . . စစ်အေးရယ် . . . နင်ကလည်းဒေါသ

ထင်လဲ . . . ”

ခင်မူန့်လက်က စစ်အေးရုန်းသည်။ နွားကြိုးကိုဆွဲယူမည်ပြီး . . .

“ နင်လည်း . . . သတိထားနေ . . . ”

“ ဟဲ့နွား . . . သွားစမ်း . . . ”

နွားနှစ်ကောင်ကို အသားလွတ်ကြိမ်နှင့် ရိုက်သည်။ ခင်မူန့် မျက်နှာကြီးစူပတ်ကာ စစ်အေးနောက်မှ စက်ဘီးတွန်း၍ ဆင်ဝင်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

ခင်မူန်တပည့်လေး . . . မောင်စစ်စေး

အင်္ဂလိပ်စာမတတ်လျှင် . . . ကမ္ဘာကြီးအကြောင်း မသိနိုင်။ ကိုစိန်လှစက်ဘီးက . . . အင်္ဂလိပ်စာကို အဓိပ္ပါယ် မသိရ၍ စစ်အေးမကျေနပ် . . . ။ အင်္ဂလိပ်စာသင်လိုသည် ချဉ်ခြင်းက ပြင်းပျနေသည်။ ခင်မူန်ကို အပူကပ်ရမည်။

စစ်အေးထမင်းစားပြီး ခင်မူန်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ ခင်မူန် . . . နင့်ကိုပြောစရာရှိလို့ . . . ပြီးရင် တင်းကုပ်ထဲ ခဏလာခဲ့နော် ”

ခင်မူန်ရင်ထဲ ဒိန်းတပ်တပ်။ ခင်မူန် . . . မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် စဉ်းစားသည်။

“ ဟဲ့ကောင် . . . ပြောစရာရှိရင် ဒီမှာပြောလေ ”

“ ငါမပြောရဲဘူးဟာ ရှက်တယ် . . . ”

စစ်အေး . . . လက်ဆေးပြီး လက်ပင်မသုတ်တော့ဘဲ တင်းကုပ်ထဲဆင်းသွားသည်။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ အင်္ဂလိပ်စာ ကကြီး၊ ခက္ကေး သင်ပေးဖို့ပြောရမှာ အဟုတ်ကို ရှက်နေသည်။

စစ်အေး . . . တင်းကုပ်အပေါ် နင်းကြမ်းတွင်တင်ထား သောထမင်းစားပွဲအစုတ်ကြီးကိုချ . . . အဝတ်စုတ်နှင့်သုတ် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

ဘကြီးပွား ရက်စွဲမှတ်လေ့ရှိသော လက်တစ်ဆစ်ခန့် မြေဖြူပိုင်းလေးကို ဒေါင်းတောက်အောင်ရှာသည်။ ထုတ်တန်း ပေါ်လက်နှင့်လျှောက်စမ်းသည်။ ဟောတွေ့ပြီ။ စစ်အေးရင်ထဲ ပျော်သွားသည်။

စစ်အေးစကားအသွားအလာက တစ်မျိုးကြီး။ ခင်မူန် တင်းကုပ်ထဲ သွားရကောင်းနိုးနိုး ချီတံချီချ ဖြစ်နေစဉ် . . .

“ ခင်မူန် . . . စစ်အေးကိုသွားပြောစမ်း မျိုးစပါးတွေ ရေစိမ်ထားတာ ငှက်ပျောဖက်ခင်းပြီး ဖြန့်ထားချေလို့ ”

ကဲ . . . မသွားချင် သွားချင်သွားရလတာမည်။

“ ဒိန်းတပ်တပ် . . . ဒိန်းတပ်တပ် . . . ဒိန်းတပ်တပ် ”

“ စစ်အေး ”

“ အမယ်လေးဗျာ ”

စစ်အေး . . . စားပွဲခုံပိုင်းကြီးရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင် နေရာက လန့်အော်သည်။

“ အောင်မယ် . . . သူကပဲ လန့်ရတယ်ရှိသေး ”

စစ်အေးက ခင်မူန်ကိုပျာပျာသလဲ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

“ လာ . . . ဆရာမ . . . လာ . . . လာ . . . ”

“ ဘာလဲဟာ . . . စစ်အေး . . . ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ”

တကယ်ပင် စစ်အေးကို သူနားမလည်။ စစ်အေး

လက်ဝါးလေးကာပြီး ခင်မူန်နားနား တိုးတိုးကပ်ပြော၏။

“ ခင်မူန် . . . ငါ့ကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးပါဟယ် ”

ခင်မူန် သူ့ကို ကရုဏာသက်သည်။

“ သင်ပေးတာက ဟုတ်ပါပြီ... ဘယ်မှာလဲစာအုပ်
ဘယ်မှာလဲ ကျောက်သင်ပုန်း... ”

စစ်အေး ထမင်းစားပွဲအစုတ်ကြီးကိုထောင်ကာ...

“ ဒီမှာ ကျောက်သင်ပုန်း... ဒီမှာက မြေဖြူ ”

သင်ပုန်းနှင့်မြေဖြူက အဆင်ပြေပြီ... ဗလာစာအုပ်
စစ်အေး အကြံပေါ်လာသည်။ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုအုန်းမြင့်က

သ/မဝန်ထမ်းလုပ်သည်။ သူ့တွင်အသုံးမလိုတော့သည့် တစ်ဖက်
လွတ်သည့် စာရွက်တွေမှ အများကြီး... အားလုံးပြည့်စုံသွားပြီ

သင်ပေးမည့်ဆရာမနှင့်သင်ယူမည့်တပည့်လည်းရှိသည်။ စစ်အေး
၏တင်းကုပ်ကျောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာရွက်ဆိုသံ ထွက်လာ၏။

“ နင် ပထမဆုံး သတိထားရမှာက အင်္ဂလိပ်စာမှာ

ဗျည်း... နှစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးရှိတယ်။ ခင်မူန် မြေဖြူနှင့်
ကျောက်သင်ပုန်းပိုင်းပေါ်တွင် ရေးပြ၏။

ဗျည်း... ၂၆ လုံး။

“ ဗျည်း... နှစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးပါဆရာမ... ”

ခင်မူန်က... မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်... ”

“ စစ်အေး... မနောက်နဲ့။ အဲဒါဆို ငါမသင်တော့ဘူး။ ”

“ နောက်တာမဟုတ်ဘူး။ မသင်ပဲတော့မနေပါနဲ့ဟယ်
နှင့်မကြိုက်ရင်... ငါ မပြောတော့ဘူး... ”

စစ်အေးပုံစံက နောက်သည့်ပုံစံတော့မဟုတ်။ တလေ

ဘေးသင်ယူနေခြင်းဖြစ်၏။

“ ဗျည်းနှစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးနဲ့ “သရ”က ငါးလုံး
ရှိတယ်... ”

ခင်မူန်ပါးစပ်က ပြောရင်းသင်ပုန်းပေါ်တွင် မြေဖြူနှင့်
ရေးသည်။

ဗျည်း ၂၆ လုံး + သရ ၅ လုံး... ”

“ အင်္ဂလိပ်စာမှာ တို့မြန်မာစာလိုပဲ ဗျည်းနဲ့သရပေါင်း
အသံထွက်လို့ရတယ် ”

စစ်အေး... ခင်မူန်ပြောသမျှ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ
ဆိုတ်မသုန် နားထောင်သည်။

“ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမပေါင်းမှ လူ့ဘဝပြည့်စုံသလိုမျိုး
ပါနော်... ”

“ ဟဲ့ကောင်... ဖောက်မလာနဲ့နော်... စာသင်တာ
ပျက်ချင်းရပ်လိုက်မယ် ”

“ အလကားနောက်တာပါဟယ်... ဆက်ပြောပါဦး ”

“ သရငါးလုံးက အေ... အီး... အိုင်... အို
သူ... လိုက်ဆိုကြည့်စမ်း... ”

စစ်အေးက ဘိုသံပေါက်အောင် ရောချသည်။

“ အေကြီး... အိုင်ကိုယူ ”

ခင်မူန်... စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆိုပြသည်။

“ နင်ဆိုတာမှားတယ် သေသေချာချာနားထောင် အေ

၈၂

စောကုသလ်

အီး . . . အိုင် . . . အို . . . ယူ ”

စစ်အေး . . . နှုတ်မှ . . . တဖွဖွရွတ်ဆိုသည်။

“ ကဲ . . . ဒီနေ့အတွက် . . . ဗျည်းငါးလုံးရေးပေး
ခဲ့မယ် . . . အဲဒါကို နေ့တိုင်း ကျက်လည်းကျက် ရေးလည်းရေး
သိလား . . . ”

ခင်မူန် မြေဖြူနှင့်ရေးပြသည်။

A.B.C.D.E. a.b.c.d.e.

ခင်မူန် ဆင်းသွားတာကြာပြီ။ ဒေါ်ဘုတို့ စိတ်မချ . .
ဒီးတိုင်ကြီးကိုကိုင်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။ ဒေါ်ဘုတို့
ဘင်းကုပ်နား ရွတ်နင်းလာ၏။ အထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စာဆိုသံကြား
ရသည်။ သည်တော့မှ ရောင်းဟန်ပြီး တင်းကုပ်ထဲဝင်လာသည်။

“ အဟမ်း . . . ဟမ်း . . . ခြော် . . . အင်္ဂလိပ်စာ
သင်နေတာကိုး . . . ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ် . . . ”

ဒေါ်ဘုတို့ တင်းကုပ်အပြင်ပြန်ထွက်သွားပြီး . . . ခင်မူန်
ကို လှမ်းခေါ်သည်။

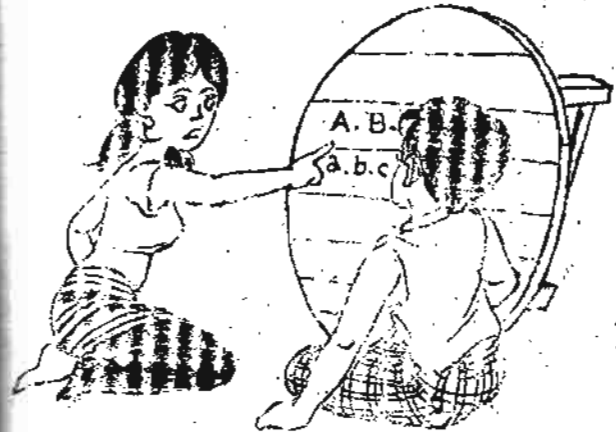
“ သမီးရေ . . . အမေအိမ်သာတက်မလို့ ခဏလိုက်
ဦး . . . ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . မင်္ဂလာပါ . . . ဆရာမ . . . ”

ခင်မူန် ဘာမှမပြောပဲ စစ်အေးနဖူးကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ ဂေါက် ”

ဒေါ်ဘုတို့ မီးတိုင်ကြီးနှင့် ရှေ့ကသွား၍ ခင်မူန် နောက်

ကလိုက်သည်။ မီးတိုင်ကို အိမ်သာရှေ့မြေကွက်လပ်တွင်ချထားပြီး ဒေါ်ဘုတို့ အလုပ်စသည်။

“ ဗျီး . . . ဗျစ် . . . ဗျစ် . . . ဗျစ် . . . ”

ရွာတွေမှာက အိမ်နှင့်အိမ်သာကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆောက်လေ့ရှိသည်။ မြို့ပေါ်မှာတော့ အိမ်နှင့်အိမ်သာခွဲခြား၍ မရ။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ညစ်ညမ်းလှ၏။

“ အီး . . . အီး ”

ဒေါ်ဘုတို့ အိမ်သာတက်ရင်း ခင်မှုန့်ကိုလှမ်းစကားပြောသည်။

“ ခင်မှုန့် ”

“ ရှင် . . . အမေ . . . ”

“ ညည်း . . . စာသင်တာလည်း သင်ပေါ့အေ . . . ”

စစ်အေးနဲ့ ပူးပူးကပ်ကပ် အရောတဝင်မနေသင့်တော့ဘူး သမီးရဲ့ . . . နင်တို့အရွယ်တွေက ငယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး အပျိုလူပျိုတွေဖြစ်နေပြီ . . . မသင့်တော်ဘူး . . . အနေအထိုင် ဆင်ခြင် . . . ကြားလား ”

အမေ့စကားကို ခင်မှုန့်သိပ်မကြိုက်လှ . . . ချုပ်ချယ်တာ . . . တင်းကြပ်တာမျိုးကို ခင်မှုန့်စိတ်အပျက်ဆုံး။ အမေ့ စိတ်ကျေနပ်အောင်တော့ အင်း . . . လိုက်သည်။

“ အင်းပါ . . . အမေရဲ့ ”

“ ဗျစ် . . . ဗျစ် . . . ဗျစ် . . . ဗျီး ”

ဆရာကောင်းတပည့် . . . ပန်းစကားပန်

မိုးသည်းသည်းနှင့် ပျိုကြတော့မည်။ စစ်အေး ပန်းပေါ် မျိုးစေ့အိတ်ကိုချသည်။ စစ်အေး ထယ်ရေး ထွန်ရေး နှမ်းသော်လည်း . . . ပျိုးကြခြင်းအတတ်ကို မကျွမ်းကျင်သေး။

ပျိုးကြတာများ . . . ဘာခက်တာမှတ်လို့ . . . လက်နဲ့ ခုပ်ပြီး ပက်လိုက်ရုံပေါ့။ ဒီလိုမထင်ပါနှင့်။ မနှစ်က စစ်အေး ခြင်္သေ့မျိုးခင်း။ ဆံပင်ကျွတ်သည့် တရုတ်အဘိုးကြီး ခေါင်းလို နေရာတစ်ကွက် . . . ဒီနေရာတစ်ကွက်နှင့် ကျိုးတိုးကျွတ် ချက်လာသည်။ ပေါက်သည့်နေရာတွင် စုပြုံ ကျပ်ခဲနေပြီး သည့်နေရာကျတော့ တောင်တစ်ပင် မြောက်တစ်ပင်။

သည်ကတည်းက ပျိုးကြလျှင် ဘကြီးပွားကိုယ်တိုင် ခြင်္သေ့သည်။ ဘကြီးပွား အစို့ပြုစုမျိုးစပါးကို ခွဲတောင်းထဲ ထက်ထည့်သည်။ သေချာလွန်းသည့် ရွှေဝါထွန်း . . . ။

ဘကြီးပွား ဘယ်လက်ဖြင့် တောင်းကိုယူပွေ့လိုက်သည်။

“ စစ်အေး . . . ဒီမှာ . . . ငါကြတာကို

သေချာကြည့်ထား ”

“ ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ”

စစ်အေး အသံနှင့်အတူ အနားရောက်လာသည်။

“ ဘယ်ဖက်ကတစ်ဆုပ်ကြဲ ညာဖက်ကတစ်လှည့်
ဝင်ဟေ့ . . . ”

ဦးပွားတင် . . . ပျိုးပက်ရင်း ပါးစပ်က သုံးကြိမ်တိတ်
ရွတ်ဆိုသည်။ စစ်အေးကြောင်သွားသည်။ ဘာတွေပါလိမ့် . . .

“ ဘကြီးပွား . . . ဘာတွေဆိုနေတာလဲ . . . ”

“ ဖျေဒီပါ လက်ယာတောင်ကျွန်း . . . နိမိတ်ထွေ
သတဲ့ကွ . . . တို့လယ်စောင်းက . . . ကိန္နရီမောင်နံပျံသွားတ
မင်းအမြင် မဟုတ်လား . . . အဲဒါ ကောင်းတဲ့နိမိတ်ပဲကွ

စစ်အေး ကုန်းအဆင်း မသိမသာတွန်းပို့သည်။

“ ဟုတ်တယ်နော် . . . ဘကြီး။ ဒီနှစ်က ထူးခြားမ
နှစ်ပဲ . . . ”

စစ်အေးအတွန်းမှာ သူက ပိုလိမ့်တော့၏။

“ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ . . . ညညဆိုငါတို့လယ်စော
တောတန်းအပေါ်မှာ အရောင်တွေထွက်နေတာ တွေ့လိုက်အ
တယ်ကွ ”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေပါပြီ။

“ ဘယ်တုန်းက . . . တွေ့တာလဲ ဘကြီး . . . ”

“ မင်း . . . အမှိုက်ချတဲ့ရက်ကလေ . . . ”

“ အိုအို . . . ”

ထူးသယောင် ဆန်းသယောင် စစ်အေးဟန်ဆော
သည်။ ထိုရက်က သူတို့ လယ်အောက်ဖက်ရိုးထဲမှာ ရိုးပြတ်စေ

ရွှေတာကိုများ . . . သူ့လယ်စောင်းက အရောင်ထွက်သတဲ့
ဘကြီးပွားတို့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ . . . ။

ဘာပဲပြောပြော ပျိုးကြဲတဲ့နေရာမှာတော့ ဘကြီးပွားက
ရာကျသည်။ စပါးကို လက်နှင့်ဆုပ်သည်။ လက်ကို
ဖက်ဖက်သို့ဆွဲယူသည်။ ရှေ့ဖက်ကို ဝှေ့ကာစိုက်ကာ လွှဲလိုက်
လက်ထဲကစပါးစေ့များကို ဖြေလွှတ်ပေးသည်။

“ ဖရော . . . ဖရော . . . ”

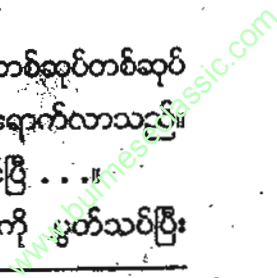
ရေစပ်စပ်ထဲသို့ စပါးစေ့များ . . . အစီအစဉ်ပြန်ကျသွား
သည်။ တော်လိုက်သည့်ဘကြီးပွား . . . စပါးစေ့တွေ တစ်စေ့
စီးစီချထားသလို မြေပေါ်သို့ ညီညာစွာကျသည်။

“ ဘကြီးပွား . . . ကျွန်တော် ကြဦးမယ်လေ . . . ”

ဘကြီးပွားက . . . ရွံ့တွန့်တွန့်။ စစ်အေး ဘကြီးပွား
ဘောင်းထဲက စပါးတစ်ဆုပ် နှိုက်ယူ . . . ချိန်ဆနေသလို။
သူကလည်း ဘကြီးပွားဟန်အတိုင်း လက်ကိုလွှဲပြီး ကြသည်။
အဆိုးကြီးမဟုတ်။

“ မျိုးကြတာ . . . အချိန်အဆဲပဲကွ။ မင်း လက်ဆစ်ကို
ဆတ်ဆတ် လှုပ်ရှားပေးရုံပဲ . . . ”

နောက်တစ်ဆုပ် . . . သိပ်မဆိုး . . . တစ်ဆုပ်တစ်ဆုပ်
ဘကြီးပွားလက်ထဲကတောင်း စစ်အေးဆီရောက်လာသည်။
စစ်အေး ပျိုးကြခြင်း စာမေးပွဲအောင်ပြီ . . . ။
ဘကြီးပွား . . . လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ပြီး

မျိုးစပါးတောင်းကို စစ်အေးထံလွှဲပြောင်းသည်။

“ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နဲ့ နောက်ကိုတစ်လှမ်းချင်းဆုတ်လက်က စောစောကလို ဆတ်ထုတ် အဲဒါဆိုကြလို့ရသွားပြီ ”

ဘကြီးပွား . . . သူ့ကို မျက်နှာလွှဲခဲ့သည်။ တာပေါ်တက်ခါနီး လယ်စောင်းခြုံစပ်မှာ ပုဆိုးမပြီး ငုတ်တုတ်လေအပေါ့သွားနေသည်။

“ ဘကြီးပွား အဲဒီခြုံထဲမှာ မြွေတွင်းရှိတယ် ”

ဦးပွားတင် ငေါက်ခနဲထပြီး . . . ရူးတန်းလန်းနှုတ်တာပေါ်တက်ပြေးတော့သည်။

“ အဟတ် . . . ဟတ် . . . ဟား . . . ဟားဟား စစ်အေး သဘောကျစွာ . . . ရယ်ကျန်ခဲ့သည်။ ”

x x x x x

“ အစ်ကိုလေး . . . အုန်းမြင့် ”

အစ်ကိုလေးအုန်းမြင့် . . . ကိုစိန်လှဘီး ကယ်ရီယာတွင် သ/မ စာအုပ်တွေညှပ်ပြီး စက်ဘီးဒေါက်ကိုဖြုတ်၏။

“ ဘာလဲကွ . . . စစ်အေး . . . ”

စစ်အေးက ပြောရမှာ ရှက်သလိုလို ရွံ့သလိုလို . . .

“ ဟို . . . ကျွန်တော် . . . အင်္ဂလိပ်စာရေးချင်လို့ ”

အစ်ကိုလေး မသုံးတဲ့စာရွက်တွေ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါလား”

“ ဟေ . . . မင်းက . . . အင်္ဂလိပ်စာရေးမလို့ ”

ကိုအုန်းမြင့် စစ်အေးကို အံ့ဩနေသည်။ ဒီကောင်ကိုတော့ လျှော့မတွက်။ စစ်အေးမှာ ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ လုပ်တတ်သည့် စိတ်ဓါတ်ရှိသည်။

“ ဟာ . . . မင်းကလည်း . . . ငါအပြင်သွားတော့မလို့ မင်းမမကြီးဆီက တောင်းလိုက်။ ခဲတံလိုရင်လည်း မင်းတူမောင်မောင်ကြည်ဆီက ယူသွားကွာ . . . ”

အစ်ကိုလေး . . . အိမ်ပေါ်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ မရင်ရွေ့ရေ နင့်မောင်ကို မသုံးတဲ့စာရွက်တွေနဲ့ ခဲတံတစ်ချောင်းလောက် ပေးလိုက်စမ်းပါ . . . ”

အစ်ကိုလေး . . . ကိုစိန်လှကို နင်း၍ထွက်သွားသည်။

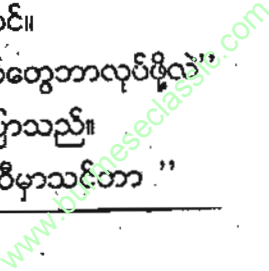
စစ်အေး . . . စာရွက်နှင့်ခဲတံအလှူခံပြီး တာပေါ်တက်၍ လမ်းတစ်ဖက်ကူးသည်။ ဘကြီးဝက်ကြီးအိမ်ပေါ်လှမ်းအတက်အမေကြီး . . . ကျင်နက . . . ။

“ လူလေး နင်လာတာနဲ့အတော်ပဲ . . . အမေကြီးကို နင်းပေးစမ်း . . . ”

ဒေါ်ကျင်နက . . . စစ်အေးကိုချစ်သည်။ ဘယ်တော့မှ နာမည်ကိုမခေါ် . . . ကြားသည့်အတိုင်းပင်။

“ လူလေး နင့်လက်ထဲက စာရွက်တွေဘာလုပ်ဖို့လဲ ” အမေကြီးကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောသည်။

“ ဘကြီးပွားသမီး . . . ခင်မုန်ဆီမှာသင်တာ ”

“ အေး... အေး... လူလေး ကြိုးစား ကြိုးစား သူ့စံမြန်းရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

“ လူလေး... အပေါ်နည်းနည်းရွှေ့ အေး... စစ်အေး... တင်းကုပ်ထဲတွင် မုန့်စားလိုက် စာရေး ဟုတ်တယ် အဲဒီနေရာ... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... လုပ်နေသည်။

စစ်အေးတွင် အမေတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ သူ့... “ အေ... ”
ချစ်ခင်သောအမေပေါင်းများစွာရှိသည်။ ယုတ်စွအဆုံး... စစ်အေး ခင်မုန့်ရေးပြသည့်များအတိုင်း တသွေမတိမ်း
လမ်းဘေးအိပ်နေသော ခွေးပင် သူ့ကိုခင်၏။... ခိုက်ရေးသည်။ မြန်မာ၊ အင်္ဂလိပ်၊ တရုတ်၊ ကိုရီးယား မည်သည့်

“ အပူလေး... တစ်ချက်... နှစ်ချက်ထုတ်ပြီး... စနစ်တကျ ရေးနည်းမှန်ဖို့ လိုသည်။ တရုတ်စာ
တော်ပြီ လူလေး... အေး... အေး... ဟုတ်တယ်... တောင်ဆိုးသေး... အဝင်းအထွက်၊ အသတ်၊ အဆွဲ၊ အပိုက်
အဲဒီအကြော... ”... နည်းသားပုံကိုလိုက်၍ အဓိပ္ပါယ်ကွဲလွဲမှု ရှိ၏။

စစ်အေး... ပေါင်းတွင်းကြောကို ခြေနှင့်နှင်း... ခင်မုန့်... မြို့ကျောင်းမှာ ငါးတန်းစတက်သည်နှင့်
ငြိမ်သက်နေရ၏။ တော်တော်ကြာမှ ပေါင်ပေါ်ကဆင်းသည်... အင်္ဂလိပ်စာသင်ရသည်။

“ အား... အား ခြေထောက်တစ်ချောင်းထဲ... “ စပဲ(လ်) ... အဂိန်း... ”
မီးစနဲ့ထိုးလိုက်သလိုပဲ အပူထွက်သွားတာ... ကျောင်းသားတွေ... သံပြိုင်ဆိုကြသည်။ သူတို့
အပူထုတ်ကောင်း... ဟဲ့ ”... ချောင်းချင်း မျက်နှာတွေမှာ တံတွေးစက်တွေ စင်ကုန်၏။

အမေကြီး... ထိုင်နေရာက ခြေရင်းအိမ်ကို လှမ်းအေ... “ အေ... ဘီစီဒီ... အီး... အက်ဖွတ် ”
သည်။... ဆရာမ... စားပွဲကို ကြိမ်နှင့်ရိုက်တော့မှ ရပ်သွား

“ ပိန်မရေ... လူလေးကို မုန့်ဖက်ထုပ် နှစ်ထုပ်... “ ဗျန်း... ဗျန်း... ဗျန်း... ”
လိုက်ပါဟေ့... ငါ ပိုက်ဆံပေးမယ် ”

အဲသည်တုန်းက... ငှက်ပျောသီးမုန့်ဖက်ထုပ်တစ်ထုပ်... “ ဆရာမပြောတာကို သေသေချာချာနားထောင်ကြ ”
လျှင် ဆယ်ပြားသာပေးရသည်။ စစ်အေး... အမေကြီး... “ အေ ဆိုတဲ့ စာလုံးကို အေလို့ ပီပီသသမဆိုရဘူး
နှုတ်ဆက်သည်။ အရီးပိန်မထံမှ ငှက်ပျောသီးမုန့်ဖက်ထုပ်ယူ... ဆရာမဆိုပြတာကို သေချာကြည့်... အယ်... အယ်

အယ် ... ဘွတ်(စ်) ... ”

“ သူ့ကို အာမထိ လျှာမထိ ဆိုရတယ် ... ကဲ . .
လိုက်ဆိုကြစမ်း ... အယ် ... ”

ကျောင်းသားများ သံပြိုင်ညီညာ ရွတ်ဆိုကြ၏။

“ အယ် ... ” “ အယ် ” “ အယ် ”

ဆရာမ ... ဆက်သင်သည်။

“ စောစောက အက်(စ်)ဆိုတဲ့စာလုံးကို ဆိုတဲ့အခါမှာ
မင်းတို့အပေါ်သွားနဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာထိပြီး လျှာနဲ့
ထိန်းဆိုရတယ်။ သွား၊ နှုတ်ခမ်း၊ လျှာ သုံးခုညီမှ အက်(စ်)
အသံထွက်မှန်တယ်။ မင်းတို့အားလုံး ဆိုကြည့်ကြစမ်း ... ”

“ သွား ... နှုတ်ခမ်း ... လျှာ ... ”

“ သွား ... နှုတ်ခမ်း ... လျှာ ... ”

ဆရာမ မပြုံးဘဲ ... ဝါးလုံးကွဲရယ်ချလိုက်တော့၏။

“ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါ
တပည့်တွေတော်တယ်ဟေ့ ... ဟား ... ဟား ... ”

“ အဲဒါက မင်းတို့ကို ဆိုနည်းသိဖို့ပြောပြတာ ...
ဆိုရမှာက ... အက်(စ်) ... ဆရာမပါးစပ်ကို သေချာကြည့်ပြီး
လိုက်ဆို ... ”

“ အက် ... (စ်) ” “ အက်(စ်) ”

ဆရာမသင်ကြားသည်ကို အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား
လိုက်ဆိုကြသည်။ နောက်ဆုံးတန်းမှ ပေတူးနှင့်စိုးကြီးတို့ စာမဆို

ရန်ဖြစ်နေကြသည်။ ဆရာမ ကြိမ်လုံးနှင့်စားပွဲကိုခပ်ပြင်းပြင်း
ချလိုက်သည်။

“ ဗျန်း ... ဗျန်း ... ဗျန်း ... ”

အားလုံးငြိမ်ကျသွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ်ရှိန်
ခတ်။

“ ဟိုနောက်က နွား ... နွားထီးနှစ်ကောင် ရှေ့ထွက်
... ”

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ပိုက်ပြီး ဆရာမရှေ့မှာလာရပ်သည်။

“ ကဲ ... ပြောစမ်း ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ... ဆရာမ
ဆော့ သင်လိုက်ရတာ ... လည်ချောင်းကို အက်လို့ ”

စိုးကြီးက ပေတူးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ...

“ ကျော် ရှာဆိုနေတာကို သူ့လာတာ ဆာမ ... ”

“ ဟုတ်လား ... ပေတူး ... ”

ပေတူးကငြင်းသည်။

“ မဟုတ်ဘူး ... ဆရာမ ... သူ ကျွန်တော့်မျက်နှာ
တံတွေးနဲ့ အရင်လာထွေးတာ ... ”

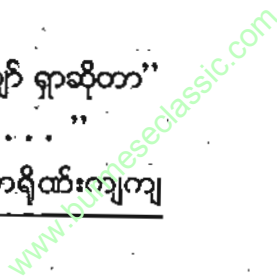
ဆရာမက ... စိုးကြီးကို သေချာအော်မေးသည်။

“ ဟုတ်လား ... စိုးကြီး ... ”

“ မထွေးဘူး ဆာမ ... ကျော်ဟာကျော် ရှာဆိုတာ ”

“ ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး မောင်စိုးကြီး ... ”

စိုးကြီးက ဆရာမသင်သလို ဌာန်ကရီထီးကျကျ

ဆိုလိုက်သည်။

“ အက် . . . ဖွတ် . . . ရွတ် ”

စိုးကြီး . . . သွားကျိုး အပေါက်မှ လေနှင့်အတူ တံတွေးစက်တွေ ဆရာမမျက်နှာကို စင်ကုန်၏။ ဆရာမ ငိုရမလို ရယ်ရမလိုဖြစ်ကာ လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် မျက်နှာကိုသုတ်၏။

“ သူက မင်းကို တမင်တကာ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ မကျေနပ်ရင် ဆရာမကိုလာတိုင်ရမယ် . . . ရန်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒဏ်ပေးရမယ် ”

ဆရာမ . . . သူတို့ကို နားရွက်ဆွဲပြီး ထိုင်ထလုပ်ခိုင်းသည်။ နောင်တွင် . . . ဆရာမက . . . စိုးကြီးကို ဘယ်သော အခါမှ စာဆိုခိုင်းမည် မဟုတ်တော့ပါ။

ဆရာ ဆရာမများက တပည့်တွေအပေါ် စေတနာ အပြည့်အဝနှင့် ရင်နှစ်ခြမ်းပျန်းပျန်းကွဲအောင် သင်သည်။ ဒါနှင့် အားမရသေးလျှင် တပည့်တွေကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် အိမ်မှာ အချိန်ပိုသင်ပေးသေးသည်။

သည့်ခေတ်လို(WINDOM LAND)တွေ ပညာရေး ဝန်ဆောင်မှုတွေမရှိ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍ သင်ယူကြရ၏။

ခင်မူန်သည် ဆရာကောင်းတွေနှင့် သင်ခဲ့ရသော နေရှင်နယ်ကျောင်းသူမို့။ သူ၏လက်ရင်းတပည့်ဖြစ်သော စစ်အေးလည်း။ ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်ခဲ့လေ၏။

ဆရာထက် တပည့် . . . လက်စောင်းထက်

“ တင်းတောင် . . . တင်းတောင် . . . တင်းတောင် ” အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှ စက်ဘီးဘဲ(လ်)သံကြားရ သည်။ စစ်အေး . . . စာရေးရင်း . . . စာရွက်ကိုကိုင်၍ အားရဝမ်းသာပြေးထွက်လာသည်။ ခင်မူန် . . . စက်တီးထောက် ထောက်လိုက်ပြီး။ စစ်အေးလက်ထဲက စာရွက်ကိုလှမ်းယူသည်။ ခင်မူန် . . . စိုအိန်နက်မှောင်နေသော မျက်နှာအစုံကို ထောင့်ကပ် ပြီး . . .

“ ဒါ . . . နင်ရေးတာလား . . . ”

“ ငါမရေးလို့ ဘယ်သူရေးမှာလဲ . . . ”

ပီတီမျက်ဝန်း ရွှန်းစိုစွာဖြင့် . . .

“ ငါ . . . ငါးတန်းစတက်တဲ့နှစ်ကတောင် . . .

ဒီလောက်လှအောင် မရေးနိုင်ဘူး . . . ဟဲ့ . . . ဒီမျှားတွေ လျှောက်မထည့်နဲ့လေ။ နင့်ကို ရေးနည်းသိအောင် ရေးပြတာ ”

“ အဟီး . . . ငါလည်းမေ့ပြီးရေးမိတာ . . . ”

ခင်မူန် လွယ်အိတ်ထဲက “ရှင်ရှင်” ဖီးပြားထုပ်ကို ထုတ်ယူပြီး . . . စာရွက်နှင့်အတူ . . . ပြန်ပေးသည်။ စစ်အေး ဖီးပြားကို ဆတ်ခနဲ ထက်ပိုင်းချိုးပြီး . . .

“ ရော့ . . . နှင် တစ်ပိုင်းစား . . . ”

“ ငါ့မှာ တစ်ခုရှိတယ် . . . အဲဒါ . . . နင့်ကို . . . ဆုချတာ . . . နှင်စားလိုက် ”

တစ်နေ့လျှင် . . . အင်္ဂလိပ်စာ ငါးလုံးကို . . . စစ်အေး ညက်ညက်ကြေအောင် ဝါးနိုင်ခဲ့သည်။

စစ်အေးမှာ . . . မည်သူမှ မသိသည့် စာကြည့်တိုက် တစ်ခုရှိသည်။ တာအရှေ့ခြမ်းက ဘကြီးကျင်ကွန်း ကုန်စုံဆိုင် ခြံထဲက လဲကျနေသည့် ငှက်ပျောရွက်တွေကို စစ်အေး . . . သပ်ချနေသည်။ အရိုးပိန်မ သွားရောင်းမလိုလား မသိ . . .

ငှက်ပျောဖက် အလိပ်လေးကိုကိုင်ပြီး ဘကြီးကျင်ကွန်း ဆိုင်ကိုသွားသည်။ ငှက်ပျောဖက်တွေချပြီး ကုန်ထုတ်ဖို့ထားသည့် စာအုပ်ပုံနားအသားကပ်ထိုင်သည်။ ဈေးဝယ်သူကျနေချိန် လက်မလည်။ စစ်အေး . . . စာအုပ်ပုံကိုမွှေသည်။ သတင်းစာ ရွှေသွေး၊ ဗေဒနှင့်မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းများ၊ စစ်အေးလက်ညှောက် ကာ စိတ်ပျက်လာသည်။ အောက်ဆုံးမှာပြားနေသည့် စာအုပ် ပါးပါးလေးတစ်အုပ်ကို ဆွဲအထုတ် . . . ။

“ ကောင်လေး . . . မင်းဘာယူမှာလဲ . . . ”

ဘကြီးကျင်ကွန်း မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး လှမ်းမေးသည့် စစ်အေး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ စာအုပ်ကိုငုံကြည့်သည့် စစ်အေးရွှေကောက်ရသလို အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားစေ “အရပ်သုံး အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရများတဲ့” ကံထူးလေစွာ ကံကော

လေစွ . . . ။

“လက်ဖက်ခြောက်လား . . . ထန်းလျက်သား မေးနေတာ”

စစ်အေး ဝတ္ထုစာအုပ်အရွယ်လောက်ရှိသည့် စာအုပ်ပါး လေးကို မြှောက်ပြသည်။

“ ဒီစာအုပ်ယူမှာ ”

ဘကြီးကျင်ကွန်းမျက်နှာပေါ်တွင် ကွန်တိုယျဉ်းတွေ ခွံထွေးသွားပြန်သည်။

“ ဟာ . . . ကုန်ထုတ်ဖို့ဝယ်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေ သယ်ပေးလို့ရမလဲ ”

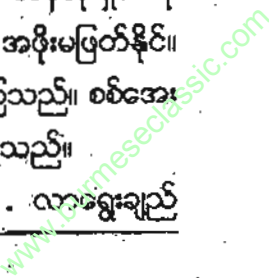
စစ်အေး သူ့ပေါင်ကြားထဲက ငှက်ပျောဖက်လိပ်ကို မြှောက်ပြသည်။

“ ဒါနဲ့ . . . လဲမယ်လေ . . . ”

သည်တစ်ခါ ဝင်းလက်သွားသည့် မျက်နှာပိုင်ရှင်က ဘကြီးကွန်း။ စာအုပ်သေးသေးပါးပါးလေးနှင့် ငှက်ပျောဖက်လိပ် ပြီး ဘယ်ဟာရွေးမည်နည်း။

ငှက်ပျောဖက်သည် ကုန်စုံဆိုင်အတွက် တန်ဖိုးရှိသလို စာအုပ်သေးသေးလေးက စစ်အေးအတွက် အဖိုးမပြတ်နိုင်။ ဥကြေးမပါဘဲ နှစ်ဦးသဘောတူ ကုန်ဖလှယ်ကြသည်။ စစ်အေး ပဲလှော်တစ်ဆုပ်ပါ အဆစ်ပေးလိုက်သေးသည်။

“ စစ်အေး . . . နောက်လည်း . . . လာရွေးချည်

၉၈

စောလှသိ

မင်းကြိုက်တာတွေရင် ယူပေါ့ကွာ . . . ”

ဘကြီးတော့ . . . ကောင်းမှန်းသိသွားပြီ။ စစ်အေး
မြေမထိခြေလှမ်းများဖြင့် ပျိုးခင်းဖက် ထွက်လာသည်။

ပျိုးလေးတွေ အပင်မပေါက်ခင် ချိုး . . . စာနှင့် ခိုရန်က
တစ်မှောင့်။ သူတို့ကို စောင့်မောင်းနေရသည်။ စစ်အေး ပျိုးခင်း
ထောင့်က သရက်ငုတ်ပေါ်မှာ နေရာယူသည်။

ပဲလှော်ဝါးလိုက်။ အင်္ဂလိပ်စာ ကျက်လိုက် . . . စာမောင်း
လိုက်နှင့် စစ်အေးမှာ အားလပ်ချိန်မရှိ။ သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်နေ
သည်။ ပို၍ကျေနပ်စရာကောင်းသည်မှာ သူ့စာအုပ်ထဲတွင်
အင်္ဂလိပ်စာလုံးပေါင်းအပြင် မြန်မာလို အသံထွက်ပါ ရေးထား
သည်။

စာအုပ်မာတိကာကို လှန်သည်။

ပညာရေးဆိုင်ရာ ဝေါဟာရများ၊ စက်မှုဆိုင်ရာ
ဝေါဟာရများ၊ လူ့အသုံးအဆောင်ဝေါဟာရများ၊ ဝေါဟာရတွေ
အစုံအလင်ပါသည်။

စစ်အေး . . . အင်္ဂလိပ်စာတတ်မြောက်ဖို့ အားအားရှိ
တိုင်း . . . လျှာသွေး လက်သွေး လုပ်နေရသည်။

ပျိုးကျပြီးသည်နှင့် စစ်အေးတို့လယ်သမားတွေ . . .

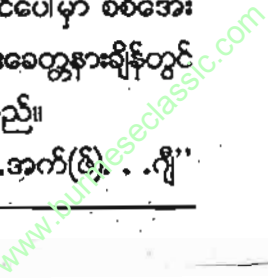
တကယ်အနားမရတော့။ စပါးစိုက်မည့် လယ်ကွက်များစွာကို
ပေါက်တူးတစ်လက်နှင့် နဘန်ခုတ်နေရသည်။ ကန်သင်းဘေး
တွင် ပေါက်နေသော မြက်ပင်တွေကို ပေါက်တူးနှင့် ခုတ်ချခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကန်သင်းနဘန်ခုတ်တာကိုကြည့်ပြီး လူရည်လူသွေးကို
အကဲခတ်၍ရသည်။ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ တိကျခြင်း၊ သေသပ်ခြင်း
များကို ပေါက်လိုက်သည့် ကန်သင်းဘောင်ကိုကြည့်ရုံဖြင့်
သူ့စိတ် ကို ဖတ်၍ရသည်။ စစ်အေး ကန်သင်းပေါက်လျှင်
လေးလို ဖောက်ချပြီးပေါက်သည်။ ကန်သင်းထိပ်မှ အဆုံးထိ
ရပ်ကြည့်လျှင် ညီညာဖြောင့်ဖြူးနေသည်။ လေးထောင့်ညီ
လေးတစ်ခု မြေပြင်ပေါ်ချထားသလို . . . ။

ဟိုဖက်လယ်က ဆစ်တိုပေါက်သည့်ကန်သင်းက
မော်ဒန်ဆန်ဆန် . . . ကန်သင်းတစ်ချောင်းလုံး လှိုင်းတွန့်
နားစွာနှင့်။ ကန်သင်းမျက်နှာပြင်တွေက တည့်သည့်နေရာတည့်
စောင်းသည့်နေရာစောင်း . . . ။

ကန်သင်းပေါက်ရင်း ကန်သင်းဘောင်ပေါ်မှာ စစ်အေး
နှင့်ဆစ်တို . . . ခဏနားနေကြသည်။ စစ်အေးခေတ္တနားချိန်တွင်
ပျိုးသားအင်္ဂလိပ်စာတွေ ပြန်ဆို ပြန်နွေးသည်။

“အေ . . .ဘီ . . .စီ . . .ဒီ . . .အီး . . .အက်(စ်) . . .ဂျီ”

ဆစ်တိုကလည်း သူပေါက်ပြီးခဲ့သောကန်သင်းကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။

“နာနီခတ်တယ်ဆိုတာ . . . မြက်ခတ်တာပဲ . . . မြက်စင်သွားဖို့သာ အရေးကြီးတယ် . . . ဟုတ်တယ်မလားကွာ စစ်အေး . . . ”

“အိပ်(ချ်) . . . အိုင် . . . ဂျေ . . . ဓေ . . . အယ်(လ်) . . . အယ်(စ်) . . . အယ်(နီ) . . . ”

ဆစ်တိုက မသိသားဆိုးရွားစွာ ဖွတ်မေးသည်။

“စစ်အေး . . . ငါပြောတာကြားလား . . . ”

“မင်းကြီးတော်ကြီး . . . ရက်(စ်) . . . ရက်(စ်)ကွာ စစ်အေး . . . စိတ်တိုတိုဖြင့် အင်္ဂလိပ်လိုပြောလိုက်သည်။ ဆစ်တိုက အကောက်လွဲပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ငါ့ကြီးတော် . . . ဘာကိစ္စလျက်မှာလဲ . . . စကားကို ကောင်းကောင်းပြော ”

“မင်းတော်တော် သောက်လိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ကောင် . . . ငါ အင်္ဂလိပ်စာဆိုနေတုန်း မင်းက ဖွတ်မေးနေတော့ စိတ်တိုပြီး ဟုတ်တယ်လို့ အင်္ဂလိပ်လိုဖြေလိုက်တာ ”

ဆစ်တို ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲလယ်ထဲဆင်းသွားတော့သည်။ စစ်အေးတို့ငယ်ငယ် ရွာကလူကြီးတွေ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးနှင့် မြို့ပေါ်နေတိုင်းတက်သည်။ ဘာတွေလုပ်ကြမုန်းသူမသိ သူသိတာကတော့ လက်ဆွဲအိတ်ကိုင်လူကြီးတွေ

ပြန်လာလျှင် ထွေလာကြသည်။ သို့သော် . . . သူတို့ပါးစပ်မှ အရက်နံ့လည်းမရ။ စစ်အေးမနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြင့် . . .

“ဦးလေး . . . ဘာမှမသောက်ဘဲ မူးနေတာလား”

“ရှား . . . တိုးတိုး မင်းအရီးမသိစေနဲ့။ ဘီယာသောက်လာတာ မန္တလေးဘီယာ . . . ”

ထိုစဉ်က . . . စည်ဘီယာမရှိ။ မန္တလေးဘီယာသာရှိ၏။

ထိုလူကြီးတွေ ဘီယာကြိုက်သလို စပါးဆိုသည့်သီးနှံက မိုးရေအလွန်ကြိုက်သည်။ စိုက်ပျိုးပြီးသည်နှင့် လယ်ကွက်ထဲတွင် ရေနေအောင် ကန်သင်းတွေကို ပြုပြင်ရသည်။ နွေပိုင်းက အသုံးပြုထားသော လှည်းလမ်းကန်သင်းကျိုးတွေကို ပေါက်တူး တစ်လက်ဖြင့် စစ်အေး . . . ပြင်ဆင်ခြင်း . . . ပိတ်ဆို့ခြင်းတွေ လုပ်ပြီး . . . ထမင်းစားဖို့ . . . အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

လယ်ထဲကအပြန် စစ်အေး ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုရလာ၏။

စပါးမိုးရေကြိုက်

လူကြီးဘီယာကြိုက်တဲ့ . . . ။

ညီညွတ်ခြင်းနှင့်ကျေးလက်စေလှ

ခင်မူန် စားပွဲပေါ်ကစာအုပ်ကို ယူကြည့်သည်။

“ အရပ်သုံး အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရများ” တဲ့ . . . အောင်မယ် . . . ဒီကောင်က . . . ဆရာထက် လက်စောင်းထက် နေပါလား . . . ”

ခင်မူန် စာအုပ်ကိုလှန်ကြည့်သည်။ တရုတ်မြည်သံနှင့် ကောက်ရိုးထုံးကြီးပွေ့လျက် စစ်အေး ဝင်လာသည်။ ကောက်ရိုး ထုံးကို မြက်စင်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး . . .

“ ဆရာမရောက်နေတာကိုး . . . ”

ခင်မူန်က စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ . . .

“ နင်တော်တော်လက်စောင်းထက်နေပါလား စစ်အေး”

“ ထက်အောင်လို့ နေ့တိုင်းသွေးနေတာလေ . . . ”

ခင်မူန် စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး . . .

“ နက်ဖန် အိမ်မိုးမလို့တဲ့ အဲဒါနင့်ကို အဖေ . . .

ခေါ် . . . ”

“ ဘုတ် . . . ”

“ အမလေး . . . မြွေကြီး လုပ်ပါဦး စစ်အေးရဲ့ ”

ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ခင်မူန် စစ်အေးကိုကျစ်ကျစ်

အောင် ဖက်ထားသည်။ အိမ်ကနုညှပ်သော အထိအတွေ့ ဩဇာ စစ်အေး ထူပူဖိန်းရိန်းသွားပြီး ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်း သိ၊ ညောင်ငူကျောင်းက စည်းရိုက်သံတွေ . . . သူ့ရင်ထဲ ချက်လာပြီး . . . တဒိန်းဒိန်းမြည်ဟီးနေ၏။

တဒက်အချိန်လေးအတွင်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်း နှက် စစ်အေး ရုန်းထွက်ရခက်နေပြီ . . . ။

“ မြွေကြီး . . . မြန်မြန် . . . မောင်းထုတ်ပါဟဲ့ ”

ခင်မူန် မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး သူ့လက်ကမလွတ် . . .

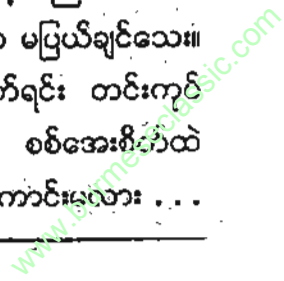
“ နင် ငါ့ကိုချုပ်ထားတာ လွှတ်ဦး . . . တော်ကြာ ပြန်ပျောက်သွားလိမ့်မယ် . . . ”

သည်တော့မှ ခင်မူန်သတိဝင်လာပြီး တင်းကုပ်ထဲက ပြေးထွက်သွား၏။ စစ်အေး ပျိုးထမ်းထမ်းပိုးချွန်ဖြင့် မြွေကို ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်သည်။

“ ရူး . . . ရူး . . . ဟဲ့ကောင်သွားစမ်း . . . ငါ့ကို တွေ့ပေးတဲ့ကောင် . . . ရူးရူး . . . ”

မောင်မင်းကြီးသား . . . ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှလျှောဆင်းပြီး တင်းကုပ်အပြင်သို့ တစ်ချိုးတည်း လစ်တော့သည်။ စစ်အေး ဆုတစ်ခွက်ခပ်ပြီး သောက်သည်။ ရင်ခုန်က မပြယ်ချင်သေး။

မောင်မင်းကြီးသားမြွေ ကြွက်လိုက်ရင်း တင်းကုပ် ခေါင်တန်းပေါ်က ပြုတ်ကျလာခြင်းဖြစ်၏။ စစ်အေးစိတ်ထဲ မြွေလေးတစ်ကောင်လောက် မွေးထားရင်ကောင်းမလား . . .

စဉ်းစားကာ ခင်မူန့်တို့အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ဘကြီးပွား အကြမ်းအားဖြင့် ခေါင်းရင်းစားပွဲဝိုင်းမှ လှမ်းခေါ်သည်။

“ လာ . . . စစ်အေး . . . ထိုင်ကွာ . . . ”

“ ဘကြီးပွား . . . ခေါ်တယ်ဆို . . . ”

ဦးပွားတင်က . . . လက်ကာပြကာ . . . အကြမ်းအားကို မေးထိုးပြသည်။

“အေး . . . လက်ဘက်ရည်သောက် . . . အမြည်းစား”

ကြွေပန်းကန်ထဲတွင် နီနီရဲ့အမဲခြောက် အမြောင်းလေးတွေကို မြေပဲဆီလိမ်းကျံထားသည်။ မီးဖုတ်ထားသည့် အနံ့မွှေးမွှေးလေး။ စစ်အေးအိမ်ကြီးသည်ကား ရေခဲခန်းကြမ်း တစ်ခွက် နှစ်ခွက်ပဲသောက်သည်။ ပြီးမှ အမဲခြောက်ဖုတ်နည်းနည်းယူ မြည်းသည်။ သူ့စိတ်ထဲ အိမ်ပေါ်ကအဆင်း ပန်းကန်ပါ မ၊ သွားချင်စိတ်ပေါက်လာ၏။

ဘကြီးပွား . . . ခဲတံကို တံတွေးဆွတ်လိုက် စာရေးလိုက်နှင့် အကြွေးစာရင်းတွေ မှတ်နေသလားမသိ။ သူ့ကို ခေါ်သည့် အကြောင်းရင်းလည်း မပြော . . .

ရသည့်အချိန်လေးကို စစ်အေးအကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုသည်။ မျက်စေ့အစုံကို ရေဒါခွက်လိုဖြည်းဖြည်းချင်း ဝေ့ကာ ပိုက်ကာဖြင့် ခင်မူန့်ကိုရှာသည်။

ဟော . . . တွေ့ပါပြီ . . . အိမ်ခန်းအဝင်ခန်းဆီးအောက်ခြေမှာ ခြေပမိုးဖြူဖြူ . . . ခန်းဆီးက လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်။

ခန်းဆီးဟဟကြားမှ ခင်မူန့်မျက်ဝန်းအစုံကို သူတွေ့သည်။ စစ်အေး သူ့မြင်ကြောင်းသိသာရန် ခင်မူန့်ကိုလျှာထုတ်ပြသည်။

ဘကြီးပွား . . . စာရေးပြီး . . . ခေါင်းအမော့ . . . စစ်အေး . . . လျှာတန်းလန်းကြီးနှင့် . . .

“ စစ်အေး . . . မင်းလျှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဟို . . . ဟိုလေ . . . အမဲခြောက်ဖုတ်က ဆီတွေများတော့ . . . လျှာထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလို့ ”

“ မင်းအရီးလေ . . . ဆီလျှော့သုံးဖို့ပြောတာ ဘယ်တော့မှမရဘူး . . . ”

ခန်းဆီးနောက်မှ ခင်မူန့်ခြေအစုံလှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။ ခန်းဆီးက လှုပ်ရမ်းနေဆဲ။ အရီးဘုတို့ ရေခဲခန်းအိုးကြီး ကိုင်ပြီး အပြင်ထွက်လာသည်။

“ ဘာ အတင်းပြောနေတာလဲ ကြားတယ်နော် ”

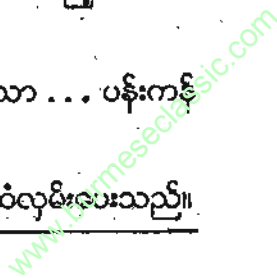
“ မင်းကို ဆီလျှော့သုံးဖို့ပြောတာ . . . ဘာလို့ မလျှော့လဲ ”

ဒေါ်ဘုတို့ ခုမှသဘောပေါက်သွားသည်။

“ ဆီက . . . ပါလေဟန်လောက် ထည့်ထားတာ တော့ ပန်းကန်လည်း ယူကြည့်ဦး . . . ”

ဟုတ်သည်။ ဆီလေးပါသည်ဆိုရုံမျှသာ . . . ပန်းကန်ထဲက အမြည်း တစ်ဝက်ကျိုးလှလှ . . . ။

ဘကြီးပွားက စာရွက်ကို စစ်အေးထံလှမ်းပေးသည်။

“ စာရွက်ထဲမှာ နာမည်ရေးထားတဲ့ လူတွေကို မင်း လိုက်ခေါ်ချည်။ နက်ဖန်မနက်စောစော အိမ်ရော တင်းကုပ်ပါ ခန့်မိုးမယ်လို့ ကြားလား ”

“ ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး . . . ”

လူဘယ်လောက်များလို့ပါလိမ့် . . . ။

၁။ ကုလားလေး

၂။ ငစိုး

၃။ လှမောင်

၄။ ထီအောင်

၅။ ဆန်းညွန့်

၆။ ကြည်သန်း

၇။ ကြွက်နီ

၈။ တင်လှ

ဖတ်ကြည့်ရင်း စစ်အေး မောလာသည်။

ရွာမြောက်ဖျားကနေ တောင်ဖျားအထိ ဂိုဏ်းဝေနေယူ

အကုန်လို့ပြောလျှင်ရသည့်ဟာကို . . .

တစ်ရွာလုံး . . . စာရင်းပြုစုနေသေးသည်။

စစ်အေး . . . စာရွက်လေးကိုငြိမ်း ဆင်းသွားသည်။

ဒေါ်ဘုတို့ ဓာတ်ဘူးထဲ ရေခဲနွေးထည့်ပြီး အိမ်နောက်ဖေး ဝင်သွား

သည်။

ဦးပွားတင် . . . ရေခဲနွေးသောက်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“ စစ်အေး . . . ငါ့စာရေးနေတုန်း ဆီတွေမော့သောက် လိုက်တာလားမသိဘူး။ အမဲခြောက်ကလည်း ပန်းကန်တစ်ဝက် ကျိုးလို့ . . . ”

ဒေါ်ဘုတို့ မီးဖိုထဲရေခဲနွေးအိုးပြန်ထားသည်။ စားပွဲမှာ စာကြည့်နေသည့် ခင်မူနီခါးကို ဆွဲလိမ်သည်။

“ အမေ . . . ဘာလဲ . . . ”

“ ညည်း . . . ခုနက ဘာထွက်ချောင်းတာလဲ ”

ခင်မူနီ . . . ခေါင်းပူသွားသည်။

“ ဟာ . . . အမေကလည်း သမီး . . . စာကြည့်မလို့ နာရီထွက်ကြည့်တာ . . . ”

“ ကြပ်ကြပ်သတိထားနော် နင့်အဖေသိလို့ကတော့ အိုးစားကွဲမယ်မှတ် . . . ”

“ အမေကလည်း . . . ဒီမှာ စာကြည့်နေတဲ့ဟာကို ”

ဒေါ်ဘုတို့ . . . လူကသာ နားပင်းကိုးကား . . . ။

မီးတာမှ လှုပ်လှုပ်လေး . . . ။

ထိုညက . . . စစ်အေးရော ခင်မူနီပါ ရင်တုန်လှုပ်ရှား ခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ပြည်ဝင် မြေပေါင်းအိုးဖြင့် အရုဏ်တက်ကတည်းက ပေါင်းထားသည်။ လေယာဉ်ပျံ (ဝါ) ဘိုကီတ်ပဲပြုတ်နှင့်ရောပေါင်း၏။ တွဲဖက်အဖြစ် မိုးဦးကျ . . . ငါးသံချိတ်ပေါက်တွေကိုကြော်သည်။ နေလုံးကြီးက အိပ်ယာထ နောက်ကျလေဟန်ဖြင့် မိုးသားတွေကြားမှ အိပ်မုံ့စုံမွှား တိုးထွက်လာသည်။

ဖိတ်ကြားထားသည့် ဝေနေယျများလည်း စုံလင်ပြီ။ စစ်အေး . . . ဘယ်အချိန်က လှုပ်ရှားနေသည်မသိ။ လှုပ်ချိန်တွင် အိမ်ရှေ့တစ်ခြမ်းလုံး ဖျက်ပြီးအသင့်။

“ စစ်အေး . . . ရင်စာစားဖို့ ဆင်းခဲ့ဟေ့ ”

ဘကြီးပွားလှမ်းခေါ်ချိန်တွင် စစ်အေးအိမ်အောက် ရောက်လာသည်။

ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ကြွေရည်သုတ်လေ့ကြီးထဲထည့် ပြီး . . . ငါးကြော်ကို . . . တစ်ယောက်စီ လိုက်ဝေပေးသည်။ ကောက်ညှင်းလိုသလောက်ရမည်။ ငါးကြော်ကစကေးနှင့် . . .

မြန်မာ့ကျေးလက်လေ့က ညီညွတ်မှုကို အခြေခံသည်။ ပိုင်းလုပ်ပိုင်းစားဖို့ အလွန်ပျော်စရာကောင်း၏။ စလင်းကုန်းဖက် ဆီမှ လော်သီချင်းသံ လေဟန်စီး၍ လွင့်ပါလာသည်။

“မြပုခက်တွင် အိပ်စက်ရင်းမှ ကြီးပြင်းတော့ကွယ် မြပုဝါ နှစ်သက်သလားကွယ် x x x လရောင်အောက်ဆီက

ချစ်စွာသော မောင့်သက်ထားနှင့် x x x နေပူထဲက မောင့်ဘဝ ကွာခြားတယ် x x x ”

ထီအောင် မျက်နှာပိုးမသေ . . . ကောက်ညှင်းထုပ်ကို တိုင်ပြီး စစ်အေး အနားလာထိုင်သည်။

“ စစ်အေး တွေ့လား . . . မင်းကို စောင်းဆိုနေတာ ”

ဒေါ်ဘုတို့ အနားမှာရှိနေတာ ဒီကောင်မသိ။ စစ်အေး အသာလက်ကုတ်ပြီး တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ ဟေ့ကောင် ကောက်ညှင်းပေါင်းစားမှာ အေးဆေး စား . . . ဒီအချိန်မှာ ကိန္နရာလည်းပျံလို့မရတော့ဘူး ”

“ အဟိဟိ . . . ဟွတ် . . . အဟွတ် . . . အဟွတ် ”

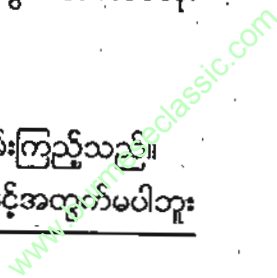
ထီအောင်ရယ်ရင်း ကောက်ညှင်းတွေသီးကုန်၏။ နိုးထိုးသူထိုး၊ အိမ်မိုးသူမိုး၊ ဓနိသယ်သူသယ်နှင့် ယနေ့ ဆတ်စကားနှင့်ပြောရလျှင် အိမ်မိုးပွဲတော်ကြီးကို ပျော်ရွှင်စွာ တျင်းပနေကြသည်။

ဓနိတံအရှည်က လူကြီးတစ်လံခန့်ရှိသည်။ ဓနိရွက်တွေ စာ တစ်တောင်လောက်ရှည်သည်။ ဓနိသားကလည်းရင့်ပြီး ထူပြိန်းနေ၏။ နံနက်ထမင်းစားချိန်လောက်တွင် တစ်အိမ်လုံး မိုးပြီးသွားသည်။

“ အရီးဘု . . . ဗိုက်ဆာပြီဗျို့ ”

ဒေါ်ဘုတို့ ထမင်းပွဲပြင်နေရာမှ လှမ်းကြည့်သည်။

“ ထီအောင်လားဟေ့ ထမင်းက နှင့်အလွတ်မပါဘူး ”

နှင့်အတွက် ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ အပြီးပဲ . . . ”

“ မရက်စက်ပါနဲ့အရီးရယ် . . . ထီအောင်သေပါမယ် နေမိုးသားတွေကို ကျွေးသည့်ထမင်းပိုင်းမှာ အလှူကြို တစ်ခုနယ် . . . ။ ဝက်သားနီချက်၊ မကျည်းရွက်၊ ဟင်းသစ်၊ သခွတ်ဖတ်တို့စရာနှင့် စားမြိန်ဖွယ်ရာ လေ့ဖြူကြီးထဲက ထမင်းတွေ ပြိုက်ခနဲ . . . ။

ထီအောင် . . . ထမင်းဘယ်လောက်စားသလဲ မသေအလာတုန်းက . . . သူ့စွပ်ကျယ်မိုက်ပေါက်သေးသေးလေးက အကျယ်ကြီး . . . ဖြစ်နေ၏။

ထမင်းစားပြီး တစ်အောင်တစ်နားရေနှေးကြမ်းသောက်ပြီး တင်းကုပ်ကို ဆက်မိုးကြသည်။ စစ်အေးနှင့်သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ကောင်တို့ ကွန်းရုံရာ သိုက်မြုံလေး။ ဤနေရာမှ ဘဝသော လယ်သူရင်းငှားလေး စစ်အေးသည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် လယ်ကေ များစွာပိုင်သော လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး ဦးစစ်အေးမဖြူနိုင်ဟုမည်သူ့အတတ်ပြောနိုင်သနည်း။ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေး ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ မဖြစ်ချင်လျှင် မဖြစ်ဖို့ကတော့ သေချာသည်။

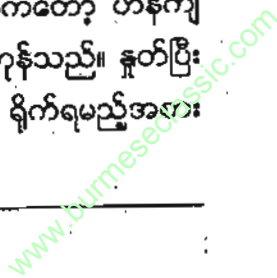
မေတ္တာပျိုးတို့စိုက်ပျိုးမိသူ

ကောက်လျှင် ကောက်စောစပါးက ပျိုးသက်တစ်လ ဆက်လျှင် စိုက်လို့ရပြီ။ ပျိုးနှုတ်ပေးယူထားသူတွေ ပျိုးခင်းထဲ ဆင်းလာကြသည်။ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် . . . နှုတ်ပြီးလျှင် သက်ငင်းရသည့် ပျိုးခင်းတွေဆီ ပြေးကြ၏။ စိုက်ဖို့လုံလောက်အောင် စစ်အေးပျိုးခင်းထဲဆင်းရပြန်သည်။ မြို့ပေါ်က စစ်အေး သူငယ်ချင်း ရွာကိုအလည်လာရင်း စစ်အေးရုံရာ ပျိုးခင်းထဲ နောက်လာသည်။ သူက ကန်သင်းပေါ်ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး စစ်အေး ပျိုးနှုတ်တာကြည့်ရင်း စကားပြောနေသည်။

ကြည့်ရင်း . . . ကြည့်ရင်း ဘာစိတ်ကူးပေါက်လာသည် သိ။ ခါးတောင်းမြှောက်အောင်ကျိုက်ပြီး လယ်ထဲဆင်းလာ၏။

“ မင်းနှုတ်နေတာကြည့်ရင်း သဘောကျလို့ ငါလည်း နှုတ်လိုက်ဦးမယ်ကွာ . . . ”

စစ်အေးသဘောကျသွားသည်။ ပျိုးနှုတ်ဖော်ပြီပေါ့။ သူနှုတ်တာကို စစ်အေးရပ်ကြည့်သည်။ ပုံစံကတော့ ဟန်ကျ ဝန်ကျ။ ဒါပေမယ့် ပျိုးပင်တွေ အဖျားပြတ်ကုန်သည်။ နှုတ်ပြီး သားပျိုးကို ပျိုးချေးခါတော့ ခြေဖဝါးနှင့် ရိုက်ရမည့်အဖား ခြေမျက်စေ့ကို ချော်ရိုက်သည်။

ပျိုးတစ်လက်ပင် မပြည့်သေး... သူ့လက်ဝါးတွေ
ဖြန့်ကြည့်သည်။ လက်ဖဝါးတွေက ဝါကျင်ကျင် ...

သူ့မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ...

“ စစ်အေး... ဒါ... ဘာတွေလဲကွ... ”

ဘာဖြစ်တာလဲ ”

“ အဲဒါ... ဖျက်လို့ရသေးလား... ”

စစ်အေး သူ့ကို ချဉ်ချဉ်ရိုသည်နှင့် ...

“ မရတော့ဘူးကွ... ”

မြို့ကျောင်းသား သူ့လက်နှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ကြည့်ပြီး ...

“ အဟီး... ဟီး... ဒုက္ခပါပဲ... မင်းတို့လင်
တွေက ရွှေသီးမယ်ဆိုရင်တောင်... တစ်သက်လုံး မလှ
ဘူးကွ... ”

စစ်အေး သူငယ်ချင်း ငိုယိုပြီး တာပေါ်ပြန်တက်သွား၏

စစ်အေး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။ လူသားတွေ အသက်ရှူ
သန်ရေးအတွက် စပါးဖြစ်ဖို့ ဆန်ဖြစ်ဖို့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့
ဖြစ်လာသည်တော့မဟုတ်။

တစ်ခါတစ်လေ မြို့သားတွေအလုပ်နှင့် သူ့အလုပ်ကို
ဖလှယ်ပြီး လုပ်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်သည်။

ကားမောင်း၊ ကားစပယ်ယာလိုက်၊ ကားပြင်ဝပ်ရှော့
အပ်ချုပ်၊ ဈေးရောင်း၊ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်
သည်အလုပ်တွေလောက်ကို စစ်အေးက အပျော့...။

အဲ့... မြို့ပေါ်က လူတွေကို လယ်ထဲပို့လိုက်လျှင်
သူတို့လည်းထွက်ပြေး။ လယ်တွေလည်းဟောင်းလောင်းနှင့်
နှစ်သာညောင်းသွားမည်။ လူတွေ ဒုက္ခိကန္တရကပ်ဆိုက်မှာ
အသေအချာ...။

လက်ကို တမန်းဆီတက်ရုံနှင့် ငိုပွဲဆင်သည့် မောင်
ကျောင်းသားကိုသာ ကြည့်ကြပါကုန်။

စစ်အေး... ထယ်ခွဲပြီးသား လယ်ကွက်တွေကို
သမန်းရအောင် ထွန်ရမည်။ သူ ရှေ့ကကြိုပြေးနိုင်မှ...
နောက်က ကောက်စိုက်မတွေ စိုက်လို့ရမည်။

စစ်အေး လက်စားလိုက်အကူထွန်နှစ်ရှင်း ခေါ်ရသည်။
သန်းစိုးတစ်ရှင်း၊ ဆစ်တိုတစ်ရှင်း သူနှင့်ဆိုလျှင် သုံးရှင်းမောင်း။
သည်ကောက်စိုက်မအုပ်စုအတွက် အလျင်မီလောက်သည်။

ရွာက ကောက်စိုက်သမတွေကို ဒီလုံးချိုင့်မှ အရီးချစ်ဥ
က ဦးဆောင်သည်။ သူ့ကောက်စိုက်သက်က မနည်းတော့။
သည်ကွင်း၊ သည်ကျင်းမှာ အကျော်အေးယူ။ သူ့နာမည် မသိ
မရှိ။ နောက်ပေါက်ကောက်စိုက်သမလေးတွေရဲ့... မာမိကြီး
ဆိုလျှင် မမှား...။

သည်ကနေတော့ စစ်အေးတို့ ထွန်ရှင်းတွေနှင့် အရီး
ချစ်ဥခေါင်းဆောင်သည်။ ကောက်စိုက်မအဖွဲ့ အပြိုင်အဆိုင်
အကြိတ်အနယ်နွဲ့ကြမည့်ပွဲ ကောက်စိုက်ပွဲ...။

စစ်အေးတစ်ယောက် ခါတိုင်းနှင့်မတူ... မြူးထူး

သွက်လက်နေသည်။ အကြောင်းကားသည်နေ့ကျောင်းပိတ်ရက်
မို့ ကောက်စိုက်မအုပ်စုထဲတွင် ခင်မူန်လည်းပါသည်ကိုး . . .

သူ့မျက်နှာအပိုင်းလေးပေါ်တွင် သနပ်ခါးဘဲကြားကို
ထူထူပြိန်းပြိန်း တင်ထားသည်ပင် တစ်မျိုးလှသတဲ့ . . .
စစ်အေးက ကြံဖန်မွှန်းသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို လက်ခုံပေါ်
ရောက်အောင် လက်အဖတ်ဆက်ထားသည့် ကောက်စိုက်
အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ သည်ဘက်ခေတ် ဖက်ရှင်မယ်များ စကတ်
အတို ဝတ်တာလောက်တော့ တို့ကောက်စိုက်သမတွေက
စာမဖွဲ့။ လုံချည်ကို တင်ပါးလုံရုံ အတိုဆုံးဝတ်ဆင်သည်။
လုံချည်ကို မြဲမြဲစေရန် ခါးတွင် ပိတ်စကြိုးပါစည်းနှောင်ထား
သည်။

သူတို့ဆောင်းသည် ပလီမ . . . ခမောက်ကြီးတွေက
မိုးရွာလျှင် တင်ပါးအောက်ထိ လုံခြုံအောင် အကာအကွယ်
ပေးထား၏။ ပလီမအားကိုးနှင့် တိုရုံမက ပြောင်လိုကပြောင်
နိုင်၏။ ကောက်စိုက်မတွေ ကောက်စိုက်ပြီဆိုလျှင် ဘယ်လက်
တွင် ပျိုးဆုပ်ကိုင်ပြီး ညာလက်က-ပျိုးပင်ကိုယူပြီး ဇယ်ခတ်သလို
တရစပ်စိုက်ရသည်။

တစ်ခါသားက စစ်အေးတို့ ထွန်ရှဉ်းတွေ တစ်ဖက်
လယ်တွင် တမန်းထွန်နေခိုက် ကောက်စိုက်မတွေ သီချင်း
တအေးအေးဖြင့် ဟန်ကျပန်ကျ စည်းချက်ညီစွာ ကောက်စိုက်
နေကြ၏။

မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ တဖွားဖွားနှင့် ပြေးလွှားလာကြ
သည်။ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားသည့်နှယ် . . . မိုးစက်မိုး
ပေါက်တွေနောက်သို့ လေရှူးတစ်သိုက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး
ပြေးလိုက်လာ၏။

ကောက်စိုက်မတစ်သိုက် ပြင်ဆင်ချိန်ပင်မရလိုက်။
လေရှူးတသိုက်နှင့်အတူ သူတို့ပလီမတွေ လေထဲလွင့်ပျံကုန်၏။

သူတို့က ခါးကုန်းအစိုက် လေရှူးကအပင့်နှင့် အရှိကို
အရှိအတိုင်း မတော်ရာတွေ ပေါ်လာကြကုန်၏။

တစ်ဖက် လယ်ကွက်ထဲက ထွန်သားတွေ ဟာခနဲ
ဟင်ခနဲ ရေရွတ်ကာ ထွန်တုံးချော်နင်းသူနင်း ကြိမ်လုံးလွတ်ကျ
သူကျနှင့်။ တရုတ်ကြီး ပဲပြုတ်ဝယ်သည့်အဖြစ်မျိုး ဆိုက်ကုန်၏။

လှေတော်ရုံမှ ပဲပြုတ်သည် မဘိုသီ . . . သူ့ဈေးကွက်
က ရေကြည်ဈေးနှင့် အောင်ဆန်းရပ်ကွက် ဈေးပိုင်းခေါ်ခေါ်
ဘူတာပိုင်းခေါ်ခေါ် . . . အောင်ဆန်းရပ်ကွက်သည် ရေကြည်၏
တရုတ်တန်း . . . ။

မဘိုသီက နိစ္စဓူဝ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း ရေကြည်
တရုတ်တန်းထဲ ပဲပြုတ်လှည့်ရောင်းသည်။

“ ဗမြတ် . . . ပယ်မြတ် . . . ”

သူ့ကိုအားပေးနေကျ ဖောက်သည်တွေရှိသည်။ သူ့
အသံကြားသည်နှင့် ပန်ကန်ကိုင်ပြီး အသင့်စောင့်နှင့်ပြီး . . .

“ ပဲပြုတ် . . . ဆီကို လာအုံးဟေ့ ”

ဘောင်းဘီတိုပွပွနှင့် တရုတ်ကြီးအိမ်ကွမ်းက မဘိုသီ
ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ဘိုသီမတို့ဈေးကွက်က ဝယ်လိုအား
ကောင်းသည်။ လှေတော်ရုံ ပဲပြုတ်ဂရု(ပ်)မှာ သူက အမြဲ
အစောဆုံးကုန်သူ . . . ခုလည်းသူ့အတွေးနှင့်သူ။

“ အင်း ဒီအိမ်ဆိုရင်တော့ အနည်းလေးအစိတ်သားပဲ”

အိမ်ခေါင်မိုး အနိမ့်မို့ ပဲပြုတ်တောင်းလွတ်အောင် ခါး
အကုန်း . . . အထက်ဆင်မပါသည့် ထက်တရွန်လုံချည်က
လျှောခနဲ ကွင်းလုံးပုံကျသွားလေသည်။

ရုတ်တရက်မို့ တရုတ်ကြီးဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ မျက်နှာကို
ပန်းကန်ပြားနှင့်ကွယ်ရင်း . . .

“ အား . . . ကြည့်လို့မိကောင်းဘူး အိမ်နဲ့ ထိုင်လိုက်
ထိုင်လိုက် ”

တရုတ်ကြီး ပန်းကန်ပြားဖယ်ပြီး ပြန်ကြည့်သည်။

“ အ . . . အား . . . အဲလာက ပိုဆိုးလယ်။

အိမ်နဲ့ထ . . . ထ ”

တရုတ်ကြီး ပန်းကန်ပြားကိုင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ပြေးတော့၏။
အခုလည်း ကြည့်မိကောင်း။ ထိုင်ခိုင်းရခက် . . . ထိုင်ခိုင်းရခက်
အခက်တကား အခက် . . . ။

ထိုနေ့မှစ၍ ကောက်စိုက်မအားလုံး လုံချည်ကို
ပေါင်လယ်အထက်ကျော်၍ မဝတ်ရ။ အစိုးချစ်ဥ စည်းကမ်းချက်
ထုတ်ရ၏။

တဖြည်းဖြည်း ပျိုးပင်ဘဝမှ စပါးစိုက်ခင်း ဖြစ်လာပြီ။
အားရင်က မေတ္တာပျိုးတွေ နုနယ်ခဲ။ ဒီပျိုးတွေ ခင်မှုန့်
ခဲ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ဖို့ ထိအောင်နှင့်ဆစ်တိုက ဝိုင်း၍လှော်ကြ
ကြ . . . ။

“ စစ်အေး . . . မင်း ခင်မှုန့်ကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေ
တာမှာလား ”

ဆစ်တိုအမေးကို စစ်အေးကနဲ့လန့်တိုက်သည်။

“ ကြည့်မနေလို့ . . . ဝါးအုပ်ဆောင်းနဲ့အုပ်ထားရမှာ
. . . ”

ထိအောင်က ခေါင်းကိုခါရမ်းပြီး . . . သူ့ကို သနား
မည် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ . . .

“ မင်း . . . ခင်မှုန့်အကြောင်းမသိသေးဘူးထင်တယ်”

စစ်အေး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။

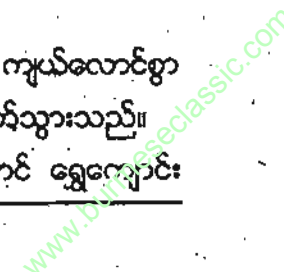
“ ခင်မှုန့် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ . . . ”

ထိအောင်မျက်နှာ မဲ့ရွဲပြီး . . .

“ မင်းကသာ မသိတာ . . . ခင်မှုန့်ကဖြင့် ညောင်ငူက
သားလိုလို . . . ဘာလိုလို ပေါ်ကြော့အကောင်နဲ့ ကြိုက်
တာ ”

စစ်အေးနားထဲ မိုးကြိုးပစ်ခွင်းသည်သို့ ကျယ်လောင်စွာ
ညှစ်ဟီးပေါက်ကွဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်တက်သွားသည်။

ထိအောင်က ရေကြည်ပိတောက်ချောင် ရွှေကျောင်း

ကုန်းလမ်းကြောတစ်လျှောက်က သတင်းမှန်သမျှ သူ အက
သည်။ တောင်ဖက်ဆိုလျှင် ချင်းကုန်းအထိ . . . သူ့သတင်း
ကွန်ယက် ဖြန့်ကျက်ထား၏။ သူက ဆိုက်ကားလစ်(စ်)ဆို
သတင်းမျိုးစုံ အကုန်ရသည်။

“ ကြည့်လို့မိကောင်းဘူး အိမ်ပြန် ထိုင်လိုက် ” သူ
ကိုလည်း သူပဲသယ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဟုတ်မဟုတ်
တော့မသိ။ အခုလည်း . . . ကျောင်းဆင်းချိန်မှ ကောင်လေး
နှင့်အတူပြန်သော ခင်မူန့်ကို ဒီကောင်တွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်မည်

မေတ္တာပျိုးလေး နုနယ်သေးလို့ နေ့ကောင်းရက်က
စောင့်နေခါရှိသေး . . . ။ ရင်မလောင်ဆူမည့်သတင်းဆို
အတင်းတိုးဝင်လာသည်။

စစ်အေး နေ့ကောင်းရက်သာမရွေးနိုင်တော့။ စပါး
များပင်လျှင် တမန်းမြေသားကောင်းမှ ရာသီဥတု၊ မိုးလေထု
မှန်မှ စပါးကောင်းရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အမှော်အဖျင်းသ
ကြံဖို့ပြင်။

စစ်အေးတို့လို လူသားများတွင်မူ မေတ္တာအရင်းနှီး
မေတ္တာပျိုး ရင်မှာရင်သန်၏။ ကရုဏာမီးမှန်မှ မေတ္တာသီးပွင့်
ဝေဝေဆာဆာ သိမ်းပိုက်ရယူနိုင်မည်သာ။ မဟုတ်လျှင် အမှော်
တွေ ပွေ့ပိုက်ပြီး တစ်ဘဝလုံး အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့သာပြင်။

မိုးက ရွာရလွန်း၍ ပင်ပန်းသွားသယောင် . . . ။ညှော်
ငြိမ်သက်၏။ ကောင်းကင်ထက်မှာ ခပ်ကွေးကွေးလက လေ

ဟက်လက်လန်ပြီး . . . လူပျင်းတစ်ယောက်လို မိုးသား မိုးငွေ့
တွေက ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး စိန်ပြေးတမ်းကစားနေကြ၏။

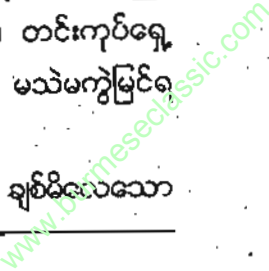
ခြံစောင်း အိုင်ဖက်ဆီမှ အလွမ်းဖား အဆွေးဖား ခေါ်ရ
လေး။ ဖားကြီးတွေ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာတေးချင်း တစ်ပုဒ်ကို အထပ်
ထပ်သီကျူးနေကြ၏။

“အုံ . . . အွမ် . . . အုံ . . . အွမ် . . . အုံ . . . အွမ်”
စစ်အေးတင်းကုပ်ရှေ့က ဝါးကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်ရင်း
သရောင်မှိန်ဖျော့ဖျော့ကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲလွမ်းသလိုလို ဆွေးသ
ဆိုလို သူ့စိတ်က ကောင်းကင်ထက်ဆီမှ မိုးတိမ်မျှင်တွေလို
ဥဏှာမငြိမ် ဟိုပြေးသည်လွှားနေသည်။ ခုနေ့များ မယ်ဒလင်
လေးတစ်လက်နဲ့ ရင်ဖွင့်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်း
သိမ့်မလဲ။ အခုတော့ အတီးမပါ အဆိုသက်သက်။

“ တစ်ဖက်သတ် အချစ်မျိုးဟူသည် x x x ရင်မှာ
ဆိတ်တခိုးနဲ့ မျှော်ကိုးရတာကြာတောင့်ကြာရှည် x x x
တွေ့ပါမြင်ပါများတော့ သမုဒယဝိုးကြိုးလေးတွေ x x x
သူ့အပေါ်မှာ x x x ရစ်ချည် ”

အသံသဲ့သဲ့ကြား၍ခင်မူန့် စာကြည့်နေရာက ထသည်။
တင်းပေါက်မှ တင်းကုပ်ဆီမျှော်ကြည့်သည်။ တင်းကုပ်ရှေ့
ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ လရောင်ရေးရေးနှင့် လူရိပ်ကို မသိမကွဲမြင်ရ
သည်။

“ မသိသယောင်ဆောင်သူကိုမှ x x x ချစ်မိလေသော

ကိုယ့်အဖြစ်များသည် x x x ”

ဟုတ်ပါပြီ။ စစ်အေးမှ . . . စစ်အေး။ ဒီကောင်ချိန်မှာ
မအိပ်နိုင်သေး။ အဆွေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုသည်များနေ၏။
ခင်မူန် အဖေနှင့်အမေ အိပ်ခန်းကို နားစွင့်သည်။
သည်အချိန်ဆို သူတို့အိပ်ကြတာ . . . သိုးလို့ . . .
ဦးပွားတင်နှင့်ဒေါ်ဘုတို့ သူတို့လင်မယား ရှေ့သွားနောက်လို
ညီသည်။

ဦးပွားတင်က ပိုဝဋ်လား မသိ။ သူ့ဟောက်သံက ပို
ကီး (KEY) မြင့်သည်။ သံစဉ်နိမ့်မြင့်တက်ကျ . . . ။

“ ဂွီ . . .ဂေါ် ”

“ ဂွီ . . .ဂေါ် ”

“ ဂွီဂေါ် . . .ဂွီဂေါ် ”

ဒေါ်ဘုတို့က အားကျမခံ . . . ။

“ ခူး . . .ခွတ် . . .ခွတ် . . .ခေါ . . .ခ လောလော . . .

ခင်မူန်ခြေလှမ်းတွေ လှေကားအဆင်းပေါ်ရောက်နေ
အရေးထဲ အဖေက ချောင်းဟန့်နေသည်။

“ အဟွန်း . . . အဟွန်း . . . ”

ခင်မူန်အိပ်ပေါ်ပြန်တက်ရကောင်းမလား စဉ်းစားနေ
ခြေအစုံက မြေပြင်ပေါ်ရောက်နှင့်နေ၏။ လကွေးကွေး
တဖြည်းဖြည်း တောအုပ်ဖက်ဆီ နိမ့်ဆင်းလာ၏။ အလင်းရောင်
ပြယ်လှလှ အမှောင်ထုက လှမ်းမြို့စပြုလာ၏။

“ လမင်းကြီးရယ် ခင်မူန်ကိုချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပေး
နိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲနော် . . . ”

လှမ်းလက်စခြေလှမ်းတွေ တုန်ခန်ရပ်၏။ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ
မြည်သံနှင့်အတူ ရင်တွေတလှုပ်လှုပ် . . . ခုမှ နောက်ကြောင်း
ပြန်လှည့်လျှင် စစ်အေးသိတော့မည်။ ခင်မူန် တွေတွေကြီး
ရပ်လျက် . . . ။

စစ်အေး . . . ထိုင်ရာမှထပြီး တင်းကုပ်ဘက် ခြေ
အလှမ်း လူရိပ်တစ်ခုကို ဝိုးတဝါးမြင်နေရသည်။

စစ်အေး လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် လူရိပ်ကိုအမိအရ
ဖမ်းချုပ်သည်။

“ ဟိတ် . . . ဘယ်သူလဲ . . . ဘာလုပ်တာလဲ ”

“ ရှူး . . . ရှူး . . . တိုးတိုး . . . ”

တဖြည်းဖြည်းသွေးအေးသွားမှ နူးညံ့အိစက်သော
အထိအတွေ့ကို စစ်အေးခံစားရသည်။ မြွေတွေ့သည့်ညက
အထိအတွေ့ . . . ။

“ ဟင် . . . ခင် . . . ခင်မူန်ရယ် နင် မှောင်ကြီးထဲမှာ
ဘာလုပ်နေတာလဲ . . . မြွေမကြောက် . . . ကင်းမကြောက် ”

“ အင်း . . . ဟင်း . . . ကြောက်တယ် . . . ”

မြွေသံကြားသည်နှင့် ခင်မူန် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့်
စစ်အေးကိုဖက်ထားမိသည်။

စစ်အေး ခင်မူန်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း . . .

“ ခင်မူန့် . . . စောစောက ငါပြောနေတာ နင်ကြား
လား . . . ဟင် . . . ”

ခင်မူန့် ခပ်ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ မကြားရင်လည်း နင်သိအောင်ထပ်ပြောချင်တယ်။
နင့်ကို ငါချစ်နေပြီ . . . ခင်မူန့် ”

စစ်အေးကိုယ်က ခင်မူန့်ရုန်းထွက်ကာ . . .

“ မစောလွန်းဘူးလား . . . စစ်အေးရယ် ”

“ အချစ်မှာ စောတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး . . . နောက်ကျ
သွားရင်သာ ငါရင်ကျိုးရမှာ ”

ခင်မူန့်က စစ်အေးလက်ချောင်းတွေကို နှစ်သိမ့်သလို
ဆုပ်ကိုင်ရင်း . . .

“ နင့်အတွက် ဘယ်တော့မှ နောက်မကျစေရပါဘူး
စစ်အေးရယ် . . . လောလောဆယ်တော့ ငါ ပညာရေး
ဆုံးခန်းတိုင်အောင် . . . သင်ဇဉ်းမယ် . . . ”

စစ်အေးရင်မှာ ကျေနပ်ကြည်နူးနေသည်။ သူ့ချစ်ခြင်း
မေတ္တာကို ခင်မူန့် . . . သိသွားပြီလေ . . . ။

“ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် နင့်သဘောကျအတိုင်းပါ ခင်မူန့်
ငါ့အချစ်ကို နင်သိရင် ကျေနပ်ပါပြီ ”

ထိုညက . . . ခင်မူန့်နှင့်စစ်အေးတို့ မေတ္တာပျိုးပင်တွေ
စိုက်ပျိုးခဲ့ကြလေသည်။

ကိုစိန်လှစက်ဘိုး၏ . . . စစ်ဖြစ်

စစ်အေးသည် လယ်သမား . . . လယ်ယာလုပ်ငန်းကို
ကျွမ်းကျင်ခဲ့စဉ်၏။ လယ်သမားဆိုတာ ရွံ့ထဲကလူ။ ရွံ့ထဲကလူ
သည် နွားနှင့်ယှဉ်၍ရုန်းကန်ရသည်။ လူသားတွေ အသက်ရှင်
ရပ်တည်ရေးအတွက် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ပေးဆပ်နေရသည်။

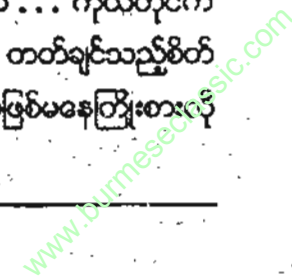
လယ်သမားဆိုတိုင်း ပညာမဲ့လူတွေ မဖြစ်သင့်။ ပညာ
ထတ်လယ်သမားဆိုရင် ပိုပြီး မကောင်းပေဘူးလား . . . ။

စစ်အေး ဘဝပေးအခြေအနေအရ ပညာရေးကျိုးပျက်ခဲ့
ရသော်လည်း ပညာမဲ့တော့ မဖြစ်ချင်။ လူတိုင်း သင်ယူလိုရနိုင်
သော ပညာရပ်တွေကို စစ်အေးလည်း သင်ယူတတ်မြောက်
နိုင်သည်။

အတန်းပညာ လေးတန်းသာရှိသော စစ်အေးက
မြင်သစ်၊ ကိုရီးယား၊ ဂျပန်ဘာသာစကားတွေ တတ်ချင်သည်။

မြန်မာစကားပုံရှိသည်။ လူနေမြို့ကြား စိတ်နေတုံ့ပျားတဲ့။
ပြက်ရယ်ပြုလိုက်ပြုနိုင်၏။ သို့သော် . . . ကိုယ်တိုင်က

သူ့လို တတ်ချင်သည့် စိတ်ပေးဖူးပါသလား။ တတ်ချင်သည့်စိတ်
ဟာ အဓိက . . . တတ်ဖို့အခွင့်အလမ်းနှင့် မဖြစ်မနေကြိုးစားလို
သည့်စိတ်က ဒုတိယ . . . ။

သည်လိုဘာသာရပ်တွေ တတ်မြောက်ဖို့ အင်္ဂလိပ်စာကို ထုံးလိုချေ . . . ကွမ်းယာလိုဝါး အဲ . . . ရေလိုနောက်မှ။ ယခင်က သာမန်စစ်အေးသည်ပင် ယခု အင်္ဂလိပ်ဗျည်း နှစ်ဆယ်ခြောက်လုံးနှင့် သရငါးလုံးကို ဦးနှောက်ထဲမှာ သံမှိုစွဲ၍ အလယ်တန်းအဆင့်လောက် လက်ရေးကို ကျွမ်းကျင်စွာရေး တတ်နေပြီ . . .

“ အရပ်သုံး အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရများ ” စာအုပ်ကို နေ့စဉ်ကျက်၍ နေ့စဉ်ရေးသည်။ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေပေါ်က မြင်မြင်သမျှ အင်္ဂလိပ်စာကို ကျက်သည်။ မှတ်သည်။ အားလပ်ရက်များတွင် ထိအောင်ကို ဆရာတင်ရသည်။ ဒီကောင်က ဆိုက်ကားလစ်(စ်)အပြင် ဖစ်ရှားမင်းလည်းဖြစ်သည်။ ငါးရှာဖွားရာသည်နေရာတွင် သူ့ကို ဘယ်သူမှမယှဉ်နိုင်။

ဒီလုံးချိုင့်က ပုံးထောင် မြူးထောင်နေသူများပင် သူ့ကို ဆလန်သရ၏။ စစ်အေးနှင့်ထိအောင် ရင်တွန်း တစ်ယောက် တစ်လက်ဖြင့် တံတားချိုင့် . . . ရိုးထဲဆင်းသွားသည်။

“ စစ်အေး . . . ရိုးစောင်းကကပ်တွန်း . . . အလယ်ကို မဆင်းနဲ့ . . . ”

သူပြောသည့်အတိုင်းပင် ရိုးစောင်းက ကပ်တွန်းသည်။ ရင်တွန်းမှာ ငါးခု . . . ငါးကျဉ်း . . . ငါးပြေမ . . . ငါးသံချိတ် တွေ အထွေးလိုက် . . . စစ်အေး ဘေးမှာလွယ်ထားသည့် ပလိုင်ထဲသို့ ငါးတွေ ကောက်ထည့်သည်။

ငါးတွေ ပလိုင်ထဲတစ်လုံးနီးပါးရသည်နှင့် ရွာထဲသို့ သူတို့ နှိလာကြသည်။ စစ်အေး သူရသည် ငါးပလိုင်ကို အမေ့မက်သို့အပ်သည်။ အမေလည်း ဟင်းစားကြွေးစားရ . . . နှုတ်ကလေးလည်း ရွှင်သည်။

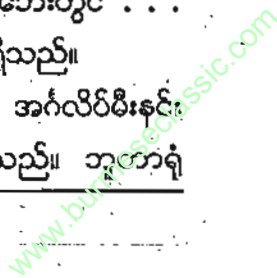
ငါးရောင်းရသည့် ပိုက်ဆံအချို့ . . . အမေ့ကိုပေးပြီး ကုန်သည့်ငွေကို သူယူ၏။ စစ်အေးမှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်။ ငယ်သူရင်းငှားဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့ လယ်ပိုင်ဖြစ်ဖို့ . . .

လယ်ပိုင်ဖြစ်ဖို့ ငွေကြေးမြောက်များစွာလိုသည်။ နှုတ်ကလေးရဖို့အတွက် သူ့လှစ်အားခ စပါးကို ရောင်းချရုံနှင့် ဖြစ်နိုင်။ အမေ့အတွက် ဝမ်းစာတောင်အနိုင်နိုင်။ သည်တော့ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ထိအောင်တပည့်ခံပြီး ငါးဖားရောင်းရသည်။ ငွေစကြေးစလေးတွေ စုဆောင်းသည်။ အောင်ဘာလေ ထိထိုးရမည်။ အင်္ဂလိပ်မီးနင်းစာအုပ်တွေ ဝယ်ရမည်။ စစ်အေးက လှချင်စိတ် မရှိ။ အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ စိတ်မကူး။ ရွယ်တူလူငယ်တွေနှင့် ငါးနားနေ၏။

ထိအောင်ဆိုက်ကားကြီးနှင့် ရေကြည်ဘူတာသို့ စစ်အေး လိုက်ပါခဲ့သည်။ ရေကြည်ဘူတာရုံဘေးတွင် . . . အန်တော်ကြီးထိဆိုင်နှင့် စာပေဆိုင်ကလေးရှိသည်။

စစ်အေး . . . ထိတစ်စောင်ထိုးပြီး အင်္ဂလိပ်မီးနင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ဝယ်ပြီး ထိအောင်ကိုစောင့်သည်။ ဘူတာရုံ

ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖတ်ခွင့်ရသည်။ ဝိုင်းစက်နေသော စာလုံးကြီးဖြင့် ရေကြည်ဟု မြန်မာလိုရေးထားသည့် စာတန်းအောက်တွင် အင်္ဂလိပ်စာဖြင့်ရေးထားသည်။ (YEKYI) တဲ့ . . . ။

“ ဝိုင်အီးခေဝိုင်အိုင် . . . ရေကြည် . . . ”

လယ်သမားလေးစစ်အေး လယ်ကွင်းမှသည် ပြင်ပ လောကဆီသို့ တောင်ပုံဖြန့်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ယုယိဖက်မှ လာသောရထားက ရေကြည်ဘူတာသို့ဝင်လာသည်။ စစ်အေး တအံ့တဩ ငေးမောနေမိသည်။ ဒီဖယ်စက်ခေါင်းကြီးက စစ်အေးအဖို့ အမြင်ဆန်းနေ၏။ စက်ခေါင်းရှိရာသို့ သူ့အပြေး အလွှားသွားကြည့်သည်။ ကက်ဦးထုပ်အဖြူဆောင်းပြီး ရှပ်လက် တို ဘောင်းဘီပြာနှင့် စက်မိုက်ကြည့်ပြီး သဘောကျသည်။

စက်ခေါင်းအောက် ဖရိန်တွင် စက်ခေါင်းလုပ်သည် အင်္ဂလိပ်စာတန်းရှိသည်။

“ MADE IN FRANCE ”

စစ်အေး အသံထွက်၍ စာလုံးပေါင်းကြည့်သည်။ အမီ(မ်)အေဒီအီး . . . မိတ်(ဒ်)၊ အိုင်အယ်(န်) အင် . . . FRANCE စာလုံးပေါင်းကို သူမသိ . . . အသံမထွက်တတ်။

ရထားထိန်း အလံစိမ်းအပြကို စောင့်ကြည့်နေသော စက်မိုက်ကြီးကို သူ့သိချင်တာလှမ်းမေးသည်။

“ ဦးလေး . . . ဦးလေး . . . ဒီစက်ခေါင်းက ဘယ်မှာလုပ်တာလဲ ”

စက်မိုက် ရုတ်တရက်မို့ အံ့သြသွားသည်။ ထိုသူက လည်း ရွတ်နောက်နောက် . . . ။

“ ဟေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းဝယ်ချင်လို့လား ”

“ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရဲ့ . . . သိချင်လို့ပါ ”

သူမောင်းရသည့် လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် သည်လို စစ်စုသည်လူငယ်မျိုး တွေဖူးမည်မထင်။

“ မိ(ဒ်) အင်(န်) ဖရန့်(စ်)ဆိုတာ ပြင်သစ်မှာလုပ်တာ ပေါ့ကွ . . . ငါ့လူရ . . . ”

နောက်ဆုံးရထားထိန်းတွဲမှ အလံစိမ်းပြနေစဉ် စက်မိုက်ကြီး ရထားဟွန်းပေးနေပြီ . . . ။

“ ဘော် . . . ဘူး . . . ဘော် . . . ”

အင်ဂျင်သံဆူညံသွားပြီး စက်ခေါင်းအမိုးပေါ်မှ မီးခိုးလုံး တွေ မည်းတက်လာပြီး ရထားထွက်ခွာသည်။ MADE IN FRANCE ဆိုတာ ပြင်သစ်မှာလုပ်သည်တဲ့ . . . ။ စစ်အေး

မှတ်မိအောင်ရွတ်ဆိုရင်း ဘူတာဂိတ်မှာ ထီအောင်ကိုရှာသည်။ ထီအောင် . . . လူတစ်ယောက်တင်ပြီး ရွတ်တိုင်းယဉ်

ခါတ်ပုံတိုက်ရှေ့နားတွင် စောင့်နေသည်။

“ မြန်မြန်လာကွ . . . မင်းကိုစောင့်နေတာ . . . ”

စစ်အေး . . . ထီအောင်ဆိုက်ကားကို အရှိန်ရအေးခို တွန်းပြီး နောက်ကခုန်တက်သည်။

စစ်အေး ထီအောင်ဆိုက်ကားနှင့် ရေကြည်မြို့ပေါ်

ရောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့မှာ အသိတရားတစ်ခု တိုးပွားခဲ့သည်။ လယ်သမား လူငယ်လေးတစ်ယောက် ပုသိမ်-ကြာခင်းလမ်းပိုင်းတွင် ပြေးဆွဲနေသော ဒီဇယ်စက်ခေါင်းသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံလူစက်ခေါင်းအဖြစ် သိခွင့်ရခဲ့သည်။

သာမန်အကြောင်းအရာမျှသာဖြစ်သော်လည်း အခြေပညာလောက်သာတတ်မြောက်ခဲ့သော . . . စစ်အေးအောင်မြင်မှုတစ်ခုဖြစ်၏။ စစ်အေးအတွက် လောကကြီးထဲမှ သင်ယူစရာတွေ မကုန်ခမ်းနိုင်အောင်ရှိနေသည်။ သေလွှဲသည်အထိ ကုန်ဆုံးနိုင်မည်မဟုတ်။

အဘယ့်ကြောင့်မူ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလုံးစုံတတ်ကျွမ်းသောပညာရှင်မရှိခဲ့၍ဖြစ်သည်။ သို့သော် စစ်အေးသည် လူ့သားတွေ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ အရေးပါသော သာမန်လူ့သားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့၏။

ပိတောက်ချောင်ခွတွင် ခရီးသည်ဆင်းသည်။ ဆိုက်ကားပေါ်တွင် ထိအောင်ကအခန့်သား . . . စစ်အေးနင်းသည် စီး၍ လိုက်ပါလာ၏။

စစ်အေး အပျော်တွေအပြည့်နှင့် ဆိုက်ကားနင်းလာသည်။ သူ့ထံတွင် သင်အံကျက်မှတ်စရာ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်နဲ့ ကြိုက်သလို စိတ်ကူးယဉ်ပိုင်ခွင့်ရှိသော အောင်ဘာလေထီလက်မှတ်တစ်စောင်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီ။

ပိတောက်ချောင်ဓမ္မာရုံလွန်ကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်

ည။ လူက ဆိုက်ကားကိုနင်းနေသော်လည်း စိတ်အာရုံက ဆိုက်ကားမှာမရှိ။ ထီလက်မှတ်လေးတစ်ကိုင်ကိုင်နှင့် စစ်အေးအောက်အုန်းသီးရသလို . . . ဘယ်နေရာသိမ်းရမှန်းမသိ။ ဆိုက်သွားမှအခက်။

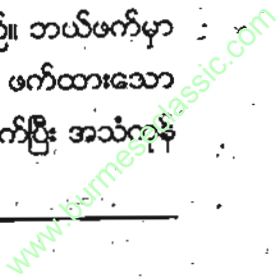
စစ်အေးရှိရာသို့ အမေနှင့်ဦးသိန်းအောင်ကြီးရောက်လာသည်။ ကန်တော်ကြီးက ဦးသိန်းအောင်လိုက်လာတာဆိုတော့ ပေါက်နေပြီလား . . . ရင်ခုန်လာသည် . . . ။ သူဝယ်လာသည့် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထဲမှ ထီလက်မှတ်ကိုယူပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ ဦးသိန်းအောင်က စက်ဘီးဒေါက်ထောက်ကာ . . .

“ စစ်အေးဆိုတာ ညီလေးလား . . . ”

“ ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

“ သိန်းထီပေါက်လျှင် . . . လယ်ပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့ အတိတ်နဲ့ ထီလက်မှတ်က ဆယ်သိန်းဆုပေါက်တယ် . . . အဲဒါအပြောတာ . . . ”

စစ်အေးရင်ထဲမှာ ဒီဇယ်စက်ခေါင်းကြီးနိုးလိုက်သလို ဆုနိုးဝုန်းနှင့် . . . တုန်ခါနေသည်။ သူတို့ပြောသံကြားနေရသော ခင်မူန် စစ်အေးရှိရာသို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာသည်။ စစ်အေး ခင်မူန်ကို ညာလက်ဖြင့်သိုင်းဖက်သည်။ ဘယ်ဖက်မှာ အမေ . . . ။ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် သူတို့ကို ဖက်ထားသော ထီလက်မှတ်ကို ကောင်းကင်ပေါ်မြောက်တင်လိုက်ပြီး အသံကုန်ပြီးအော်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေး... စစ်အေး လယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီကွ ”

စစ်အေးလက်နှစ်ဖက်မြောက်လိုက်သည်နှင့် အရှိန်ဖြင့် နင်းလာသောဆိုက်ကားက မြေတစ်ကောင်လို ခါရမ်းတွန့်လိမ့်၍ လမ်းအရှေ့ဘက်ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျပြီး မှောက်သွားသည်။ စစ်အေးရော ထီအောင်ပါ ဆိုက်ကားအောက်တွင် ပိနေ၏။ ဆိုက်ကားဘီးတွေက မိုးပေါ်ထောင်လျက် လည်နေဆဲ...။

လမ်းဘေးက အမြင်မတော်သူတွေ ဝိုင်းကူမှု သူတို့ ဆိုက်ကားအောက်မှ ထွက်လာကြသည်။ ဆိုက်ကားကို ပြန်ထောင်သည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ အပျက်အစီးမရှိ။ ပျက်လျှင်လည်း စစ်အေးက စားစရာရှိပြီး လျော်စရာရှိမည် ကောင်မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုက်ကားကို တာပေါ်တွန်းတင်ပြီး ထီအောင်က ပြန်နင်းသည်။ ဒီလုံးချိုင်တံတားကို ဖြတ်အနင်း ထီအောင်က မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးလျက်...

“ဒီချောက်ထဲသာ ထိုးကျလို့ကတော့ မင်းလည်းလယ်ပိုင်ရှင်မဖြစ်။ ငါက မင်းနဲ့ရောပြီး အချောင် နတ်စိမ်းဖြစ်ကုန်မှာ”

“နိမိတ်မရှိ... နမာမရှိတွေ လျှောက်မပြောနဲ့။ ငါ လယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ရင်... မင်းကို သူကောင်းပြုမှာပါကွ...”

“တော်ပါပြီ... မောင်စစ်အေးရာ... မင်းလုပ်လိုက်ရင်တော့... မှတ်လောက်သားလောက်စရာချည်းပဲ”

ဆိုက်ကားပေါ်ကဆင်းပြီး စစ်အေး... အမေ့အိမ်ခဏဝင်သည်။ ထီလက်မှတ်ကို အမေ့အပ်ခဲ့ပြီး သူ့အောင်မြေသို့

နိလာခဲ့သည်။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ခင်မုန် ခြံထဲဆင်းလာသည်။

“စစ်အေး... နင် ဆိုက်ကားမှောက်လို့ဆို...”

“ဟင်...”

လူကအိမ်မရောက်သေး။ သထင်းကကြိုရောက်နှင့်ပြီ။ ကျားလက်မီဒီယာက လျင်မြန်လှ၏။ စစ်အေးအံ့သြနေသည်။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ ခင်မုန်”

“စောစောက ခနိဆိုက်ကားကြီးနဲ့ ကိုကြွက်နီ လှမ်းအော်သွားတာ...”

ခင်မုန်က စစ်အေးအကဲကိုကြည့်ပြီး...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... စစ်အေးရယ်...”

စစ်အေးက မျက်နှာပိုးမသေ ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်ကာ...

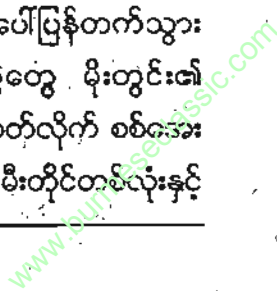
“အဟီး... ငါလယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ခါနီးလို့ပေါ့ဟ”

ခင်မုန်... စစ်အေးကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာဒဏ်ရာမှမတွေ့။ အာန္တ... ဒီကောင် အတွင်းကြေကြေသွားတာလားမသိ။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ခင်မုန်ရာ... ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။

ဒီနေ့ထီလက်မှတ်တစ်စောင် ဖယ်လာလို့။ လယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ခါနီးပြီလို့ ပြောတာ...”

ခင်မုန်အပြုံးတစ်ပွင့်လက်၍ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ မှောင်ရီပျိုးသည်နှင့် ပုစဉ်းရင်ကွဲတွေ မိုးတွင်း၏ အလေးဘက် နောက်ခံဖွင့်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်လိုက် စစ်အေးအိမ်ကွပ်ပျစ်ပေါ် စမ်းလျားမှောက်လျက်... မီးတိုင်တစ်လုံးနှင့်

နေ့လည်က ဝယ်ခဲ့သော အင်္ကျီအုပ်ကို ဟိုလှန် သည်လှန် လုပ်နေ၏။

စာအုပ်အလယ်လောက်တွင် ... သူနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် သော စာတန်းတစ်ခုကိုတွေ့သည်။ ဒါ ဘယ်မှာတွေ့ဖူးပါလိမ့်။ စစ်အေး မေးစေ့ပွတ်လိုက် ... ခေါင်းကုတ်လိုက် ... ကြက်စိစုံပိတ်လိုက်နှင့် ခေါင်းတွေပူထူလာသည်။ အတန်ကြာ တော့ ခေါင်းထဲကမီးလုံးလေး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

“ ဟား ... ဟုတ်ပြီ ... ”

ကိုစိန်လှ ... စက်ဘီးမှာပါသည့်စာတန်း ... ။

သူ ... အားရဝမ်းသာ စာလုံးပေါင်းသည်။ မြန်မာလို ရေးထားသည့် အသံထွက်ကိုဖတ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ကိုကြည့်သည်။

(HEAVY INDUSTRY)

“ ဟဲဗီး ... အင်ဒပ်စထရီ ... အကြီးစားစက်မှု လုပ်ငန်းတဲ့ ”

စစ်အေး သိလိုသည့် ပမောဠိကို ... ညဉ့်နက်သည် အထိ အဖြေရှာသည်။ စိတ်လျော့ပြီး အိပ်မည်လုပ်ခါမှ အကြံရ လာသည်။

“ က.စ.လ ဆိုတာ မြန်မာစာအတိုကောက်ရေးတာ ဆိုတော့ ... အင်း ... အဲ ... ဟုတ်ပြီ ”

စစ်အေး ခဲတံတိုဖြင့် စာရွက်လွတ်ပေါ်မှာ အကြီးစား စက်မှုလုပ်ငန်းစာတန်းကို ချရေးသည်။

အကြီးစား စက်မှုလုပ်ငန်း ...

သူ စိတ်ကူးဖြင့် က.စ.လ အကွရာပါသောစာလုံး အောက်တွင် ခဲတံဖြင့် အမှတ်အသားလုပ်သည်။ အထက်ပုံတွင် ဒါသည်အတိုင်းမြင်ရ၏။ အားလုံးက စစ်အေးကို ဆုံးဖြတ်ပေးကြ သ်။ စစ်အေးကတော့ ကိုစိန်လှစက်ဘီးဟု သမုတ်ခဲ့သော အကြီး စားစက်မှုလုပ်ငန်းမှ ထုတ်လုပ်သော မောင်ဗမာစက်ဘီး ဆိုတာ ခုမှသိရတော့သည်။

မသိသူက ... မတတ်သူကို ဖြီး။ မတတ်သူက ဆင်ရာနာမည်ပေးနှင့် မတတ်ခြင်းနှင့်မသိခြင်းကို သူနားလည် ထာသည်။

မောင်ဗမာ က.စ.လ ... ဟဲဗီးအင်ဒပ်စထရီ စသည် တို့ကို နက်ဖြန်ကျရင် ထိအောင်ကိုအားရပါးရပြောရမည်။ အသိ ထွာဖြန့်ဝေရမည်။

ဒါပေမယ့် သူတို့ချစ်စနိုးပေးထားသည့် နာမည်ကိုတော့ နှစ်သိမ်းမည်မဟုတ်။ သည်အတိုင်းဆက်ခေါ်ကြဖို့ ထိအောင် နှင့် ဆွေးနွေးရမည်။ ထိုညနိဂုံးချုပ်ကို မီးပူတ်၍ ကျေနပ်စွာ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

သူနာပြုဆရာမလေး စစ်ခွန်၏
အတွင်းလူနာ . . . စစ်အေး

အင်္ဂလိပ်စာအခြေခံမှ (V₁)(V₂)(V₃)(V₄)ထိတက်
လာပြီး (SENTENCE)ဝါကျဖွဲ့စည်းပုံအထိ စစ်အေး အင်္ဂလိပ်စာ
(COURSE)တွေ တဖြည်းဖြည်း မြင်လာသည်။ စပါးစိုက်ပြီးချိန်
စစ်အေးအဖို့ အသက်ရှူချောင်သည်။ သို့သော် လုံးဝအေးလောင်နေ
သည်တော့မဟုတ်။ မိုးတွင်းမို့ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ရှင်း . . . လျှာရင်း
မြက်စေဖို့ မြက်ရိတ်ထွက်ရသည်။

မြက်လည်းရှင်း ကန်သင်းလည်းပြောင် တစ်ချက်ရိတ်
များစွာပြောင်သည့်နည်း။ ကန်သင်းဘောင်ပေါ်ပေါက်နေသည့်
မြက်ချိုမြက်နုကလေးတွေကို လိုက်ရိတ်သည်။

ကန်သင်းပေါ်က ရှည်လျားနေသည့် ဆံပင်ဘုတ်သိုက်
ကို သ၊ပေးနေသော ဆံသသမားနှင့်တူနေသေးတော့။ ကန်သင်း
ပေါ် ရိတ်စရာကုန်တော့ တစ်နေရာပြောင်းသည်။

လယ်စောင်းရှိ စားကျက်ကုန်းပေါ်တွင် တုံးတင်
မြက်တွေ ကပ္ပလီကြီးဆံပင်လို ထူထဲကျပ်ခဲစွာပေါက်နေသည့်
စစ်အေး အလွန်တရာ သဘောကျသွား၏။ အကြောင်းမူ သူ
မိတ်ဆွေနှစ်ကောင်က တုံးတင်ခွမြက်ကို ကြိုက်သည်ကိုး။

သူ့မိတ်ဆွေများအတွက် သူများလက်ဦးမှုမရခင်
တင်ခွမြက်တွေကို စစ်အေး လောဘတကြီး ရိတ်သည်။
စစ်နေ့လုံး ကောက်ရိုးခြောက်ဝါးနေရသော သူတို့ . . .
တွင်းကာလလေးတစ်လျှောက် စိမ်းစိမ်းစိုစို စားကြပါစေ
ရမည် စေတနာစိတ်ဖြင့် စစ်အေးရိတ်သည်။

မြက်ပင်တွေကို တံစဉ်ဦးဖြင့်ချိတ်ယူပြီး လက်ဖြင့်
ခတ်ကိုင်သည်။ တံစဉ်ကို ညာလက်ဖြင့်ဆွဲလိုက်သည်တွင်
စဉ်က အလိုက်သင့်ပါမလာပဲ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ချိတ်မိပြီး
နိထွက်လာသည်။

“ ဟိုက် . . . သွားပြီ . . . ”

တံစဉ်သွားအထစ်တွေက စစ်အေးလက်ညှိုးကို အဖြတ်
သွားတွေ . . . ငေါက်ခနဲ ပန်းထွက်လာသည်။ ဒဏ်ရာကအများ
သား အရိုးထိလှလှ . . . ။ ဒါတောင် သူ သတိကောင်းလို့
ဘုတ်လျှင် လက်ညှိုးတီခနဲ ပြတ်သွားနိုင်သည်။

စစ်အေး ပေပြီး ဆက်ရိတ်သည် . . . မရ။ သွေးထွက်
အေး၍ လက်ကနာလာသည်။ သည်အတိုင်းနေလို့မဖြစ်။
အကျက်ကုန်းစောင်းမှပေါက်နေသည့် ကုန်းပေဒါရွက်တွေ
ဘာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ချေသည်။ ထွက်လာသည့် အရည်
ဒဏ်ရာပေါ် ညှစ်ချသည်။

“ အိုဗျ . . . မွေးသမိခင် စပ်လို့သေပါပြီ ရှီး ရှီး ”

ခဲချပြီးသား ကုန်းပေဒါရွက်ကို ဒဏ်ရာပေါ်အုံကာ

ငှက်ပျောရွက်ခြောက်နှင့် ပတ်သည်။ အပေါ်က ငှက်ပျောကြိုး ဖြင့်ချည်သည်။

စစ်အေး ရိတ်ပြီးသားမြက်တွေကို ဆိုင်းထမ်းထဲ စုထည့် သည်။ ဆိုင်ထမ်းနှစ်ထမ်းအပြည့်။ ထမ်းပိုးလျှိုပြီးထမ်းကာ တင်းကုပ်ရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်ပြန်ခဲ့သည်။

ခင်မူန် ရေတုံကင်လှုပ်နေရာမှ မြက်ထမ်းကြီးဖြင့် သုတ်သီးသုတ်ပြာဝင်လာသော စစ်အေးကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ ဘာဖြစ်လာတာလဲ မသိဘူး . . . ”

ခင်မူန်က တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ရေဆက်နှိပ်သည်။ . . . ရေတွေက ပုံးအပြင်လျှံကျနေသည်။ သူ့စိတ်က စစ်အေးဆီမှာ

စစ်အေးမျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေသည်။ မြက်ဆိုင်းကို ကိုင်ထားသောဘယ်ဖက်လက်မှာ ပတ်တီးနှင့်သွေးစက်တွေ ကျ နေသည်။ ခင်မူန် ရေနိပ်ရာမှ ရပ်ပြီး စစ်အေးရှိရာသို့ ပြေးလာ၏။

စစ်အေး မြက်တွေကို မြက်စင်ထဲ ထည့်သည်။ ခင်မူန် စစ်အေးလက်ကို ဆွဲယူသည်။

“ အ . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် ”

“ စစ်အေး နင့်လက် တံစဉ်ထိတာလား . . . ”

စစ်အေး စကားများများမပြောနိုင်။ မြက်ဆိုင်းထဲက မြက်တွေကုန်သည်နှင့် ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ် လှဲလိုက်သည်။ မျက်လုံး တွေက ပြာချင်သလိုလို . . . သွေးထွက်များ၍ဖြစ်သည်။

ခင်မူန် . . . စစ်အေးလက်ကို ညင်သာစွာယူလိုက်ပြီး

ဘက်ပျောရွက်ခြောက်ပတ်တီးကို ဖြေသည်။ ဒဏ်ရာပေါ်အုံထား သည့် ကုန်းဗေဒါရွက်တွေ ဖယ်ကြည့်တော့ တံစဉ်ထိထားသည့် ဒဏ်ရာက အရိုးထိမတတ်။

“ အို . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . . ”

ခင်မူန် ဘုရားတ၊ရင်း သူ့ရင်ဘက်ကို ဖိမိသည်။

“ နည်းနည်းနှောနှောမှ . . . မဟုတ်တာ ”

ခင်မူန် အိမ်သို့ အမြန်ပြန်သည်။

အိမ်ဦးခန်းတွင် တရားစာဖတ်နေသော ဦးပွားတင်က ဘုယာခတ်နေသော ခင်မူန်ကို ကြည့်ရင်း . . .

“ ခင်မူန် . . . ဘာရှာနေတာလဲ . . . ”

“ စစ်အေးလက် တံစဉ်ထိသွားလို့ အဖေ . . . ဆော်တော်များတယ် . . . အဲဒါ အရက်ပျံ့ထည့်ပေးမလို့ ဆိုက်ရှာနေတာ ”

ဦးပွားတင် မျက်မှန်ကို မ,တင်လိုက်ပြီး ခင်မူန်ကို လှမ်း ကြည့်သည်။

“ ဘုရားစင်နောက်က ဘောင်ပေါ်မှာစမ်းကြည့် ”

ခင်မူန် . . . ဘုရားကျောင်း ပုထ္တကွယ်နောက်ကို စမ်းသည်။ ဘီ.ပီ.အိုင်ထုတ် အရက်ပျံ့ပုလင်းကိုတွေ့သည်။ သူ့စာကြည့်စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲမှာ ဝှမ်းလိပ်ရှိသည်။ သည်ပစ္စည်း တွေ သူ ကျောင်းကြက်ခြေနီသင်တန်းတုန်းက ရခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဘယ်ပစ္စည်းမဆို . . . အရေးကြုံလျှင် သူ့နေရာနှင့်သူ

အသုံးဝင်စမြဲ။ အံ့ဆွဲထဲမှာ ဆေးနီဘူးကိုရှာသည်။ အံ့ဆွဲနောက်ထောင့်ထဲတွင် ကပ်နေသည်။

ခင်မူန် ပစ္စည်းတွေယူပြီး တင်းကုပ်ထဲ ပြန်ဆင်းလာသည်။ ဦးပွားတင်ကတော့ ဓမ္မရိပ်အောက်တွင် အေးနေသည်။ စစ်အေး မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ညည်းနေသည်။

“ အင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း ”

“ စစ်အေး . . . စစ်အေး . . . ”

ခင်မူန်အသံကြားမှ စစ်အေးမျက်လုံးပွင့်လာသည်။ ခင်မူန်က စစ်အေးဘယ်လက်ကို ညင်သာစွာဆွဲယူသည်။

“ ဆေးထည့်မယ် နည်းနည်းတော့စပ်မယ် သိလား ”

“ စပ်စပ်ဟာ . . . မြန်မြန်ပျောက်ရင် တော်ပြီ ”

စစ်အေးဘဝက အနာရှိ၍လည်း အနားမရ။ လုပ်စရာတွေတစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး။ အနာပျောက်မှ လူသက်သာမည်။ ခင်မူန်က စစ်အေးလက်ညှိုးကိုကိုင်ပြီး အရက်ပျံလောင်းချသည်။

“ ဟရေး . . . ဟရေး . . . ဟရေး ”

စစ်အေး စပ်လွန်း၍ဘာတွေ အော်မှန်းမသိ။ ခင်မူန်က ဂွမ်းစပေါ်တွင် ဆေးနီဆွတ်ပြီး ဒဏ်ရာပေါ်မှာ လုံခြုံအောင် ကပ်ပေးသည်။ စစ်အေးခမောက်က မေးသိုင်းကြိုးလုပ်သည့် ပိတ်စကို ဖြုတ်ယူပြီး သူ့လက်မှာ ပတ်တီးပတ်ပေးသည်။

စစ်အေး . . . ခင်မူန်ဦးခေါင်းကို ညှာလက်ဖြင့်ဆွဲယူပြီး သူ့မျက်နှာနှင့် နီးကပ်အောင်ဖိထားကာ . . .

“ ရွတ် . . . ”

“ အိုး . . . ဘာလုပ်တာလဲ . . . ”

ခင်မူန်ပါးပြင်တွင် ရှက်သွေးတွေ ရဲရဲနီ၏။ စစ်အေးက တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော မျက်နှာဖြင့် . . .

“ နင့်မေတ္တာစေတနာကို တုန့်ပြန်ဖို့ ငါတတ်နိုင်တာ အဲဒါပဲရှိတယ် . . . ”

“ ငြော် . . . ငြော် . . . နင် တော်တော်နစ်နာနေ ဦးမယ် အကောင် . . . အတတ်ကောင်း တော်တော်တတ် ”

ခင်မူန် တစ်ဖက်က မေတ္တာစေတနာဖြင့် ပြုစုပေးသော်လည်း တစ်ဖက်က ကမ်းတက်လာမည်စိုး၍ စစ်အေးခါးကို ခပ်ဖွဖွ လိမ်လိုက်သည်။

“ အိုဗျ . . . မွေးသမိခင် . . . ”

“ မှတ်ထား . . . နောက်ကို အကဲမပိုနဲ့ ကြားလား ”

ခင်မူန် တင်းကုပ်ထဲ ကြာကြာနေ၍မဖြစ်။ တော်ကြာသူ့အဖေဆင်းလာ၍ တည့်တည့်တိုးလျှင် ကိုယ်ကျိုးနည်းလိမ့်မည်။ အရက်ပျံပုလင်းတွေယူ၍ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ . . . စစ်အေးသည် သူ့နာပြုဆရာမလေး ခင်မူန်၏အတွင်းလူနာ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

အသေချတဲ့ . . . ရွှေဘာတူ

စစ်အေး ပိတောက်ချောင်အရောက် ရေကြည်ရုပ်ရှင်ရုံ မှ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာလှည့်သည် မြင်းလှည်းတစ်စီး . . . ဘင်သံ ရကွင်းသံ တညံ့ညံ့နှင့် လမ်းခွတောင်ရပ်၍ ကြေငြာတော့သည်။

“ ကို . . . ဂေါ် . . . ဟလို တက်စတင် . . . ဝှီ ”

“ ဒိန်းချမ်း . . . ဒိန်းချမ်း . . . ဒိန်းချမ်းချမ်း . . . ”

“ မြို့မရပ်ကွက် . . . ပိတောက်ချောင်ပိုင်းရှိ . . . ကို . . . ရုပ်ရှင်ချစ် . . . ပရိတ်သတ်အပေါင်းတို့ . . . မင်္ဂလာညချမ်း အခါမှာဖြင့် တစ်နေ့တာပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှ ဂေါ် . . . ခဏတာ အပန်းပြေစေဖို့ . . . ဒိန်းချမ်း . . . ဒိန်းချမ်းချမ်း ”

“ ရေကြည်မြို့ကျက်သာရေဆောင် ရုပ်ရှင်ရုံတော်ကြီး တွင် . . . ဒိန် . . . ချမ်းချမ်း ” တင်ဆက်ပြသမည့် ဖတ်ကားကတော့ ယနေ့ပြည်တော်ချစ် မင်းသားချော ရွှေဘာ ပြည်သူ့ဘက်ကရပ်တည်ပြီး . . . ပြည်သူ့ကို ငွေကြေးဖြင့်အနိုင်ယူ ထင်ရာစိုင်းတဲ့ ခနရှင်မြေရှင်တွေကို အပြတ်အသတ်အနိုင်ယူတဲ့ ရွှေဘာ . . . အသေချတဲ့ . . . ရွှေဘာပါဝင်သည့် . . . ဒိန်းချမ်း ဒိန်းချမ်းချမ်း . . . ဒါလားကွ အချစ်ဆိုတဲ့ . . . ရုပ်ရှင်ကားကြီးကို ဖြင့် အားရပါးရ တစ်ဝကြီး ရွှေစားကြဖို့ . . . အချိန်မဖြူးဘဲ

အိမ်လုံးသာ ကြွခဲ့ကြဖို့ မိတ်မှန်သမျှ မိတ်မန္တကပြုလိုက် ကြောင်း . . . ”

“ ဒိန်းချမ်း . . . ဒိန်းချမ်း . . . ဒိန်းချမ်းချမ်း ”

ဒီည . . . ရုပ်ရှင်က ပွဲကြမ်းပြီ။ ထိုနည်းတူ . . .

ကြီးပွားတို့အိမ် ဒီညနေ လူဝင်လူထွက် ကြမ်းတော့မည်။ ထိုထောင်၊ ဒန်တို၊ ချိန်ခွင်ပါမကျန် သယ်ဆောင်ပြီး ဒီည ညာနှင့်တွေ့ဖို့ ငွေရှာကြတော့မည်။ ထီအောင်တို့လို ငါးရှာ ချာကောင်းသည်ကောင်တွေကတော့ . . . ဘကြီးပွားနှင့် နှစ်သက်စရာမလို . . . ။

ဒေါ်ဘုတို့နှင့်ဆိုလျှင် ဝေလာဝေး . . . ။

စစ်အေး . . . ပိတောက်ချောင်ကုန်စုံဆိုင်ထဲမှ ဈေးဝယ် စောင့်ရင်း ပြုံးနေမိသည်။

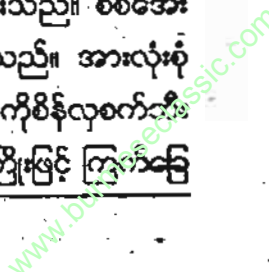
“ စစ်အေး . . . ကုန်ချိန်မလိုလား . . . ပေး . . .

စားရင်း ”

အရိုးဘုတို့ မြို့ဈေး မတက်နိုင်သည့်အချိန်မျိုးမှာ ပိတောက်ချောင်ကုန်စုံဆိုင်တွင် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများကို စုရင်းရေးကာ စစ်အေးကို ဝယ်ခိုင်းလေ့ရှိသည်။

ကုန်ချိန်ပြီး . . . ဘောက်ချာရေးပေးသည်။ စစ်အေး

ငွေရှင်းပြီး ပစ္စည်းတွေ ခွဲတောင်းထဲ ထည့်သည်။ အားလုံးစုံ သည်နှင့် တောင်းကို ဘကြီးပွား၏စီးတော် ကိုစိန်လှစက်ဘီး နောက်ကယ်ရိယာတွင် ညှပ်သည်။ အုန်းဆံကြိုးဖြင့် ကြွတ်ခြေ

ခတ် တုတ်နှောင်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

မြို့ကျောင်းမှကျောင်းသားတွေ ခြေလျင်တစ်ချိုး စက်သံနှင့်တစ်ဖုံ ကျောင်းဆင်းလာကြပြီ။ ပိတောက်ချောင်ခွမှာ စစ်ထိုးသည့် အငှားယာဉ်တစ်စီးကို စစ်အေးလှမ်းပြီး စပ်စုသည်။

“ ကုလား... ကျောင်းသားတွေ ပြန်လာတာကြားလား... ”

“ ဟေ့အေး... ခုမှပြန်လာကြတာ... ”

ခင်မူန်က ကျောင်းလွတ်လျှင် အမြဲရှေ့ဆုံးက။ စစ်အေးကြိုက်ပုံ... လမ်းဆုံမှ ရွာဖက်ကိုမျှော်ကြည့်သည်။

“ ဟော... ဟိုရှေ့က... ဖီးဆင့်အစိမ်း ”

ဟုတ်သည်။ ခင်မူန်မှ... ခင်မူန်အစစ်။ ဘေးမှနေသင်းပင်းအပြည့်နှင့် မယ်မင်းကြီးမက ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်နေ

စစ်အေး... သူ့ဘီးကို ဒုန်းနင်းသည်။ ရွှေကျောက်ဘုန်းကြီးကျောင်းအဆင်းနားမှာ... စစ်အေး မိလားသည် မဖွယ်မရာမြင်ကွင်းက သူ့နဲ့မှ ကံဆိုးစွာ တန်းတိုးသည်။

ခင်မူန်ကို ကပ်ချိတ်နေသည့် ပျော့ပစ်ပက်ကျိုလိုကော... ခင်မူန်စက်ဘီးနား အသာကပ်၍ လွယ်အိတ်ထဲစာတစ်စောင် လှမ်းထည့်နေသည်။ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုရသည်မို့... စစ်အေး မျက်လုံးတွေပြာသွားသည်။

ရင်ထဲသို့ အရက်ပျံ့ပုလင်း မှောက်ကျသွားသည့်နှုတ်စပ်ဖျင်းဖျင်းနှင့်။ ခင်မူန်စက်ဘီးက ရှေ့ကိုလွန်သွားသည်။ သူ

နိုးကြောင်နိုးဝှက်လုပ်လိုက်သည်ကို အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့်... စစ်အေး... ဒီကောင့်ဘီးနားအသာကပ်သွားပြီး ဘာမပြောညာမပြောနှင့် သူ့စက်ဘီးကို ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

“ ဝုန်း ”

“ အမယ်... လေး... ဗျ ”

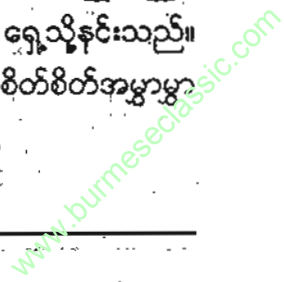
ရှုတ်တရက်မို့ ဘေးကကျောင်းသားတွေ အံ့အားသင့်တုန်ကြသည်။ ငနဲသား... စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် တာဘော့မှာ ဦးလိုးပက်လက်။ စစ်အေးက သူ့ကို တစ်စေ့တစ်စောင်းပင် လှည့်စောင်း၍မကြည့်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်ကို လုပ်လိုက်ရသည်မို့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိ... ။

ဆူဆူညူညူအသံတွေကြောင့် ခင်မူန် လှည့်ကြည့်သည်။ အာချောက်ထဲမှ အောင်စိုး... ကုန်းထဲပြီး အုတ်ခဲကျိုးတစ်ပိုင်းကိုကောက်ယူကာ စစ်အေးကိုထုစို့ ချိန်ရွယ်နေသည်။ စစ်အေး ဘယ်အချိန်က ကပ်ပါလာမှန်းမသိ။ ခင်မူန် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ထုမ်းအော်သည်။

“ စစ်အေး... နောက်မှာ... နောက်မှာ ”

စစ်အေး လှည့်အကြည့် ခဲလုံးက ခေါင်းတည့်တည့်ဝဲသာသည်။ စစ်အေး ခေါင်းငုံ့ပြီး စက်ဘီးကို ရှေ့သို့နင်းသည်။ သွဲသွားပြီး... ခဲလုံးက တာပေါ်ကျပြီး အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲသွားသည်။

“ ခွမ်း... ”

စစ်အေး . . . ဒေါသထွက်ပြီ။ စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ပြီး တာပေါ်တက်လာသည့် အောင်စိုးရင်ဝကို ဆောင့်ကန်သည်။ သူ အရှောင်ကောင်း၍ ကန်ချက်က နံစောင်းကို သွားထိသည်။

“ ဘုတ် ”

“ အင့် ”

မဟုတ်လျှင် အောင်စိုး အရှိက်ထိပြီး လန်ကျသွားနိုင်သည်။ အောင်စိုး ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ထုစရာရိုက်စရာ လိုက်ရှာနေသည်။ သူက . . . စစ်အေးနှင့်လက်ရုံးချင်းမယှဉ်နိုင်သည်တော့ လက်နက်အားကိုးရှာပြီပေါ့ . . . ။

စစ်အေးက သူ့ကို အခွင့်အရေးမပေး။ ကုန်းနေသည့် အောင်စိုးတင်ပါးကို “လက်တစ်ဖက်ပြတ်ခါးသမား” တရုတ်သိုင်းကာထဲမှ “အေးဗစ်ချန်း” လို ခုန်ပျံပြီးကပ်လိုက်သည်။

“ ဖောင်း ”

“ ဖိ ”

အောင်စိုး . . . ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် ပြိုလဲကျသွားသည်။ စစ်အေး သူ့ကိုယ်ပေါ်ခွ၍ အောင်စိုးမျက်နှာကို တယ်ပြန်ညာပြန် ထိုးသည်။ အောင်စိုးက ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ပေါင်ကြားကို ဆောင့်ကန်သည်။ သို့သော် အရာမထင် . . . ခင်မူန့် သူတို့ရှိရာသို့ အော်ပြီးပြေးလာသည်။

“ စစ်အေး . . . စစ်အေး တော်ပါတော့။ အောင်စိုး

သည်းတော်တော့ . . . နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါ တောင်းပန်ဒါတယ်ဟာ”

“ ခင်မူန့် လာဆွဲမှပင် နိုင်ပွဲရပ်သွားသည်။

“ မှတ်ထား . . . အသေချတဲ့ ရွှေဘာကွ . . . မင်းနောက်နောင် ခင်မူန့်ကို ထိကပါးရိကပါးလုပ်ရင် ဒီထက်ဆိုးဆယ်မှတ် . . . ”

စစ်အေးက ပိတောက်ချောင်တွင် ကြေငြာသွားသည့် ညှည်သူ့ဖက်က ရွှေဘာနှင့် တင်စားသည်။

“ ကဲ တော်တော့ . . . စစ်အေး ဟိုက ဘာမှပြန်ပြောရင် နင် ငြိမ်နေလိုက်တော့ . . . နင့်ပါးစပ်ပိတ် ”

ဒါက ခင်မူန့်၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့် . . . သည်တော့မှ စစ်အေး စက်ဘီးပေါ်တက်ပြီး နင်းထွက်သွားသည်။

အောင်စိုး . . . မျက်လုံးမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။ သူ့ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး . . .

“ တောက် . . . ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ခွေး . . . ဆမင်းဝအောင် စားထားဦးပေါ့ကွာ . . . ”

စစ်အေးနှင့် ခင်မူန့်တို့ စက်ဘီးအတူတွဲစီးသွားကြ၏။ ခင်မူန့်က မကျေနပ်သည့်အမှုအရာဖြင့် စစ်အေးကို မျက်စောင်းဆိုးကာ . . .

“ နင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုအသားလွတ်သွားကန်တာလဲ နင် ငါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒီလိုသာရန်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် နင် ငါနဲ့

အဆက်ဖြတ်လိုက် . . . .”

စစ်အေးက ဇွတ်သမား . . . . မထီတရီအပြုံးနှင့် ခင်မှုန့်ကို ကြည့်ကာ . . .

“ မယ်ရိုး . . . နှင့် ဘာမှမသိလိုက်ဘူး မဟုတ်လား။ နှင့်လွယ်အိတ်ထဲကို အဲဒီကောင် စာထည့်လိုက်တာတွေ့လို့ ငါ ဆုံးမလိုက်တာ . . . .”

ခင်မှုန့်က တအံ့တဩဖြစ်ကာ . . .

“ ငါ တကယ်မသိလို့ပါ စစ်အေးရယ် . . . .”

“ အေး . . . ဒီကောင့်အတွက်နဲ့ နှင့် ငါ့ကိုဖြတ်မယ်ဆို ဖြတ်လိုက် . . . ငါ ရင်ကော့ခံမယ် . . . .”

ခင်မှုန့်မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။ စက်ဘီး (HANDLE) ကို ကိုင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကိုလွှတ်ပြီး လက်ခါပြသည်။

“ အို . . . ငါပြောတာ အဲဒီလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး နှင့်ကို ငါ့အတွက်နဲ့ မထီခိုက်စေချင်လို့ ပြောတာပါ . . . .”

သည်လိုတော့လည်း စစ်အေး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန် သည်။

“ နှင်မကြိုက်တာလည်း ငါမလုပ်တော့ပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုအဆက်ဖြတ်ဖို့ဆိုရင် နှင် ငါ့အသက်ပါသတ်မှ ရမယ် . . . .”

စစ်အေးက ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်တတ် သည့်ကောင်မျိုး . . . ခင်မှုန့်က သူနှင့်ပတ်သက်၍ စစ်အေးကို

ရန်မီးမပွားစေချင်။ စစ်အေးသာ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ခင်မှုန့်ပါ ရင်ကျိုးရမည်။

သည်တော့ ခင်မှုန့် အောင်စိုးကို အဆက်ဖြတ်ရမည်။ အောင်စိုးက သူ့ကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေသူ။

ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ . . . အလိုက်ဆင့် ဆက်ဆံသည့်အပေါ်တွင် ဒီကောင်က အခွင့်အရေးယူသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စက်ဘီးကိုတရိတ်ညှစ်ကာ တာပေါ်မှ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာကြသည်။

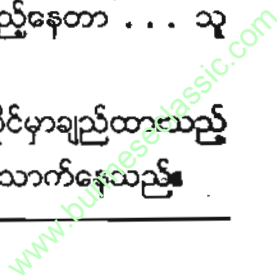
သည်ညနေ လယ်ငါးခူးနှင့်ချက်သော ကင်ပွန်းချဉ်ဟင်း ဖြင့် စစ်အေးရော ခင်မှုန့်ပါ ထမင်းမြိန်ကြသည်။ ထမင်းခိုင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက် တီးတိုး . . . တီးတိုး။

“ ခင်မှုန့် . . . နှင့်လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဟိုကောင်ထည့် လိုက်တဲ့စာရှိတယ်။ ထမင်းစားပြီးရင်ယူလာခဲ့ . . . တို့နှစ်ယောက် ဖတ်ရအောင် . . . .”

ခင်မှုန့်က ကင်ပွန်းချဉ်ဟင်းထဲက ငါးဖတ်ကို စစ်အေး ဝန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်ပေးကာ . . .

“ အမေတို့အိပ်မှ ဆင်းလာခဲ့မယ် . . . ငါတို့နှစ်ယောက် ကို အမေက မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတာ . . . သူ အိပ်ပျော်မှ ထွက်လာခဲ့မယ် . . . .”

စစ်အေး . . . ထမင်းစားပြီး တိုင်မှာချည်ထားသည့် လက်သုတ်ဝတ်ဖြင့်လက်သုတ်ကာ ရေသောက်နေသည်။

“ စစ်အေး ထမင်းစားပြီးရင် ခဏလာခဲ့ဦး ”

စစ်အေး ရေသောက်ရင်းတန်းလန်းက ဗလုံးဗထွေးဖြင့်

“ ဟော့ . . . ဟော့ ”

ရေသောက်ပြီး ဦးပွားတင်ရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့၍ ထိုင်သည်။ ညနေကကိစ္စ . . . ပြဿနာတက်ပြီထင်၏။

“ အဟွန်း . . . မင်းမနက်ဖန်ကို မြက်ရိတ်ပြီးတာနဲ့ ပေါက်တုံးတစ်လက်ယူပြီး ရေပေါက်လိုက်ဦး . . . ကြားလား ကြွက်တွင်းဟောင်းတွေကို ဂရုစိုက် . . . ”

“ ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘကြီး ”

တော်ပါသေးရဲ့ . . . ညနေကပြဿနာမဟုတ်၊ လယ်တွေ ရေနေအောင် ရေပေါက်လိုက်ခိုင်းတာ။ လယ်မှာ ရေရှိမှ စပါးပင်ပွားမည်။ စပါးအသီးအောင်မည်။ ဒီအလုပ် လောက်က စစ်အေးအဖို့ ထမင်းစားရေသောက်မျှသာ . . .

စစ်အေး မီးတိုင်ထွန်းပြီး ထင်းအမျက်တုံးတွေရှာကာ ခြင်မီးထည့်သည်။ မိုးစွတ်စွတ်နှင့်မို့ ခြင်တွေပေါလာသည်။ နွားမွဲနှင့်ချိုကုတ် သူတို့ကိုယ်ပိုင်သားဇြီးယပ်ဖြင့် . . . ခြင်တွေ တဖြန်းဖြန်းနှင့် ခါနေသည်။ ကောက်ရိုးမီးမြှိုက်ပြီး မီးပွေးသည်။ အတန်ကြာမှ ထင်းတုံးမီးစွဲသည်။ သူ . . . ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ပြီး ထမင်းလုံးစီသည်။

နောက်ပေး ဝါးနက်ရုံပေါ်မှ အိပ်တန်းပြန်ချိုင်းတို့ အော်သံကို ဆူညံစွာကြားရ၏။

“ ဝါးအု . . . ဝါးအု . . . ဝါးအု ”

ခင်မူန်ရောက်လာဖို့ စောင့်ရသည်မှာ သူ့အတွက် တစ်ကမ္ဘာလောက်ကြာသည်ထင် . . . ။ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်တွေ တစ်ဖျတ်ဖျတ်လက်သည်။ ခြံထဲကအပင်တွေကို တင်းကုပ်ထဲမှ အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ ဒေဝေါတပ်သားတွေ အလုံးအရင်း စစ်ချီသံပေးကာ မြေပြင်ပေါ် ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

အဲဒါမှအခက်။ မိုးကြီးလာလျှင် ခင်မူန်ဆင်းလာတော့ ညည်းမဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် စစ်အေးသည် ညအိပ်ပျော်တော့မည် မဟုတ်။ စစ်အေး အချိန်ကိုအချည်းအနီး အကုန်မခံနိုင် . . . အင်္ဂလိပ်မီးနင်းစာအုပ်ကိုယူပြီး ကျက်မှတ်နေလိုက်သည်။

“ အေ . . . အယ်(လ်)ဒဗလျူအေပိုင် အောလဝေး အစဉ်သဖြင့် . . . ”

စာလုံပေါင်းတစ်ခုကို ခေါင်းထဲစွဲအောင် အထပ်ထပ် ချွတ်ဆိုသည်။ အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချတတ်၍လားမသိ။ ခကြာမီ ခင်မူန်ရောက်လာသည်။

“ အိပ်ပျော်သွားကြပြီလား . . . ”

“ ဟိ . . . ခါတိုင်းဆို ဒီအချိန် . . . ဘယ်အိပ်မှာတုန်း ဒီညနေ . . . ဆူးပုတ်ရွက်ပြုတ်တွေ . . . လှိမ့်တို့ပြီး . . . အစောကြီးအိပ်သွားကြတာ . . . ”

ခင်မူန်နှင့်စစ်အေး ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ အောင်စိုး စာခေါက်ကိုဖွင့်သည်။ စစ်အေးက တင်ပလွင်ခွေထိုင်ပြီး . . .

ခင်မူန်က ခူးတုတ်ထိုင်သည်။ စာရွက်ကို လေးချိုးညီညီခေါက်ပြီး လျှာထိုးထားသည်။ စာခေါက်ကိုဖြည့်ပြီး ညီညာအောင် လက်နှစ်ဖွတ်ပြီး ဖတ်ကြသည်။

သို့

ချစ်ရပါသောခင် . . .

မူန်နေအောင် လိမ်းထားတဲ့ ရွှေဝါရောင်သနပ်ခါးနဲ့ လှနေတဲ့ ခင့်ကို ကိုယ့်ရင်က ချစ်မိနေပါပြီ . . . ။

ကျောင်းသွားအတူ ပြန်အတူနေခဲ့ကြတဲ့ ခင့်ကို . . . ရင်ထဲက သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာ ကြာခဲ့ပေမယ့် ခင့်အလှလေးကို ကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေတဲ့ဘဝပါ . . . ။

ဒါပေမယ့် ခင့်အနားမှာ စောင့်ကြပ်နေတဲ့ ဂုဏ္ဍာန်လို့ အကောင်ကြောင့် ခင့်ကို မဖြစ်မနေ ရင်ဖွင့်လိုက်ရတာပါ . . .

ခင့်ကို ကိုယ်ချစ်တယ် . . .

ချစ်ရင်စာပြန် . . . မုန်းလျှင်ကံ . . .

ခင့်ကိုချစ်နေတဲ့
အောင်စိုး

“အဟိ . . . ရယ်ရတယ် . . . နင့်ကို ဂုဏ္ဍာန်လို့ အကောင်ထဲ”

ခင်မူန် ပြောပြောဆိုဆို စာကို ထက်ပိုင်းဖြသည်။ ခင်ပိုင်းကို စစ်အေးထံပေးပြီး တစ်ပိုင်းကို သူယူသည်။ ယောက်စလုံး စာကိုလုံးချေပြီး နွားမီးထည့်သည့် မီးခဲတွေကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ပြာလဲ့လဲ့ မီးတောက်မီးလျှံတွေ ဖတ်လာပြီး ဖြူရော်ရော် ပြာစလေးတွေအဖြစ် . . . ဘဝတိုင်းသွားသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ကျေနပ်စွာရှိနေစဉ် မိုးကသည်းသည်းမည်းမည်းရွာချလာသည်။ လျှပ်စီးကြောင်းတွေက ကောင်းကင်ကို ခြုံနေသည်။ လေပြင်းပြင်းတစ်ချက်အဝှေ့ မိုးချိန်းသံနှင့်အတူ ဆိုင်ပါ ငြိမ်းသွားသည်။ တင်းကုပ်အဝမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ကြီးကြီးမှန်းမသိ။

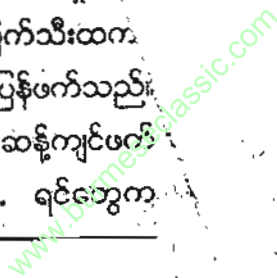
“ ဝေါ . . . ဂျိန်း . . . ”

“ အမလေး . . . အမ့ . . . ”

တင်းကုပ်ထဲမှာ . . . မှောင်အတိ။ ခင်မူန် အထွန်းနှင့် စစ်အေးကို ဖက်ထားသည်။

“ စစ်အေး . . . ငါကြောက်တယ် . . . ဟင်း

လျှပ်တစ်ကြိမ်ထပ်အပြက်တွင် တင်းကုပ်ဝက လှုပ်လှုပ်သံလှုပ်နှင့် ဘာကြီးမှန်းမသိ။ စစ်အေးပင်ကြက်သီးထက မင်းနပ်န်းကြီးသွားသည်။ သူလည်း ခင်မူန်ကို ပြန်ဖက်သည်။ မိုးသည်းသည်း မှောင်မည်းမည်းတွင် ဆန်ကျင်ဖက်ထားသောနှစ်ဦး အသက်ရှူသံကပြင်းပြင်း . . . ရင်တွေက

တလုပ်လုပ် . . . စစ်အေး လက်ကမှောင်ထဲတွင် နေရာအနှံ့ကို လျှောက်စမ်းနေသည်။

ကြောက်လွန်း၍ ခင်မှုန့်တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ စစ်အေးလက်က တစ်နေရာတွင်ရပ်သွားပြီး လက်မနှင့်လက်ခလယ်ကိုညှပ်ကာ မီးခြစ်အဖုံးကိုဖွင့်သည်။ လက်တစ်ဖက်က ခင်မှုန့်ကိုမလွှတ်။

“ ခလွပ် ”

ဒါနိမီးခြစ်အဖုံးဖွင့်၍ ပြုတ်ကျသည်။ မီးခြစ်ကိုခြစ်ဖို့ထက် ခင်မှုန့်ကို သူချစ်ချင်သည်။ မိုးသည်းသည်းနှင့်အတူ အနမ်းမိုးရင် အပြိုင်ရွာလိုက်ပြီး မီးခြစ်ကိုခြစ်သည်။

ကြည့် “ ဂျစ် . . . ဂျစ် ”

မီးတိုင်ကို မီးညှို့ပြီး ခင်မှုန့်ကိုယ်ပေါ်က သူ့လက်ကို အကော့ကုသည်။ မီးလင်းသည်နှင့် နှစ်ဦးစလုံးအသိစိတ်တွေ ခင့်ကို လှေလိုက်သည်။ ခင်မှုန့်ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီးသောက်သည်။ ခင်မှုန့်ရေတစ်ခွက် စစ်အေးကို လှမ်းပေးသည်။

မီးတိုင်အလင်းရောင်နှင့် အပေါက်ဝက . . . လှုပ်ယမ်းကာ စစ်အေးမိုးကာအပြာကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

လျှပ်တစ်ပြက်၊ မိုးတစ်ချုန်း၊ မီးတစ်မှိတ်အချိန်တိုလေးကွင်း သူတို့ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မတင်မတင်အချိန်လေးအတွင်း မီးအလင်းဖြင့် မသိစိတ်ကို ဖမ်းလွှမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ခင်မှုန့်သည် ပညာသင်ယူနေသော ကျောင်း

သူတစ်ယောက်။ စစ်အေး အန္တေဝါသိကဆရာဆိုလျှင် မမှား။ မြို့စင်သောမေတ္တာဖြင့် ဆန္ဒတစ်ခုကို ချိုးနှိမ်အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ရေကြည် . . . ကျေးဇူးတင်(၉၉)ရွာ၊
ရှမ်းသုံးရှမ်း၊ ကုန်းကိုးကုန်းနှင့် ဓမ္မာဝင်ကိုးဓမ္မာဝင်

ရေကြည်မြို့နယ်တွင် ကျေးရွာပေါင်း ကိုးဆယ့်ကိုးရွာ ရှိသည်ဟု လူကြီးသူမပြောစကားကို စစ်အေးကြားဖူးနားဝရှိခဲ့ သည်။ ကိုးဂဏန်းစိုးမိုးသော မြို့ကလေးပင် . . . ။

သို့သော် လယ်သမားများကို အခြေခံသောမြို့မို့ လယ် သမားဆူဖြိုးမှ မြို့စည်သည်။ လယ်သမားညစ်ပြိုဆိုလျှင် အိပ်ငိုက်နေသော မြို့ကလေး။ မှီခိုအားထားရာ မြစ်တစ်သွယ်မှ မရှိ။ ရေကြည်တွင် ရေနဲ့တူတာဆိုလို့ ဆင်ကူးချောင်းရှိသည်။ ယခင်က သည်ချောင်းသည် စီးဆင်းနေသောချောင်းကလေး။

ခရစ်နှစ် ၁၉၂၃-ခုနှစ်ဝန်းကျင်က ငါးသိုင်းချောင်း ရေကာတာ ကျိုးပေါက်ပြီးနောက် ချောင်းပေါက်ကို ပိတ်ဆို့ လိုက်သည်တွင် ရေကြည်ချောင်းသည် ချောင်းသေဘဝရောက်ခဲ့ ရသည်။ ဆင်ကူးမှသွားလျှင် သယ်နီးဒေါင်း၊ သရက်ပင်လှ၊ ငါးရံချောင်းရွာများကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းကာ ကျုံပျော်ဖြစ်သို့ စီးဝင်သည်။ သည်ချောင်းရှင်သန်စဉ်က ခေါ်ဝေါ်ပညတ်ခဲ့သော အမည်နာမများ ရေကြည်တွင် ယနေ့တိုင် တည်ရှိနေသည်။ မင်္ဂလာရာမကျောင်းနှင့် ယှဉ်တွဲနေသော ပဲ့နင်းကြီးစေတီသည်

ရှေးအတည်တောက လှေကြီးများနှင့်သွားလာခဲ့သော ပဲ့နင်းကြီး တစ်ဦးက တည်ထားခဲ့သော စေတီတစ်ဆူဖြစ်၏။ လှေများ ဆိုက်ကပ်ရပ်နားကာ . . . လွန်းကျင်းသဖွယ်ရှိခဲ့သောရွာကို လှေတော်ရုံရွာဟု ခေါ်တွင်သည်။

ရှေးယခင် မြန်မာမင်းများလက်ထက်က ယခုမြို့မ ပတ်ဝန်းကျင် ပိတောက်ချောင်ရွာသည် ပန်းတောရွာအဖြစ် ထင်ရှား ခဲ့ပြီး ရေကြည်မဖြစ်မီက ထိုနေရာသည် မြို့ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရှေးခေတ်အုပ်ပြားကြီးများဖြင့် ထောင်လိုက်စီမံထားသော မင်းများ အုတ်အပိုင်းစများသည် ပန်းတောချောင်း ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင် စဉ်က အမှတ်အသားအဖြစ် ထင်ရှားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မိမိတို့သမိုင်းတွင် ဥမ္မာဒန္တိ ဘယ်နှစ်ဦးရှိခဲ့သည် မသိသော်လည်း မင်းမင်းသမီး ဥမ္မာဒန္တိကို ကျုံပျော်၊ ရေကြည်၊ ငါးသိုင်းချောင်း၊ ဆုတ်နှင့်ဆက်နွယ်မှုရှိခဲ့၍ ရှေးလူကြီးသူမများနှင့် ဥမ္မာဒန္တိ သည် ဒဏ္ဍာရီသဖွယ် ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

ရေကြည်မြို့ဦးတွင် တည်ထားသော ဒီပါရစ်စေတီ၊ ရှေးချောင်တွင်တည်ထားသော . . . ထူပါရစ်စေတီနှင့် လှေတော်ရုံတွင်တည်ခဲ့သော သီတာရစ်စေတီမြတ်သုံးဆူမှာ ဥမ္မာဒန္တိဖြတ်သန်းသွားလာရင်း တည်ခဲ့သော ရှမ်းသုံးရှမ်းစေတီ ဆူဖြစ်သည်။

ရေကြည်မြို့နယ်အတွင်းရှိ ကုန်းကိုးကုန်းအမည်ရ မြို့များမှာ . . .

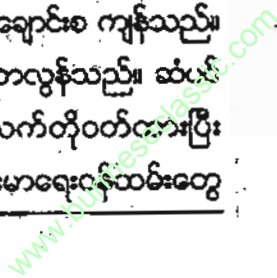
နတ်ဝင်ကုန်း
 စလင်းကုန်း
 ရွာသာကုန်း
 ကြို့ကုန်း
 ရွှေကျောင်းကုန်း
 ကျွန်းတောကုန်း
 ရုပ်သေးကုန်း
 ပျဉ်းကတိုးကုန်း
 ချင်းကုန်း . . . ရွာများဖြစ်သည်။

ချောင်ကိုးချောင်အမည်ရ ရွာများမှာ . . .
 ကျားချောင်
 သတင်းချောင်
 ဘုရားချောင်
 ပိတောက်ချောင်
 လူသတ်ချောင်
 ကိုင်းချောင်
 လေ့ခါးချောင်
 လက်ပံချောင် နှင့်
 ကံချောင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။
 စစ်အေးတို့ငယ်ငယ် လွတ်လပ်ရေးနေ့ ပွဲတော်ကြီး

ကြီးမှကြီး . . . ကျယ်မှကျယ်။ ရေကြည်(၃)လမ်းနှင့် (၂)လမ်း
 ကြားရှိ မြေကွက်လပ်တွင် ဇာတ်ရုံကြီးထိုး၍ ရွှေမန်းတင်မောင်း၊
 ဝတ္ထုကျော်ထင်၊ စိန်အောင်မင်းနှင့် ဗဟာရန်ကုန်စံပြုသဘင်
 ဖိန်မာဒင်နှင့်ဇာတ်သဘင်များကို လွတ်လပ်ရေးပွဲတော်တိုင်း
 ကြည့်ရသည်။ စိုက်ပျိုးရေးဌာနမှ ကျင်းပသည့် သစ်သီးဝလံပြိုင်ပွဲ
 ခေါင်နှင့်ကလေးပြိုင်ပွဲ ဘိုးဘွားပြိုင်ပွဲနှင့် နယ်စုံမှလာသော
 အရောင်းဆိုင်များ၊ မုန့်ပဲသံရေစာဆိုင်များစွာဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုး
 စည်ကားသည်။

တစ်နှစ် . . . ဘိုးဘွားပြိုင်ပွဲတွင် . . . ထူးခြားသော
 အတိုးသုံးယောက် . . . ။ အဖေ . . . သားနှင့် မြေးသုံးယောက်
 ထူးခြားစွာ ပြိုင်ပွဲဝင်ကြသည်။ ရယ်စရာကောင်းသည်မှာ
 အသက်(၁၃၀)ရှိသောအဘိုးက နပျို့ကျန်းမာ၍ အသက်(၇၅)နှစ်
 ခံပြီးဖြစ်သောမြေးနှင့် အသက်(၁၀၀)ပြည့်ပြီဖြစ်သောသားကို
 တွဲပြီး ပြိုင်ပွဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

မြေးဖြစ်သူအဘိုးက မျက်မှန်တပ်ထားကာ ခါးကကိုင်း
 နေသည်။ နားကထိုင်း . . . သွားကမရှိ . . . သားဖြစ်သူအဘိုးက
 မြေးဖြစ်သူအဘိုးထက် ကြံ့ခိုင်မှုရှိသော်လည်း ဆံပင်တွေက
 ခွေးမွေးလှုပ်ကာ . . . သွားတစ်ချောင်းစ နှစ်ချောင်းစ ကျန်သည်။
 အတိုးဖြစ်သူကတော့ သူတို့အားလုံးထက်သာလွန်သည်။ ဆံပင်
 ဆိုးရပဲ နက်မှောင်နေသည်။ စပို့ရှပ်လက်တိုဝတ်ငှားပြီး
 ဩက်သားတွေ အပြိုင်းအခိုင်းနှင့် ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းတွေ

ပြိုင်ပွဲမစမီ အဘိုးသုံးယောက်ကို အင်တာဗျူးလုပ်သည်။

ပထမအဘိုးက မြေအိုးနှင့်ချက်သော ထမင်းနှင့် အသီးအရွက် ပဲမျိုးစုံစားသည်။ အသားမစား... အသီးအနှံစားသည်။ အရက်ကို ဝမ်းမီးနီးရုံ... တရုတ်လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်လုံး မှီဝဲသည်။ အားကစား လိုက်စားသည်။

ဒုတိယအဘိုးက... သတ္တုအိုးနှင့်ချက်သောထမင်းနှင့် အသားမျိုးစုံစားသည်။ သူက အသီးအရွက်မစား... အသီးအနှံ တော့စားသည်။ အရက်နှင့်ဆေးလိပ်ကြိုက်သည်။ နံနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်သည်။

တတိယအဘိုးက ဒန်အိုးနှင့်ချက်သောထမင်းနှင့်အသား တစ်မျိုးသာစားသည်။ ပဲမကြိုက် အသီးအနှံမကြိုက်။ အရက် ကို တရားလွန်သောက်တတ်သည်။ ဆေးလိပ်၊ စီးကရက်မျိုးစုံ နှင့်ကွမ်းယာကို ဆိတ်လိုဝါးသည်။ အားကစားပြုလုပ်ခြင်းမရှိ။ လမ်းလည်းမလျှောက်။ အအိပ်မက်သည်။ အစားကျူးသည်။

ဧရာပြိုင်ပွဲတွင် မြေးဖြစ်သူအငယ်ဆုံး အဘိုးက ပထမ သားဖြစ်သူ ဒုတိယအဘိုးက ဒုတိယနှင့် အကြီးဆုံးအဘိုးဖြစ် သူက တတိယရခဲ့လေသည်။

ဆန်းကြယ်လေစွ...။

တပေါင်းလပြည့်နေ့ ဒီပါရမ်ဘုရားပွဲတော်ရက်များတွင် လည်း သူတို့ပျော်ကြရသည်။ ရွာနီးချုပ်စစ်မှ လှည်းများဖြင့် ဘုရားပွဲသို့ မိသားစုတွေ တပျော်တပါး ရောက်လာကြသည်။

အောင်ဆန်းလမ်းမတော်တစ်လျှောက် လှည်းတန်းကြီး တစ်မျှော်တစ်ခေါ်... ဗလာပွဲဖြစ်၍ စစ်အေးတို့ လှည်းတွေပေါ်မှ ကြည့်ကြသည်။ ပန်းရထားဖြင့် ရွှေသင်္ကန်း ထပ်လှူလျှင် စည်တော်ကြီးက တထီထီနှင့် မြည်ဟီးသည်။

ပွဲဈေးတန်းမှာ ဘူးသီးကြော်၊ ငါးပေါင်းကြော်၊ အကြော် နှုတ်ရုံသည်။ ဝါးမီးနှင့်ကင်ရသော မုန့်လေပွေကို သံလက်ချောင်း ချက်နှင့်ကင်ရသော မုန့်လေပွေဆိုင်တွေ... မုန့်ဟင်းခါး၊ ချက်ဆွဲဆိုင်၊ ကြံရည်နှင့်အအေးဆိုင်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်၊ ခက်(စ်)ကရင်နှင့် ဖာလူဒါဆိုင်တွေ စုံသည်။

စစ်အေးတို့ ပွဲကြည့်လိုက် မုန့်စားလိုက်၊ မုန့်စားလိုက် ကြည့်လိုက်နှင့် နောက်ပိုင်းဇာတ်ထွက်လျှင် လှည်းပေါ်မှာ ထပ်ပျော်နေပြီ။ တကယ်လည်း စစ်အေး အတိတ်ကို စားမြုံ့ နှိပ်ရင်း တင်းကုပ်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသည်။

“ မီး... မီးဗျို... ရွာနောက်ဖက်မှာ... မီး မီး”

မိုးတွင်းကြီး ဘယ်သူလက်သရမ်းသည်မသိ။ စစ်အေး အိပ်မက်မက်နေသည်ထင်၏။ ခြံစည်းရိုးနောက်ဖက်ကျော်ပြီး နောက်ကြည့်သည်။ ကောက်ရိုးပုံကို လက်ဆော့သွားခြင်းဖြစ်၏။ သယ်ကွက်ထဲက ရေတွေနှင့်ဝိုင်းပတ်နေကြသည်။

တော်ပါသေးရဲ့... ကောက်ရိုးကတစ်ခြမ်းစို တစ်ခြမ်း ချက်မို့ နွေဖက်ညှိပိုင်းသာဆိုလျှင် တစ်ရွာလုံးပြာကျမည်... ဖြစ်၊ ကုန်းကိုးကုန်းမှာ... တစ်ကုန်းအပါအဝင် စစ်အေးတို့

ရွှေကျောင်းကုန်းရွာကို လာမထိနှင့် . . . အသက်နှင့်လဲပစ်လိုက်မည်။ လောလောဆယ် ကောက်ရိုးပုံကို လက်ဆော့သွားသည့် သကောင့်သားကိုပင် အမိမဖမ်းနိုင်။ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး လုပ်သည်မသိ။ ယတြာချေတာတော့မဖြစ်နိုင်။ နောင်တစ်ချိန် ဒီကိစ္စလက်သည်ပေါ်လာမှာ သေချာသည်။ လက်ရှိအနေအထားအတစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ ကောက်ရိုးပုံပိုင်ရှင်ကိုမဲလုံးက ဘာမှမဖြစ်သလိုပင်။

“ အို သူ့ဟာသူလောင်ချင်လို့လောင်တာပဲ။ အခုလည်း မီးငြိမ်းသွားပြီဟာကို။ ဘာပြဿနာမှ ရှာမနေကြနဲ့ ”

“ ကဲ . . . ကောင်းကြရောဗျာ . . . ”

နောင်မှ သိရသည်မှာ ဘယာဖိစီးနေသော ကိုမဲလုံးတစ်ယောက် ဆရာယောင်၊ သမားယောင်တစ်ယောက်နှင့် ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့သည်မသိ။ ထိုဆရာ အိမ်ပေါ်ရောက်လာသည်ထိုအထက်ကိုင်းဆရာသည့် ဘုရားကြည့်ညှိယောင်ပြု၍ ဘုရားခန်းတွင် ဓာတ်ခန်းဖွင့်သည်။ အညှိရောင်ကန့်လန့်ကာ၊ ကာထားပြီး ခန်းဆီးနောက်မှ လူတွေ့၏အပူမှန်သမျှ ဖယ်ရှားကာ ကူစောင်မမည်ဟုဆို၏။ ကိုယ်ခံအားနည်း၍ ရောက်လာသူမှန်သမျှ သူ့အမိန့် သူ့ဩဇာအောက်တွင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်နိုင်အောင် ပြားဝပ်သွားကြသည်သာ။

ထိုဆရာကပင် ကိုမဲလုံးရှိ အပူတွေ ကုန်စင်အောင် မိမိအိမ်အတွင်းရှိ အပိုက်(သို့မဟုတ်)ကောက်ရိုးတစ်ပွေ့လောက်

ကို မီးရှို့ပြီး “ ငါ့အပူတွေကုန်ပြီ ငြိမ်းပြီ ” ဟု ဆိုခိုင်းသည်။ ဒါကို ငမိုက်သားမဲလုံးက အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့ကာ ကောက်ရိုးပုံကို မီးတိုခြင်းဖြစ်၏။

မဲလုံးတစ်ယောက် အပူငြိမ်းမငြိမ်းတော့ မသိ . . . ကံကောင်း၍ ထောင်မကျခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ထိုဆရာသည် မညာမဲ့သူများထံမှ ငွေကြေးအချို့နှင့် ကိုမဲလုံး၏သမီးကိုပါ မ.၍ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

စာကုသေး

ကောင်းစွာစိုက်ပျိုးမှ . . .

ကောင်းစွာရိတ်သိမ်းရ၏

ရာသီစာမျက်နှာ ပြောင်းလဲလာသည်။ အင်္ဂလိပ်တပ်များ ဝရုန်းသုန်းကားနှင့် မြန်မာ့မြေပေါ်မှ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသလို ဒေဝေါ တပ်သားတွေ သူတို့ လက်နက်အကြွင်းအကျန်များနှင့် ပစ်ခတ် ကာ မှတ်သန်လေနှင့်အတူ ဒရောသောပါး ပြန်လည်ဆုတ်ခွာ ကြသည်။

“ ဒိန်း . . . ဂျိန်း . . . ဂျလိန်း . . . ”

ရွာတောင်ဖျားက ကုက္ကိုပင်ကြီးကို သူတို့နောက်ဆုံး လက်နက်နှင့် ပစ်ခတ်သွားသေးသည်။ မိုးကြိုးခသွားသော အပင်ကြီးမှာ စီးကျွမ်းလျက် . . . ဟက်တက်ကွဲ ကျန်ခဲ့သည်။

သည်မြေ . . . သည်ရေကို လွှမ်းလွန်လွန်းလို့တဲ့ . . . ခင်ဟေမန္တက မျက်ရည်လေးတစ်စင်းစင်းနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ တစ်မိုးတွင်းလုံး ဘယ်မှာပုန်းခိုနေသည်မသိသော ချိုးငှက်တွေ ပျင်းရိဖွယ်ကူသံနှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

“ ကူကူး . . . ကူး . . . ကူး ”

မိုးတွင်းမှာရင်တွန်း . . . ဆောင်းမှာလေးခွနှင့် သွေးပြန် နေသူက ထီအောင် . . . ။ ဒီကောင်က လက်ရွံ့သူမဟုတ်

ငှက်မသိ ဆက်ရက်ချိုးထင် . . . အချက်မသိ သမက်သူခိုးထင် တဲ့ . . . ထီအောင်က ငှက်မသိ၍မဟုတ်။ စာကလေးသော ဆက်ရက်သော၊ ခိုသော၊ ချိုးသော နားမလည် . . . ငှက်မှန် လျှင် လက်မြန်သည်။

ငှက်တကာငှက်ထဲတွင် ငှက်ကပ္ပလီကို . . . ထီအောင် ထူးထူးခြားခြား မုန်းသည်။ လူတွင်သာ ကပ္ပလီရှိသည်မဟုတ်။ ငှက်မှာလည်း ကပ္ပလီတဲ့ . . . တခြားမဟုတ် . . . လူများ၏ အစားအစာကိုမှ အလစ်သုတ်စားသောက်တတ်သော ကျီးကန်း ထင်ဖြစ်၏။

လယ်ယာမြေစိုက်ပျိုးမှုတွင် မိုးလွန်မှထွန်ချ၍မရ။ ပျိုးချ နာတွင်လည်း စိုက်ပျိုးချိန်နှင့်တွက်ညှိ၍ ပျိုးကြကြသည်။ မီးလေဝသကိုလည်း ခန့်မှန်းတွက်ဆတတ်ရသည်။ မဟုတ်လျှင် ဒွေးချပြီးကာမှ နေပူမိုးခေါင်ဖြစ်နေလျှင် ပျိုးပင်များမှ စပါးနှံဖြစ်ဖို့ ကြိုလှီဆွဲအကာ စပါးပေါ်ချိန် ရိတ်သိမ်းချိန်တွင် အမှော်အဖျင်း နားသာ သိမ်းပိုက်ရမည်။

စိုက်ပျိုးပြီးချိန်တွင်လည်း လယ်တွေမှာ လိုသလောက် ဆရိုနေဖို့ လျှော့တန်လျှော့ . . . ပိတ်တန်ပိတ် လုပ်ရသည်။ စစ်အေးတို့အဖေ လယ်လုပ်တုန်းက လယ်မြေတွေမှာ မြေဆီ ဆွဲနှစ် ရှိသည့်အပြင် နွားချေး . . . အမှိုက်ဆွေး . . . စပါးမှော် နား လယ်ထဲကို ချပေးရုံဖြင့် စပါးပင်များစိမ်းစိုစေမောင်ကာ ထွက် သမျှစပါးတွေ အမှော်အဖျင်းကင်းကာ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် စပါး

www.burmeseclassic.com

ထွက်သည်။

စစ်အေးတို့ခေတ်ရောက်တော့ ဆန်းပြားလာသည်။ ဓါတုမြေဩဇာတွေ သုံးလာကြသည်။ ပျိုးပင်တွေ အမြစ်ခွဲ ဆိုလျှင် ပျားရီးယားနှင့်တီရူပါကိုရောစပ်ပြီး စိုက်ခင်းထဲတွင် ခပ်ပါးပါးကြရသည်။ ဒါကို ဓာတ်ဆားကျွေးသည်ဟုခေါ်၏။

ဓာတ်ဆားကျွေးပြီးသည်နှင့် ကောက်ပင်တွေပွားကားပြီး စပါးနံ့ထွက်ဖို့ အားယူလာသည်။ စပါးနံ့တွေ နို့ရည်ကြည် တည်လာပြီဆိုလျှင် လယ်ထဲဖြတ်သွားသည့် ကလေးတွေရန်တ တမောင့်။ စပါးနံ့နုဖတ်ဖတ်လေးများတွင် ဆန်ဖြစ်မည့်ဖြင့် အနှစ်များတည်လာသည်။ ဒါကို နို့ရည်ကြည်တည်သည်တဲ့ စပါးဖြစ်လာမည့် အနံ့လောင်းလေးတွေကို ကလေးတွေက ဖြတ်စားကြသည်။ ချိုသောအရသာရှိသည်မို့ ကလေးတွေက အကြိုက်တွေ့သည်။

ချိုးကူသံနှင့်ကောက်ရိတ်ချိန်။ ဆောင်းနှင်းပွေးပွေးကြား မှာ စပါးတွေရင့်မှည့်လာသည်။ ဖုံးတုန်းလုံးတုန်း တန်ဆောင်မုန်း တဲ့ . . . ။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်သည်နှင့် ရိတ်သိမ်း ဖို့တော်သည့် လယ်ကွက်တွေကို ထီးရိုးဝါးအရှည်တစ်လုံးဖြင့် စပါးပင်တွေကို ဖိလှဲရသည်။ စပါးနံ့အညှာခိုင်တုန်း ရိတ်ရသည်။

စပါးကျွမ်းချိန်မှ ရိတ်လို့ကတော့ လယ်ကွက်ထဲမှာ ကောက်နံ့ကောက်ဖို့သာပြင်တော့။ အမှည့်လွန်သောအသီးများ အညှာမခိုင်ပဲ ကြွေကျတတ်သလို စပါးအမှည့်လွန်၍ ကျွမ်းသော

အချိန်မှရိတ်လျှင် စပါးနံ့တွေ ဖက်ကျိုးကျကာ အပေါ်တစ်ဝက် အောက်တစ်ဝက်နှင့် ဖိတ်စင်ထက်ဝက်ရှိချေ၏။

စပါးကို . . . မောင်းညှိတင်ရိတ်မှ အဖိတ်အစင်မရှိ ရိတ်သိမ်း၍ရ၏။ အခုလည်း စစ်အေး သူ့ပျို့မဒီ လေးခွ ခါး ကြားထိုးပြီး မောင်းညှိပြီးဖြစ်သော စပါးတွေ ရိတ်သိမ်းဖို့ စပါးလှဲ ဝါးဖြင့် ကောက်ပင်တွေကို ဖိလှဲနေသည်။

တိမ်ပုဝါးပါးလေးကြားက နေမင်း ခေါင်းပြုထွက်လာ သည်။ မကြာမီ တံစဉ်ကောက်ကြီးတွေ ပန်းချိတ်ပြီး ကောက်ရိတ် သားတွေ ဆင်းလာကြတော့မည်။ စစ်အေး စပါးနံ့တွေကို ကြည့်သည်။ လုံးပြည့်ဆန်ပြည့်နှင့် စပါးနံ့အဆုပ်ကြီးတွေက အားရစရာ . . . ။

ယနေ့ ကောက်ရိတ်သားများသည် ဆယ်ယောက် တိတိ။ ညာလက်က တံစဉ်ကိုင်ပြီး ကောက်ပင်ကို တံစဉ်ဦးဖြင့် ချိတ်သည်။ စပါးနံ့အောက်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကောက်ပင်ကို ပင်ခြေအထက် တစ်ထွာကျော်ကျော်ခန့်မှ စရိတ် သည်။ ကောက်ပင်ကိုလက်နှင့်ဆုပ်လိုက် တံစဉ်ဦးဖြင့်ထိုးကာ ရိတ်လိုက်ဖြင့် ဟန်ချက်ညီစွာရိတ်သိမ်းနေကြသည်မှာ ယိမ်း အကတစ်ခုပမာ ကြည့်၍ကောင်းလှသည်။

နံနက်ရှစ်နာရီလောက်တွင် ခင်မှုန်နှင့် အရီးဘုတို့တို့ နှစ်ယောက် ရင်စာတောင်းနှင့် လယ်ကွင်းထဲဆင်းလာကြသည်။

“ ကူကူး . . . ကူး . . . ကူး . . . ”

ကောက်ရိတ်သားတွေ မျှင်ငပိကြော်နှင့် ရင်စာထမင်းကို ခေါင်းမဖော်တမ်း စားနေကြသည်။ ထီအောင်တို့က ရေခွေးကြမ်း ပင်မသောက်။

“ ဟဲ့ကောင် . . . ဖြည်းဖြည်းစား ခံတောင်းထဲမှာ ထမင်းအများကြီးရှိတယ် . . . လက်ဘက်ရည်လေး ဘာလေး သောက်ဦး”

အရီးဘုတိုပြောတာ နောက်ကျနေပြီ . . . ထီအောင် ဗိုက်ထဲ ရေခွေးသောက်ဖို့ နေရာလွတ်ပင် မကျန်တော့ . . . ထမင်းတွေက လည်းချောင်းဝနား ရောက်နေသည်။

ထမင်းစားပြီး သိပ်မကြာလှ . . . ထီအောင် တောတိုး ဖို့ ထပြေးတော့သည်။

“ နောင် . . . ဒိုင်း . . . နောင်ဒိုင်း ”

ညောင်ငူကျောင်းမှ စည်သံကိုးချက်တီးပြီ . . . ကောက် ရိတ်သားတွေ တံစဉ်ကိုင်ပြီး ကောက်ရိတ်ပြန်ဆင်းကြသည်။

“ စစ်အေး နင့်ဘကြီးက အိမ်ပြန်လာခဲ့ဦးတဲ့ . . . ခံတောင်းတွေယူပြီး ခင်မူန့်နဲ့လိုက်သွားချေ။ ငါ ဟိုဖက်ကမ်း မျှစ်သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ် . . . ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . အရီး . . . ”

သူတို့လယ်စောင်းအောက်ဖက်တွင် သက်ကြီးစပါးစိုက် သည့် ရိုးလယ်ရှိသည်။ ရိုးတစ်ဖက်ရှိ စလင်းကုန်းအနောက်စု ကို ဟိုဖက်ကမ်းဟု ခေါ်သည်။

စစ်အေး ထမင်းထည့်သည့်ခံတောင်းကြီးကို ခေါင်းပေါ် မှုတ်ပြီး ခင်မူန့်နဲ့အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့သည်။ စစ်အေးက ခင်မူန့်ကို အရင်းမရှိမဖျားမရှိ မေးလိုက်သည်။

“ ချစ်သေးရဲ့လား . . . ”

“ ဟင် . . . ”

“ ဪ . . . ဒီလိုခံတောင်းကြီးနဲ့ပုံစံကို ချစ်သေး ရဲ့လားလို့ ”

“ အဟတ်. . .ဟတ်. . .ဟား. . .ဟား. . .ဟား. . . ”

“ စစ်အေးရယ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ ပုံသဏ္ဍာန်တို့ အရွယ် အစားတို့ ရှိပါ့မလား စစ်အေးရယ် . . . ”

“ ဒါဆို အဝတ်အစားမပါရင်ကော . . . ”

ခင်မူန့် သတိလက်လွတ်ဖြင့် စစ်အေးကျောကုန်းကို ထုမည်ပြုပြီးမှ တာပေါ်မှန်း သတိရကာ စစ်အေးလက်ကို လက်သည်းဖြင့် အသာကပ်ဆိတ်လိုက်သည်။

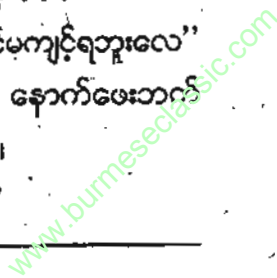
“ ဒီမှာဗျို့ အနိုင်ကျင့်နေတယ် . . . အ. . . အ ”

အရေးထဲ မောင်ကြွက်နီဆိုက်ကား သူတို့အနားက ခြတ်သွားသည်။ သူ့ရုပ်ကြီးက ပြုံးပြီးပြီးဖြင့် . . .

“ ဟေ့ . . . ကောင်မလေးကို အနိုင်မကျင့်ရဘူးလေ ”

ခြံထဲရောက်သည်နှင့် ခံတောင်းကို နောက်ဖေးဘက် တွင် ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားသည်။

“ လာဟေ့ . . . စစ်အေး . . . ”

စစ်အေး ဘကြီးပွားရေက ခုံမှာဝင်ထိုင်သည်။ ဘာကို မှန်းမသိ။ ဘကြီးပွားမျက်နှာက ကျေနပ်သည့်ဟန်မျိုးရှိသည်။

“ စစ်အေး... မင်း ညောင်ငှက် ချာတိတ်တစ်ယောက် နဲ့... ရန်ဖြစ်တယ်ဆို ”

“ ဟို... ဟို... ဘကြီး... ”

“ မြဒင်ရဲ့သား... အောင်စိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေး မဟုတ်လား... ”

“ ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ဘကြီး ဒီကောင်က ခင်မုန့် လွယ်အိတ်ထဲကို စာလိုက်ထည့်လို့ ကျွန်တော် ဆော်လိုက်တာ ”

ဘကြီးပွားက သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ပွတ်သပ်ပြီး... ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထသည်။ ပြီး... နောက်ဖေးခန်းထဲ ထဲ သွားသည်။ စစ်အေး ရင်မ, နေရပြီ။ ဟော... လက်ထဲမှာ ပန်ကန်လုံးတစ်လုံးကို ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“ လက်ဘက်ရည်သောက်ကွာ... ဒီမှာ... မင်းကြိုက်တဲ့... အမဲခြောက်... ”

ဘကြီးပွားက သူ့ကို အပြစ်မယူသည့်အပြင် သဘော ကောင်းနေပြန်သည်။ ထူးတော့ထူးသည်။ ဘကြီးပွား အကြမ်း ပန်းကန်နှစ်လုံးထဲ ရေခွေးငွေ့လိုက်ပြီး...

“ အဟွန်း... ဒီလိုကွ... စစ်အေးရဲ့... မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့... အောင်စိုးရဲ့အဖေ မြဒင်ဆိုတာက ငယ်ငယ်က ငါနဲ့ ကျောင်းတော်ကရန်စ ရှိခဲ့ဖူးတယ်... မင်းအရီးဘုတို့ကို

လက်ကဖြတ်လုဖို့ နယ်ကျော်လာရင်းနဲ့ ဖြစ်ကြတာ ”

“ ဒီကောင်တွေက အုပ်စုလိုက် ငါကတစ်ယောက် ညည်း။ ရွာတောင်ဖက် တံတားချိုင့်ခုံးပေါ်နားက ဇီးပင်လေး မှာ ရွှေဘနဲ့ချီးဘူးတို့အုပ်စု ချကြသလိုပေါ့ကွာ ”

ဘကြီးပွား ပြောရင်းက အားတွေပါလာသည်။ အခုပဲ စိန်ခေသလိုလို အင်္ကျီလက်ကို ပင့်တင်လိုက်ပြီး...

“ ဘာပြောကောင်းမလဲ ငါတွယ်ထည့်လိုက်တာ မြဒင် ညည်း လက်ကျိုးသွားတယ်။ သူ လက်ပြန်ကောင်းသွားတော့ လက်ကကောက်နေလို့ လက်ကောက်မြဒင် ဖြစ်သွားတာ ”

စစ်အေး ဘကြီးပွားကို တအံ့တဩကြည့်သည်။ များနှင့်တစ်ယောက်...

“ ဘကြီးပွားရော ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား... ”

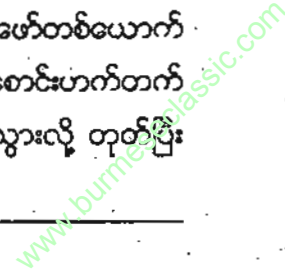
“ ဟာ... ငါက... တုတ်ပြီး ဓားပြီးတာ ဘာဖြစ်

လဲ ”

စစ်အေးက အဟုတ်မှတ်ပြီး အထင်ကြီးသွားကာ...

“ ဒါဆို... ဘကြီးပွားဆီမှာ တုတ်ပြီး ဓားပြီးခေး သို့လား ”

“ ဘယ်ကလာ ရှိရမှာလဲ ဒီကောင်အဖော်တစ်ယောက် ဝါးပိုင်းနဲ့ဆော်ထည့်လိုက်တာ ငါလည်း ချိုစောင်းဟက်တက် သွားတာပေါ့ကွာ... ရန်ပွဲက တုတ်နဲ့ပြီးသွားလို့ တုတ်ပြီး ငယ်လို့ပြောတာ... ”

သည်တော့မှ စစ်အေး ဘကြီးပွား တုတ်ပြီးတာထိ သိလိုက်ရ၏။ ဘကြီးပွားက အရှိန်မသေသေး . . . ။

“ အခုလည်း သူ့သားက ငါ့သမီးကိုလာနွယ်နေပြန်ပြီ နောက်တစ်ခါဆို အပြတ်သာဆော်ပစ် . . . ငါတာဝန်ယူမယ်”

ဘကြီးပွားက သမီးဖော့နှင့်ဆုံ ဆုံးမရမည့်အစား စစ်အေးကို မြှောက်ပေးနေပြန်သည်။ ခင်မှုန်က ကြားဝင်၍ . . .

“ အဖေတို့ကလည်း . . . အသက်ကြီးနေပြီ ခုထိ စိတ်က မလျော့ချင်သေးဘူး . . . ရန်မဖြစ်ဖို့ ဆုံးမရမယ့်အစား

မြှောက်ပေးနေတယ် . . . ဒီကိစ္စ သမီး ဖြေရှင်းမယ် . . . ဘကြီးပွား . . . ငြိမ်သက်တွေဝေသွား၏။ အဝိဇ္ဇာနှင့်

မဆင်မခြင်ပြောမိပြီးမှ ခင်မှုန်စကားကြောင့် ရှက်မိသလိုထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံမခြုံ ဖြစ်လာသည်။

“ အေး . . . အေး . . . သွား . . . သွားတော့တော့ ရန်တွေ . . . ဘာတွေလည်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ . . . တော်ကြ

ဒိုင်စားနေမှ အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက် ဖြစ်နေဦးမယ် . . . စစ်အေး . . . ဘကြီးပွားရှေ့မှထကာ တင်းကုပ်ဖက်

ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆုံးကြိမ်ချခြင်း ကံစေသူ

လူတို့၏ ဘဝတစ်လျှောက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ကံကောင်းကြစမြဲ။ ကံထမ်းလာတာမမြင်ပဲ ရသည့်အခွင့်အရေး

ဆားချပြီး မေ့မေ့လျော့လျော့ ပျော်ပါးသောက်စားကာ နောက်ဆုံးတော့ ဒုံရင်းက ဒုံရင်း . . . ။

စစ်အေးက သည်လိုမဟုတ်။ ဘဝနာခဲ့သည်မို့ သိသိသာသာကံထလာသည်နှင့် သူ့ဘဝကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ဖို့

သတိ၊ ဝီရိယအသင့်ရှိနေသည်။ ထိတစ်ခါထိုးသော် မပေါက်။ နှစ်ခါထိုးသော်မပေါက်။

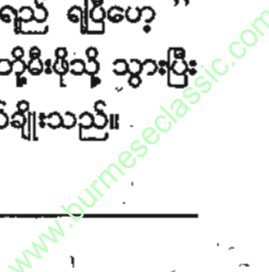
မပေါက်မချင်း . . . ထိုးဖို့က ကိုယ့်အလုပ် . . . ပေါက်ခြင်း မပေါက်ခြင်းက . . . သူ့ကိစ္စ . . . ။

တတိယ ထိတစ်စောင်ထိုးပြီးကတည်းက စစ်အေး ထက်ဖဝါးရော ခြေဖဝါးရော . . . တစ်ကိုယ်လုံးပါ ယားလာ

သည်။ နေပူလာသည်နှင့် အလာ့ဂျစ်(စ်)က ဇာတိပြုလာသည်။ “ စစ်အေးရေ . . . အင်ရွက်ပြုတ်ရည် ရပြီဟေ့ ”

စစ်အေး . . . ဘာလီဂိုင်းဖြင့် ခင်မှုန်တို့မီးဖိုသို့ သွားပြီး အင်ရွက်ပြုတ်ရည်ထည့်ယူလာပြီး ရေဖြင့်စပ်ချိုးသည်။

“ ဝုန်း . . . ”

“ ယားစမ်းကွာ . . . ”

“ အုန်း ”

“ ယားဦးကွာ . . . မကြာခင် သူဌေးဖြစ်တော့မှာ ”

“ ဝုန်း . . . ဝုန်း . . . ဝုန်း ”

ပါးစပ်က အော်မိအော်ရာအော်ရင်း ရွှေ့က်ကို အဆင်မပြတ် လောင်းချိုးနေသည်။ ခင်မုန့်မေတ္တာ အင်ရွက်ပြုတ်ရည် အစွမ်းက အံ့မခန်းပါတီ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ယားနာမုန့်သမျှ . . . ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သည်သို့ လျှောက်သက်ဆင်း၏။

ကောက်ရိတ်ပြီးသား လယ်ကွင်းပြင်က တစ်မျှော်တစ်ခေါ် . . . စပါးတွေ ခြောက်သွေ့ပြီမို့ စစ်အေး၊ ထီအောင်နှင့် ဆစ်တိုတို့ ရိတ်ပြီးသား ကောက်ပင်တွေကို ကောက်လှိုင်းစည်းရသည်။

ကောက်လှိုင်းစည်းချိန်တိုင်း စစ်အေး အဖေ့ကိုသတ်သည်။ အဖေ့စိရိယသည် ဘယ်သောအခါမှ လိုသည်မမို့ အမြဲတမ်း ပိုသည်ချည်း . . . ။

တစ်ည . . . လကြီးက ထိန်ထိန်သာနေသည်။ စစ်အေးက ပိစိကွေးကလေးမို့ ဖင်ပြောင်ပြောင် . . . ဘယ်လူးညာလိုရင်း ရွှေပြန်က ရေသွန်တော့၏။ ဘယ်လောက်ပြင်းအား ရှိသည်မသိ။ အဖေ့မျက်နှာတွေပေါ် မိုးရွာချသလို တဖွဲဖွဲနှင့် ရွှဲကုန်၏။ အမေရော အဖေပါ နီးသွားတော့ ပြန်အိပ်မရ။ စစ်အေးကိုယ်ပေါ် စောင်ပါးလေးခြုံပြီး အိပ်မရသည့်အဆုံး ဆားလှော်ဆေးလိမ်

ကို အဖော်ပြုရင်း အပြင်ဖက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အပြင်မှာ တော့ ထိန်လို့ . . . လင်းလို့ . . . ။

“ ဟာ . . . အရယ်တက်ပြီ . . . ထင်တယ် ”

စင်စစ် လပြည့်နေ၍ လင်းထိန်နေခြင်းသာဖြစ်၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေက အုံးမောင်းခေါက်သံ မကြားရသေး။ ဘယ်အချိန်မှန်းမသိဘဲ ပုဆိုးတစ်ထည်ခေါင်းပေါင်းပြီး အဖေလယ်ထဲဆင်းသွားသည်။ အမေလည်း မသိ . . . ။

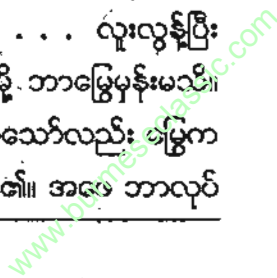
အချိန်မတော်ကြီး ကွင်းထဲမှာ အဖေဘာလုပ်သနည်း သူယောင်မယ်တွေနှင့် ချိန်းတွေ့နေသလား . . . ။ မဟုတ်ပါ နှင်းစိုစိုနှင့် ကောက်လှိုင်းတွေကို လရောင်အောက်တွင် စည်းနှောင်နေသည်။ အရှေ့ဖက်ကောင်းကင်တစ်ခွင်မှာ (WATER COLOUR)တွေ ပျော်ကျလာသလို နေလုံးနှင့်အတူ ရောင်နီပျံ့လာ၏။

လယ်တစ်ကွက်ပြီးခါနီးမှ အဖေ့ဘယ်ဖက်လက်ခွကြားမှာ ပူခနဲဖြစ်ကာ နာကျင်သွားသည်။

“ ဘာလဲဟာ . . . ”

အဖေ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကောက်လှိုင်းကို ဆွဲမသည်နှင့် ကောက်လှိုင်းအောက်က မြွေတစ်ကောင် . . . လူးလွန်ပြီး ထွက်ပြေးသည်။ အလင်းရောင် မှုန်ဝါးဝါးမို့ ဘာမြေမှန်းမသိ။

မြေခဲတစ်လုံးရှာပြီး မြွေကိုလိုက်ထုသော်လည်း မမြွေက နီးပြတ်တွေအောက် ငုံ့လျှိုးပြီး ပျောက်သွား၏။ အဖေ ဘာလုပ်

ရမည်နည်း။ ရင်တွေပူလာသည်။ ဇနီးဒေါ်နှင်းမြနှင့်သား စစ်အေးသည်လယ် . . . သည်မြေ . . . သည်စပါး . . . ။

တွေဝေနေဖို့ အချိန်မရှိ။ ခေါင်းပေါင်းပုဆိုးစကို ဖြည့်ပြီး လက်မောင်းအရင်းမှာ ခပ်တင်းတင်းစည်းကာ တာပေါ်အပြေး တက်ခဲ့သည်။

လမ်းမှာ တွေ့သည့်ဆိုက်ကားတစ်စီးကို တားပြီး ရှေ့ကြည့်ဆေးရုံသို့သွားသည်။ ဆိုက်ကားပေါ်မှာကတည်းက အဖေ့မျက်လုံးတွေ ပြာနေပြီ။

ဆေးရုံရောက်မှ ဆိုက်ကားဆရာကို အိပ်ယာလိပ်နှင့် အတူ . . . အမေလိုက်လာဖို့မှာသည်။ အဖေ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ဆေးရုံထဲဝင်သွားသည်။

“ ဝိုးထိလာလို့ . . . ဆရာမ . . . ”

ဆရာမက ဆေးရုံဝင်ပေါက်ကိုကြည့်ရင်း လူနာရှာသည်။

“ ဘယ်မှာလဲ လူနာ . . . ”

“ လူနာက . . . ကျွန်တော်ပဲ . . . ”

ဆရာမ အလွန်အမင်းအံ့ဩသွားသည်။ အိပ်ယာလိပ်မပါ၊ လူနာရှင်မပါ . . . တစ်ဦးတည်း။

ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်နှင့်ဆရာမများ ပျာယာခတ်သွားကြသည်။ ခက်သည်က မြေဖမ်းမမိသည်က တစ်ခဲက်။ မြေဆိုးလား . . . မြွေကောင်းလား မသိရ။

ဦးစစ်မောင်၏လက်ခွဲကြားမှာ မြွေစွယ်ရာ . . . သည် နေရာကိုခွဲပြီး မြွေဆိပ်ထုတ်ကြသည်။ အားလုံး အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပမ်းစားကုသကြသော်လည်း မြွေဆိပ်က တစ်ကိုယ်လုံး လျင်မြန်စွာ ပျံ့နှံ့လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံးပြာနမ်းလာသည်။

ဒေါ်နှင်းမြ ရောက်လာချိန်တွင် ဦးစစ်မောင်အသက်မီရုံသာရှိ၏။ အားအင်ကင်းမဲ့သော ဖျော့တော့တော့အသံကို ဒေါ်နှင်းမြ ကြိုးစားနားထောင်ရသည်။

“ နှင်းမြ . . . ငါ့သား စစ်ရေးကို . . . လယ် . . . လယ်ဆက်လုပ်ဖို့ . . . ”

မနက်ကိုးနာရီတိတိတွင် လယ်သမားသူရဲကောင်းကြီး ဦးစစ်မောင် လုပ်ငန်းခွင်မပြီးဆုံးမီ ကျဆုံးသွားရရှာလေသည်။

“ အဖေ . . . ”

စစ်အေးကောက်လှိုင်းစည်းရင်းက ရင်ထဲပွင့်ထွက်သွားသည်။ ထီအောင် သူနှင့်နောက်ကျောခိုင်းစည်းနေရာက . . . အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ စစ်အေး . . . စစ်အေး . . . ဘာဖြစ်တာလဲ ”

“ ဘာမှ . . . မဟုတ်ပါဘူးကွာ အဖေ့ကိုသတိရလို့ပါ ”

သူတို့ ကောက်လှိုင်းစည်းရာမှ ခဏနားကြရင်း . . . ကုန်းစောင်းက အပင်ရိပ်မှာ ရေခွေးကြမ်းသောက်ကြသည်။ ဆစ်တိုရော ထီအောင်ပါ စစ်အေးကို ကရုဏာသက်နေကြ၏။ ထီအောင်က ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီး . . .

“ မင်းအဖေဆုံးတာ ကောက်လှိုင်းစည်းရင်း ပိုးထိလို့ မဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်တယ် ထီအောင် . . . ပြောပြရရင်တော့ အဖေကို ငါ သေးနဲ့ပန်းတာက စရမှာပဲ . . . ”

သူတို့ . . . စစ်အေး၏အဖေ လယ်သမားသူရဲကောင်းကြီး၏ ကျဆုံးခန်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

စစ်အေးပြောပြီးသည်နှင့် သူတို့အားလုံး သက်ပြင်းပူတစ်လုံးချပြီး အပူဒဏ်ကာကွယ်ရန်အလို့ငှာ ရေခွေးနှစ်ခွက် သုံးခွက်ဆင့်သောက်သည်။ ထီအောင် ဆီးအိမ်တင်းလာပြီး အပေါ့သွားဖို့ သတိရလာသည်။ စစ်အေးဖက်ကိုလှည့်ပြီး . . .

“ စစ်အေး . . . ”

စစ်အေးက ရေခွေးငဲ့ရာက မော့ကြည့်သည်။

“ ထီအောင် . . . ဘာလဲ . . . ”

“ မင်းအဖေ . . . ဆုံးတဲ့ကိစ္စမှာ မင်းရဲ့ရွှေပြန်က ရေသွန်တဲ့ပယောဂတွေ အများကြီးပါတယ်ကွ ”

“ ဟေ ”

ထီအောင်က အပြောင်အပျက်ပြောသော်လည်း . . . သေချာတွေးလျှင် သူ့စကားက မှန်သလိုရှိ၏။ သူ့စဉ်းစားသည် သူက အဖေကို သေးနှင့်မပန်းလျှင် အဖေမိန်းမည်မဟုတ်။ အဖေမိန်းမလျှင် လယ်ထဲသွားပြီး ကောက်လှိုင်းစည်းမည်မဟုတ်။

ကောက်လှိုင်းမစည်းလျှင် အဖေလည်း မြွေဆိုးနှင့်

ဆွဲမည်မဟုတ်။ စစ်အေး တွေးရင်းတွေးရင်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာကာ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် သူ့ပေါင်ကြားကို တဖုံးဖုံး ကပ်တော့သည်။

“ ရွှေပြန်ရေ မင်းကြောင့် ငါ့အဖေသေရတာကွ . . . စိမ်း . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ”

“ ဖုံး . . . ဖုံး . . . ဖုံး ”

ထီအောင်က စစ်အေးကို လှမ်းဆွဲရင်း . . .

“ တော်ပါတော့ . . . စစ်အေးရာ . . . ငါအစလုပ်မိလို့ မင်း ဒီလိုဖြစ်ရတာ . . . လာ ကောက်လှိုင်းသွားစည်းရအောင် ”

သူတို့သုံးယောက် ကောက်လှိုင်းဆက်စည်းကြသည်။ အလုပ်လုပ်ရင်း ပျင်းသလိုလိုရှိလာသည်နှင့် ထီအောင်က စကားစပြန်သည်။

“ စစ်အေး . . . မင်းရွှေပြန်ကို စိတ်နာနေတယ် မဟုတ်လား ”

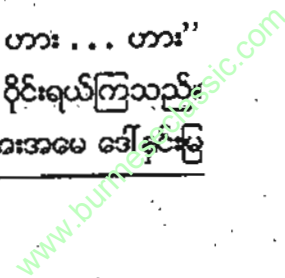
“ အဲဒါ . . . ငါဘာလုပ်ရမလဲ ”

“ လွယ်လွယ်လေးပါကွာ ဖြတ်ပြီးလွှင့်ပစ်လိုက်ပေါ့ကွာ ”

“ ဟာ . . . ဒါတော့ . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ငါဘဝတုံး သွားမှာပေါ့ကွ ”

“ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား ”

သူတို့အားလုံး ပတ်တုတ်မရအောင် ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ တာပေါ်က ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့်စစ်အေးအဖေ ဒေါ်နှင်းမြ

ဆင်းလာသည်။ အမေ့ခြေလှမ်းတွေက မြန်ဆန်လွန်းနေသည် ဘာဖြစ်လာပါလိမ့်။ အနားရောက်တော့ အမေ ခုန်ပေါက် စစ်အေးရှိရာပြေးလာသည်။

“ သားရေ . . . စစ်အေး . . . စစ်အေး . . . ”

စစ်အေး အမေ့ကို ဆီးကြိုသည်။ အမေ မောနေသည် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်။ အမေ့မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာရိပ်စား လွှမ်းနေသည်။ စစ်အေး အမေ့ကို ရေခွေးငဲ့တိုက်သည်။ အမေ့ ရေခွေးသောက်ပြီးမှ . . .

“ သားရေ အမေတို့တော့ ဘဝပြောင်းပြီ။ နင်ထိုးထား တဲ့ ထိလက်မှတ်က ဆယ်သိန်းဆုပေါက်တယ်လို့ ကန်တော်ကြီး ထိဆိုင်က လာပြောသွားစာယ် ”

“ ဟုတ်ရဲ့လား အမေရယ် . . . သားတော့ အိပ်မက်က သလိုပဲ ”

“ ကဲလား . . . နင့်အလုပ်ခဏထားပြီး ကန်တော်ကြီး ထိဆိုင်ကို အခု လိုက်သွားလိုက်ဦး . . . ”

ထိအောင်နှင့်ဆစ်တိုတို့ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် သံပြိုင် ထွက်သွားကြ၏။

“ စစ်အေး . . . လယ်ပိုင်ဖြစ်ပြီကွ ”

စစ်အေး . . . သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်ပြီး အမေ့ကို လိုက်ပါသွားသည်။

စစ်အေး လယ်ပိုင်ဖြစ်ပြီ

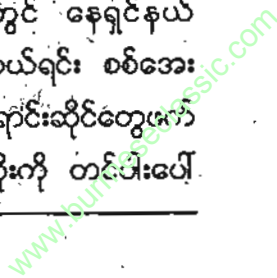
ကန်တော်ကြီးထိဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ အကူအညီဖြင့် စစ်အေး ရန်ကုန်တွင် ဆုငွေသွားထုတ်ရသည်။

စစ်အေး ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ဖူးမြင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို နန်းတော်တစ်ခုလို ဆုတ်မှားခဲ့သည်။ ဆူးလေစေတီတော်ကို ဖူးမြော်ခဲ့ပြီး ဗိုလ်ချုပ် ဆွေးကြီးဆိုတာကို ရောက်ခဲ့သည်။ ခင်မူန်လောက်ကို လှသည် ဘု ထင်ထားသည့် စစ်အေးအဖို့ နတ်ပြည်ရောက်သွားသည့် ဘာသာတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်နေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေး (ခေါ်) စကော့ဈေးထဲက ခင်မူန်အတွက် အလှဆုံးဝတ်စုံကို ဝယ်သည်။ အမေနှင့်ယောက္ခမလောင်းကြီး နှစ်ယောက်အတွက် ဝတ်စုံတစ်စုံစီ ဝယ်သည်။

ရန်ကုန်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာက အခြေချနေသည့် သူအစ်ကိုဝမ်းကွဲ စံချွန်က သူသွားလို့ရာကို မာဖေါ သုံးဘီးလေး ဘစ်စီးဖြင့် လိုက်ဖို့သည်။ စိန်ဂျွန်းဈေးတွင် နေရှင်နယ် ကက်ဆက်တစ်လုံးဝယ်သည်။ ကက်ဆက်ဝယ်ရင်း စစ်အေး ကက်လုံးက ဂျင်းဘောင်းဘီ ဂျင်းဂျာကင်အရောင်းဆိုင်တွေဖက် ဆောက်သွားသည်။ သူ့အစ်ကိုစံချွန်က ပုဆိုးကို တင်ပါးပေါ်

လိပ်တင်ပြီး . . .

“ စစ်အေး မင်းတို့တောနဲ့ဆို အကိုက်ပဲ . . . ကောင်းတို့င်တွေဝတ်တဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝယ်သွားပါလား ”

ငိုချင်လျက် လက်တို့ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

“ သုံးထည်လောက်ဝယ်မယ် . . . ကိုကြီးချွန် . . . ”

“ ဟ . . . လုပ်လှချည်လားကွ . . . ”

“ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အတွက်ပါ ဝယ်သွားမလို့ ”
ဂျင်းဘောင်းဘီကို စစ်အေး တစ်ခါထဲဝတ်ကြည့်သည်။

လီဗိုင်း(စ်) နက်ပြာရောင်နှင့် . . . ။

စစ်အေးလို ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အရပ်အမောင်းနှင့် ကြည့်ရှုပင် ကောင်းသေးတော့။ စစ်အေးနှင့်လိုက်ဖက်မည့် ဖက်ရှင်ကို ရန်ကုန်သား ကိုကြီးစံချွန်က လိုက်ဝယ်ပေးသည်။ ဝေါ့ကင်းရှူးဖိနပ်တစ်ရုံဝယ်ပြီးသည်နှင့် သူတို့ စံချွန်အိမ်ရှိရာ နှစ်ဆယ်ရှစ်လမ်းသို့ ပြန်လာကြသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ခေရီးပြီး ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ် ပြန်ထွက်လာကြသည်။ သည်ညနေ ကိုကြီးစံချွန်ကို ကောင်းကောင်းပြုစုရမည်။ ကိုကြီးစံချွန် ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ ဟိုက်ခင်ပျော်ပွဲစားရုံသို့ သွားကြသည်။

ရစ်တစ်ပြား ဆိုဒါနှင့်စရခဲမှာသည်။ အမြည်းက ဘဲကင် အခေါက်ကင်များဖြင့် သူတို့ပိုင်းက စိပြည်နေသည်။ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက် ဝင်သွားသည်နှင့် ကိုကြီးစံချွန်အာရှင်လာသည်။

“ ဟေ့ရောင် . . . စစ်အေး . . . မင်းရန်ကုန်ပြောင်း တာပါလားကွ ”

“ ဒါတော့ သည်းခံပါ ကိုကြီးချွန်ရာ . . . ကျွန်တော်က ဝယ်ပဲလုပ်ချင်တာ . . . ရန်ကုန်လည်း မပျော်ပါဘူး ”

စစ်အေး ဝယ်စရာနှစ်ခုကျန်သေးသည်ကိုသတိရသည်။

“ ကိုကြီးချွန် . . . ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်အဘိဓာန် အအုပ်နဲ့ မောင်ဗမာစက်ဘီးတစ်စီးလောက် ဝယ်ချင်တယ် ”

“ ဟား . . . မင်းကလည်း ဂျပန်ဘီးတွေဝယ်စမ်းပါကွာ ဒီလိုက်ဝယ်ပေးပါမယ် . . . ”

ဟိုက်ခင်က . . . ထွက်လာပြီး ဝုဏ်ရုံမှာတင်နေသည့် SOGGY BOTTOM U.S.A)ရုပ်ရှင်ကို ဝင်ကြည့်ကြသည်။

အပြီးအမောက်မတည့်သည့် လူတွေကို ရိုက်ပြထားသည်။ ဆစ်ကားလုံး ကိုးရိုးကားယားနှင့် ရယ်စရာကောင်းလှသည်။

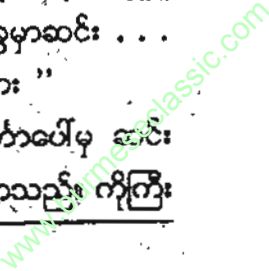
စစ်အေး သူ့ပစ္စည်းတွေ ခနဲဖြူသဘောပေါ်တင်ပြီး ကိုကြီးစံချွန်ကို ရွာအလည်လာဖို့ တဖွဖွမှာနေသည်။

“ ဘော် . . . ဘော် . . . ”

“ အဲ ငါသွားမယ် . . . မင်းခနဲဖြူရောက်ရင် ခနဲဖြူ ငါသိုင်းချောင်းကားကိုစီးပြီး ပိတောက်ချောင်ခွမှာဆင်း . . .

ဆင်း ပိုက်ဆံတွေလည်း ဂရုစိုက်နော် ကြားလား ”

ကိုကြီးစံချွန် ပုဆိုးလေးမ,က သဘောပေါ်မှ ဆင်း သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း သဘော ကမ်းကရွာသည်။ ကိုကြီး

စံချွန် သူ့ကို လက်ပြန်ဆက်ကျန်ခဲ့သည်။

စစ်အေး သဘောပေါ်တွင် ကုလားထိုင်ဝယ်ပြီး နေရာ ယူသည်။ သူ့ခရီးဆောင်အိတ်အသစ်ကြီးကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စတိုင်လ်အပြည့်ဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။ ရန်ကုန်မြစ်လယ်ရောက်သည်နှင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် သပ္ပာယ်စွာ ဖူးမြင်ရသည်။

စစ်အေးလက်အုပ်ချီကာ ကန်တော့လိုက်ပြီး . . .

“ ဘုရားတပည့်တော် ချစ်ရသူနှင့်ပေါင်းဖက်ပြီး . . . လယ်ယာမြေနှင့်အများအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်သော ကိုယ် ဖြစ်ရပါလို့၏ အရှင်ဘုရား . . . ”

စစ်အေး ပုံစံကိုကြည့်ပြီး မည်သူမျှ တောသားဟု ထင် လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဆံပင်ပုံစံကအစ ကိုကြီးစံချွန်က သူတို့ နှစ်ဆယ့်ရှစ်လမ်းထဲမှ “မောင်သာလှ” ဆိုင်ကို လိုက်ပို့ကာ ပုံစံသွင်းပေးခဲ့သည်။ လီဗိုင်း(စ်)ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ တီရှပ်နှင့်သူ့ကို ဘယ်သူက တောသားထင်မည်နည်း။

စစ်အေး လန်နီးတော့ နေဖြူဆိပ်ကမ်းမှာ သဘော ဆိုက်နေပြီ . . . ။

သဘောပေါ်မှ သူ့ကျောပိုးအိတ်နှင့် စက်ဘီးကိုချသည်။ အားလုံး စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် ကျောပိုးအိတ်ကို စက်ဘီးနောက် ကယ်ရီယာမှာညှပ်ပြီး ဟိုမေးသည်မေးနှင့် မိကျောင်းစပေါ့ အညှိရောင်လေးစီးကာ ကားဂိတ်ရှိရာ မီးသတ်ရုံနားသို့ နင်း

လာခဲ့သည်။ မီးသတ်ရုံအနားမှာ ဖွင့်နေသည့် လက်ဘက်ရည် ဆိုင်သို့ဝင်ပြီး ဗိုက်ဖြည့်သည်။ သူ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စားပွဲထိုးကို မေးသည်။

“ အစ်ကို ငါးသိုင်းချောင်းကား ဘယ်တော့ထွက်မှာလဲ ”

“ အဲဒီ သော်တာဝင်းဆိုတဲ့ကား သုံးနာရီလောက်ဆို ထွက်မှာ . . . ”

စစ်အေး စားပွဲထိုးကို ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီး စက်ဘီးကို ကားအမိုးပေါ်သို့တင်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ကို ခေါင်းအုံးပြီး ကား အမိုးပေါ်တွင် ဖိမ်ကျနေသည်။ ခဏအကြာ ကားစက်နှိုးပြီး နေဖြူမှထွက်သည်။ စစ်အေး စပယ်ယာကို ကားခန့်တန်ဆာခ ရှင်းပေးပြီး ပိတောက်ချောင်ခွမှာချပေးဖို့ပြောကာ ကြယ်တွေ လက်နေသော ကောင်းကင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ကားအမိုးပေါ်အိပ် လျက် လိုက်ပါလာသည်။

ကျုံ့ပျော်ရောက်ကတည်းက စစ်အေးနိုးနေပြီ။ စိတ်သစ် လူသစ်ဖြင့် အညစ်အကြေးကင်းသည့် လေကောင်းလေသန့်ကို တစ်ဝကြီး ရှုရှိုက်ရင်း ငေးမော၍လိုက်ပါလာသည်။ ကျုံ့ပျော်နှင့် ရေကြည်အချိန်တိုလေးအတွင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ကြာလွန်းလှ၏။ ပိတောက်ခံချောင်ရောက်တော့ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။ သူ့စက်ဘီး နောက်မှာ ကျောပိုးအိတ်ကိုညှပ်ပြီး ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်အဖြူ ကြီးကိုဆောင်းကာ ရွာဖက်သို့ စက်ဘီးကို အမြန်ဆုံးနင်း၍ ပြန်ခဲ့သည်။

ရွာထဲကလူတွေ စစ်အေးကိုမြင်သည်နှင့် ပြိုဟ်သား တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသလို ဝိုင်းအုံလာပြီး အားပါးတရ ဆီးကြို ကြသည်။ စစ်အေး . . . သူတို့ကို အတင်းတိုးပြီး အမေ့ဆီသို့ အမြန်ဝင်သည်။

စစ်အေးရောက်ပြီ အသံကြားသည်နှင့် ထီအောင် သူရှိရာသို့ ပြေးလာသည်။ စစ်အေး . . . သူ့ကျောပိုးအိတ် အကြီးကြီးကို ဖွင့်သည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှစ်ထည် . . . အမေ့ဖို့ ခရစ်လုံချည်အညိုနှင့် အရိပ်ပန်းစ။ နံ့သာဖြူပုတီး . . . ။ အထဲက ကြေမွနေတဲ့ မုန့်ထုပ်တွေ ထွက်လာသည်။

“ ထီအောင် ဒီမှာကြည့်စမ်း . . . ”

“ အဲဒါ ဘာဘောင်းဘီလည်းကွ ”

“ အခုခေတ်စားနေတဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ မင်းနဲ့တော်တဲ့ တစ်ထည်ယူလိုက် . . . ”

ထီအောင်ချက်ချင်းထပြေး ဝတ်သည်။ ဝက်(စ်)ရိုက်ဒါ ကာလာဂျင်းလေးက သူနှင့်အနေတော်။ ဒါပေမယ့် နက်ပြောင် နေသည့် သူ့အသားနှင့် နက်ပြာရောင်ဂျင်းကို သူယူသည်။

အမေ့ကို အဝတ်အစားနှင့်မုန့်တွေပေးပြီး ကြင်ယာ လောင်းနှင့် ယောက္ခမလောင်းကြီးတွေရှိရာ အုန်းခြံထဲသို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့သည်။

ခြံထဲဝင်လာသည့် စစ်အေးကို ခင်မှုန် ဘယ်သူမှန်း မသိ။ မြို့ကညောင်သည်ဟု ထင်နေသည်။ စစ်အေး သူ့ဦးထုပ်ကြီး

ကို ချွတ်လိုက်မှ ခင်မှုန် ဝမ်းသာအားရ ပြေးဆင်းလာသည်။ ခင်မှုန်ပုံစံကိုကြည့်၍ အိမ်တွင် ဘကြီးပွားနှင့်အရီးဘုတို့ မရှိမှန်း စစ်အေး အတတ်သိနေသည်။

“ ဟယ် . . . စစ်အေးရယ် နင်ကခန့်ချောကြီး ဖြစ်နေ လား လာ . . . လာ အိမ်ပေါ်တက်ရအောင် ”

ခင်မှုန်ရှေ့က တက်သည်။ သူ နောက်က ကပ်လိုက် ဘာပြီး . . .

“ ခင်မှုန် ငါ့ကိုသတိရရဲ့လားဟင် ”

“ ရတာပေါ့ စစ်အေးရယ် . . . နင်မရှိတဲ့ရက်တွေမှာ ငါ မနေတတ်ဘူး တကယ်သာခွဲကြရရင် . . . ”

ခင်မှုန် စကားက ရပ်သွားသည်။

“ ငါလည်းနင်လိုပဲပဲ ခင်မှုန်ရယ်။ ငါ့အစ်ကိုက ရန်ကုန် ပြောင်းဖို့ ခေါ်ပေမယ့် နင်မရှိတဲ့အရပ်မှာ ငါမနေတတ်ဘူး ”

သူတို့နှစ်ဦး၏ စိတ်ဆန္ဒက တစ်ထပ်တည်း တူညီ နေသည်။ စစ်အေး . . . ခင်မှုန်အတွက် ဝတ်စုံလှလှလေးကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပေးသည်။

ပန်းနရောင် အင်္ကျီလက်တိုနှင့် အနီရောင်ပေါ်မှာ အဝါ ဆောင်လိပ်ပြာနှင့် ရောင်စုံပန်းခင်းလေးတွေပါသည့် ဂါဝန်ရှည်ကြီး အစ်ထည် . . . ။

“ ဟယ် . . . လှလိုက်တာတော့ . . . ”

ခင်မှုန် စစ်အေးလက်ဆောင်ဝတ်စုံကိုယူပြီး အခန်းထဲ

၁၈၆

စောဇ္ဇာသင်္ဃ

ဝင်သွားသည်။ အကျိုးက ခင်မူန့်ကိုယ်ပေါ်တွင် အရှိအတိုင်း ကပ်ချပ်နေသည်။ ဖွံ့ထွားသော ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေက အကျိုးကြားမှ ရုန်းထွက်နေသည်။ အနီရောင်ဂါဝန်ရှည်ကြီး အောက်မှ သလုံးသားဖြူဖြူက အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။ စစ်အေးမျက်လုံးတွေ ခင်မူန့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်နေသည့်အလား။

“ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလိုပဲ . . . ခင်မူန့် ”

ခင်မူန့် . . . ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ပြုံးသည်။ လှေကားမှ ခြေသံကြားပြီး ဒေါ်ဘုတို့တက်လာသည်။ စစ်အေးနှင့်ခင်မူန့် ကိုကြည့်ပြီး သူ့ အမြင်ဆန်းနေသည်။ သူ့သမီးအလှကို ယခုမှ ထင်ရှားစွာ မြင်ရသည်။

“ ဟဲ့ . . . ဒါဘာတွေလဲ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ”

စစ်အေး . . . သူ့ယူလာသော လုံချည်နှင့်အကျိုးစကို အရိုးဘုတို့အား လှမ်းပေးသည်။

“ ဒီမှာ . . . အရိုးဖို့ . . . လက်ဆောင် . . . ”

ဒေါ်ဘုတို့မျက်နှာ ဒီတစ်ခါလောက်ချို့တာမျိုး စစ်အေး တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးချေ။ သူ့မျက်နှာကြီးကို သကြားချက်လျှင် ရနိုင်သည်။

“ အတော်ပဲ ဒီနှစ်ဝါတွင်း ဥပုသ်စောင့်ဖို့အတွက် ဝတ်စုံ တော့ အဆင်ပြေသွားပြီဟေ့ . . . ”

ဒေါ်ဘုတို့ . . . စိတ်ထဲမှ ဒီကောင်လေးအလိုက်သိတတ် သားလဲ ကျိတ် . . . ချီးကျူးသည်။

“ ဒီမှာ . . . ဘကြီးအတွက် ပုဆိုးခွဲတိုက်ပုံ . . . ”

ဒေါ်ဘုတို့ မုန့်ထုပ်နှင့်ကိုပွားဝတ်စုံကိုလှမ်းယူပြီး . . .

“ စစ်အေး ခဏတဖြုတ်နားပြီးရင် နင့်ဘကြီး တလင်း ထဲမှာရှိတယ် . . . လိုက်သွားလိုက်ဦး ”

စစ်အေး တင်းကုပ်ထဲဆင်းသွားပြီး မြို့သားအရေခွံခွာ ၏ လယ်သမားဝတ်စုံကို ပြန်ဝတ်သည်။ အကျိုးလက်ရှည် အဟောင်းတစ်ထည်နှင့် ပုဆိုးတိုတိုဝတ် နီးခမောက်ကိုဆောင်း ကာ သီချင်းတအေးအေးဖြင့် တလင်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဘကြီးပွား နွားနှစ်ကောင်အပြင် အငှားနွားတစ်အုပ်နှင့် တလင်းပြန်ပေါ်မှာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ခွဝေဝေ . . . ။

“ ဟဲ့နွား . . . ဟီး . . . ဟဲ့ ”

တလင်းနယ်နေရာမှ နားလိုက်ပြီး သရက်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်သည်။ စစ်အေး သူ့ဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း ရေခွေးငဲ့သည်။

“ စစ်အေး . . . မင်းဘာဆက်လုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ ”

“ ကျွန်တော် ဘကြီးတလင်းပြီးတာနဲ့ လယ်ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ် . . . ”

စစ်အေး အရင်ကတည်းက ရည်ရွယ်ချက်ရှိပြီးသားမို့ မဆိုင်းမတွပင် ပြန်ဖြေသည်။ ဘကြီးပွားက သူ့ရည်ကူးကို သဘောကျသော်လည်း သူ့လက်ရုံးတစ်ဖက်ပြုတ်သလှ ရ၏။

တစ်လုံးဆောက်သည်။ အိမ်လေးကနေချင့်စဖွယ်။ တောင့်
တောင့်တင်းတင်း . . . သေသေသပ်သပ်နှင့်။

တစ်ပြိုင်တည်း စစ်အေး အမေ့ကို နားပူနားသာ
လုပ်တော့သည်။

“ အမေ . . . ခင်မှုန့်ကို သွားတောင်းပေးပါလို့ဆို ”
အမေက ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါ . . . အမေ့နားက
အရောင်တလက်လက်ထွက်နေသည်။ အမေက ဆားလှော်
မတ်တန်ကြီးကို မီးညှိကာ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဆိုသည်။

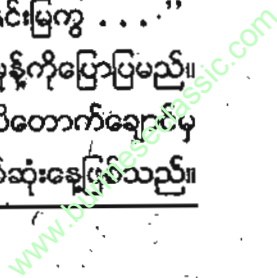
“ ကိုပွားတင်စိတ်ကို နင်အသိဆုံး . . . ပြီးတော့
ကောင်မလေးက . . . ကျောင်းတက်ရင်းတန်းလန်းကြီးနဲ့
စောသေးသလားလို့ ”

သွားကြေ . . . သွားကြေ ခင်းတို့ခရိုလေ ကောင်းလေ

ဘကြီးပွားအိမ်မှ တလင်းသိမ်းအပြီးတွင် စစ်အေး
စလင်းကုန်းအနောက်စုမှ လယ်ဆယ့်ငါးကေ ဝယ်သည်။
ဥယျာဉ်ခြံဝိုင်းတစ်ခု ဝယ်သည်။ မည်သည့်လယ်သမားမှ မိမိတို့
လယ်မြေကိုမရောင်းချင်။ သို့သော်လည်း လယ်စိုက်ဖို့ ကိုယ်ပိုင်
အရင်းအနှီးမရှိ။ ငွေတိုးနှင့်ချေးပြီး လုပ်ရသူများမှာ အချိန်တန်
လျှင် တာဝန်ကျစပါးကို မဖြစ်မနေချရသည်။ ကြေးပြီတွေဆပ်ပြီး
လျှင် တလင်းထဲမှာ ကောက်ဆွနှင့်ဆန်ကောသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
စစ်အေး ဥယျာဉ်ခြံထဲတွင် ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး အိမ်

စစ်အေးက မရ။ ဇွတ်ဆိုမှဇွတ် . . . ။
“ အမေ . . . ခင်မှုန့် သူများနောက်ပါသွားရင်
အမေလှော်နိုင်လို့လား . . . အရေးဘုတို့ကို သွားပြီးကြောင်းလမ်း
ပါလား ”

အမေက လေးလေးတွဲတွဲကြီး . . . ။
“ အေးလေ . . . အမေ ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ် ”
“ ဟေး . . . ဒါမှ တို့အမေ ဒေါ်နင်းမြကွ . . . ”
စစ်အေး သူ့အကြံအစည်ကို ခင်မှုန့်ကိုပြောပြမည်။
သည့်အတွက် ခင်မှုန့် ကျောင်းအလွတ်ကို ပိတောက်ချော်ပုံ
စောင့်သည်။ ဒီနေ့ ခင်မှုန့် စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပိတ်သည်နှင့် စစ်အေး သူ့အကြံအစည်ကို မဖြစ်မနေ အကောင်အထည်ဖော်ရမည်ဖြစ်၏။

“ ဘာ . . . ”

“ ခလွမ်း . . . ”

ဦးပွားတင်၏ ကျယ်လောင်စွာအော်လိုက်သံကြောင့် ဒေါ်ဘုတို့လက်ထဲမှ ရေခဲခွက် လွတ်ကျကာ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲသွားသည်။

“ တောက် . . . ကျကျသေးကွာ . . . တစ်သက်လုံး ငါ့ဆုရင်းငှားလုပ်တဲ့ကောင်က . . . ငါ့သမီးကိုလိုချင်သတဲ့ နှင်မို့ မစဉ်းမစား ဒီစကား ငါ့လာပြောတယ် . . . တယ် ငါ့ လုပ်လိုက်ရ . . . သွား . . . သွား ဘုတို့ နှင်ငါ့အနားက မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း”

ဒေါ်ဘုတို့ ဦးပွားတင်အနားမှ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ထွက်ခွာသွား၏။

ဦးပွားတင် စိတ်ရှုပ်လာသည်နှင့် ကိုစိန်လှဘီးကိုဆွဲကာ

ကြည်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ ဗိုက်ဆာလျှင် ဒံပေါက်စား . . . ရေဆာလျှင် ? ”

. . . .

တရားဝင်မဟုတ်သေးသည့် ပဏာမဆွေးနွေးမှု တည်းက အဖြေကထွက်နေသည်။ ဒေါ်နှင်းမြတို့ယံတိုင်သာ တာရှ်ကြောင်းလမ်းလျှင် ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်မှာသေချာသည်။

ဦးပွားတင်က ဟောင်းမြင်းပုပ်သိုးနေသော အတွေး ဒေါ်ဟောင်းတွေကို ခုချိန်ထိ ခေါင်းထဲမှာ သိုမှီးထားဆဲ။ အချိန်ထိ မျက်မှန်စိမ်းတပ်ဆဲ . . . ။

ဘယ်သို့ရှိပစေ . . . စစ်အေးမှာ လယ်နှင့်အိမ်နှင့် ပြည့်အစုံ . . . စစ်အေးမှာ တစ်ခုသာလိုသည်။ မေတ္တာဖြင့် နှိပ်စွမ်းအပ်သည့် အိမ်ထောင်ရေး . . . ။

အမိနာ . . . ဆာရီအနက်ကိုခြုံထားသလို ညက ညှိုးမုန့်နက် . . . တစ်ချက်တစ်ချက် အပြုံးအဝင့်မှာ ကြယ်ပွင့် သေ

. . . ဖျောက် . . . ဖျောက် ”

ခင်မှုန်တို့ခြံထဲက အောင်နက်ဟောင်မည်ပြုစဉ် စစ်အေး သက်ဖျောက်တီးလိုက်သည်နှင့် အောင်နက် အပြီးတရမ်းရမ်းဖြင့် နှိပ်သွားသည်။

“ ဝှတ်ကူး . . . ကူးကူး . . . ”

စစ်အေး ချို့ကူသံအချက်ပေးသည်။ ခင်မူန်နားစွင့်ရင်း အဖေတို့အခန်းဖက်ကို ကြည့်သည်။

အားလုံး . . . အိုကေ။

ခင်မူန် စစ်အေးဝယ်ပေးထားသော ဝတ်စုံနှင့် ခြေဖွဲ့ နှင်းကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

အိမ်နောက်ဖေး ရေကပြင်လှေကားအောက်မှ ခင်မူန် လက်ကို စစ်အေး ဆွဲယူဖေးမ၍ အောက်သို့ရောက်လာ၏။

“မျှော်လိုက်ရတာ စစ်အေးရယ် . . . လာမှလာပျံ့မ လားလို့”

“ ငါ အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေတာ . . . အိမ်ပေါ်က မီးမမှတ်သေးလို့ အကြာကြီး . . . စောင့်နေရတာ”

ညအမှောင်က . . . သူတို့ဘက်မှာ။

သူတို့နှစ်ယောက် ချမ်းနေသည့်အလား . . . ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဖက်ထားကြသည်။

“ခင်မူန် . . . ငါ့မှာ . . . လိုအပ်နေတာ . . . နင်ပဲ”

“ဆယ်တန်းအောင်၊ အောင် စောင့်ပါဦး စစ်အေးရာ”

“ အိမ်ထောင်ပြုဖို့အရေး . . . ဆယ်တန်းအောင်မှ တွဲရမှလုပ်မနေနဲ့တော့ဟာ . . . ငါ့အိမ်သစ်မှာ ဘယ်အိမ်ရှင်မကို တင်ရမှာလဲ ”

ခင်မူန် ရုန်းလေတင်းလေ ဖြစ်လာသည်။

“ အိုးအိုး . . . စစ်အေး လွှတ်ဦးဟယ် အသက်၅

တပ်နေပြီ . . . ”

စစ်အေးလက်ကိုဖြေလျော့လိုက်သည်။

ထိုစဉ် . . . အိမ်ပေါ်မှ ဓာတ်မီးအလင်းဈေးက ခြံထဲဝေ့ဝိုက်ကျလာသည်။ သူတို့နှစ်ဦး မျက်ပြူးဆန်ပြာဖြစ်သွား ဦး အုန်းပင်ကွယ်တွင် ပုန်းနေကြသည်။

“ အေ . . . ခင်မူန် . . . ခင်မူန်ရေ ”

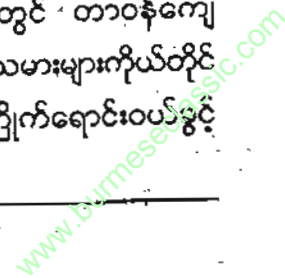
အိမ်ပေါ်မှ . . . ဦးပွားတင်တို့လင်မယား ဆင်းလာကြပြီ။ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ပြီမို့ သူတို့အိမ်သာဘက်သွားနေစဉ် စစ်အေး ခင်မူန်လက်ကိုဆွဲပြီး . . . သုတ်တော့သည်။

ခြံစောင့်ရင်းခြုံထဲက မိကျောင်းစပေါ့ကို ဆွဲထုတ်ပြီး စစ်အေး သူတို့နှစ်ဦး သီချင်းလေးတအေးအေးနှင့် ရေကြည်ဖက် သို့ နင်းသွားကြသည်။

ခင်မူန်တို့ခြံထဲမှာတော့ ကမ္ဘာပျက်နေပြီ . . . ။

စစ်အေးတို့ ကံဇာတာတက်လာပြီဆိုတော့လည်း သမ္မာဒေဝကံတရားက အရှိန်ဖြင့် တွန်းပို့သည်။ သိုးမည်း တံတရားက . . . သူ့ခြေဖဝါးအောက်တွင် ပြားပြားမှောက် သွားသည်။

ခေတ်ပြောင်းကန့်လန့်ကာအဖွင့်တွင် တာဝန်ကျေ စပါးချစနစ် ဇီဝိန်ချုပ်ကာ တောင်သူလယ်သမားများကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်သည့်သီးနှံများ စိတ်ကြိုက်ရောင်းဝယ်ခွင့် နှိုခဲ့သည်။

စစ်အေးမှာ လယ်နှင့်ခြံနှင့် ဇနီးနှင့် . . . ကိုယ်ပိုင်
ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခွင့် . . . ကဲ ဘာလိုသေးသနည်း။
စစ်အေးရင်ဆိုင်ရမည့်သူက စာရင်းထိန်းပစ္စည်း ယောက္ခမ
လောင်းကြီး ဦးပွားတင်။

စစ်အေး၊ ငါးမန်း၊ ဂေါ်ဖီလာ၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့သတ္တဝါ
အပေါင်း၏အခြားကိုသာ ပြေးဆွဲလိုက်ချင်သည်။ ဘကြီးပွားနှင့်
ရင်ဆိုင်ဖို့ ရွံ့နေသည်။ ခင်မူန့်နှင့်လက်ထပ်ဖို့အရေး မိသား
ဖသားပီပီ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရပေဦးတော့မည်။

ခင်မူန့်ကို ပြန်အပ်သည့်နေ့က အမေက ကန်တော့ပွဲ
ရွက်လို့ အဖေနေရာတွင် ရွှေကြည်မြို့ပေါ်မှ အမေ့အစ်ကိုကြီး
ဘကြီးဟန်ညွန့်က လိုက်ပါ၍ မင်္ဂလာစကားပြောကြသည်။
ဘကြီးပွားမျက်နှာကြောက မင်္ဂလာဆောင်တွင်တီးသည့် ဒံမင်း
ကြိုးထက်ပင် တင်းလွန်းနေသည်။ သည့်ထက်ပိုပြီး အမြီး
အမောက်မတည့်သည်ကံ . . .

မျက်စေ့မနာ . . . မျက်လုံးမခွဲရပါပဲ မျက်မှန်အမည်း
ကြီးကိုတပ်ထားသည်။ သူနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ အရီးဘုတိုမျက်နှာ
ပေါ်တွင် ကျေနပ်ဟန်အပြည့် . . . ။

ခင်မူန့်က စစ်အေးဘယ်ဖက်တွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး
ခေါင်းငုံ့နေသည်။ သူ့အဖေမျက်နှာကို စေ့စေ့ပင်မကြည့်ရဲ။
ကြည့်လျှင်လည်း သူ့အဖေက သူ့ကိုမြင်မည်မဟုတ်။

ဦးပွားတင်က သူ့တင်မဟုတ် . . . အပ်တင်ပွဲကို

ကြွရောက်လာသည့်မိဖုရားနှင့် ညှိပ်ရိသတ်ကိုလည်း မြင်မည်
မဟုတ်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် နောင်တွင် အရီးဘုတိုမြောပြု၍
သိရသည်မှာ ဦးပွားတင်၏မျက်မှန်နောက်တွင် . . . သတင်း
စာစက္ကူကို ကော်သုတ်၍ ကပ်ထားခဲ့သည်။ စစ်အေးနှင့်
ခင်မူန့်မျက်နှာကိုမကြည့်လို၍ဟု၏ . . . ဦးပွားတင်က
သည်လိုလူစားမျိုး . . . ။

ဘကြီးပွား ဘယ်လောက်တင်းနိုင်မလဲ။

စစ်အေးက ဘယ်လောက်စွမ်းနိုင်မလဲ။

သူတို့နှစ်ဦးအားပြိုင်ကြရင်း မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တစ်နှစ်
ကျော်အကြာတွင် ဦးပွားတင်နှင့် ဒေါ်ဘုတိုတို့တွင် . . .

“ မောင်လယ်ဦး ” အမည်ရှိ မြေဦးလေးပွားမြင်ခဲ့သည်။

ထိုမင်္ဂလာသတင်းက ဦးပွားတင်တို့အုန်းခြံထဲ အပေါင်အနံ့သမား
တွေနှင့်အတူ ပျံ့လွင့်လာသည်။

ဦးပွားတင်တစ်ယောက် အခင်းကြီးသွားချင်သလိုလို။

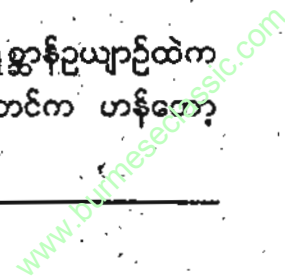
အခင်းငယ်စွန့်ချင်သလိုလို အိမ်ပေါ်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လျှောက်နေသည်။

“ ကိုပွား . . . တော် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုံး . . .

ကျား အစာမစားရသလိုပဲ ”

အရီးဘုတို . . . ရန်ကုန်တီရစ္ဆာန်ညယျာဉ်ထဲက

ကျားတွေကို မြင်ယောင်သည်။ ဦးပွားတင်က ဟန်တော့
မဆောင်တတ် . . . ။

“ အဟီး . . . ငါ့မြေး အထီးလေးကို မြင်ချင်လိုက်တာကွာ . . . ”

အစကတော့ . . . ဦးပွားတင် အိမ်ခြေတစ်ခွဲသွား လုပ်နေသေးသည်။ ခင်မုန်နှင့် သူ့မြေးဦးလေးကိုတွေ့ကာမှ သူ့မာန်မာန်တွေ မေတ္တာစိတ်ဖြစ်ကာ အရည်ပျော်ကျလာ၏။

“ သမီး . . . ငါ့မြေးနာမည်ရွေးပြီးပြီလား ”

“ မွေးကတည်းက ပေးပြီးသားလေ . . . မောင်လယ်ဦးလို့ ပေးထားတယ် အဖေရဲ့ ”

“ ကောင်းကွာ . . . ”

စစ်အေး၏စိတ်ကူးကို သူ့အလွန်သဘောကျ၍ မြေးဖြစ်သူကို သမီးလက်မှ ပွေ့ယူကာ . . .

“ ဖိုးဖိုး . . . မြေး . . . မောင်လယ်ဦး . . . ရေ ”

မောင်လယ်ဦးက အနီးမပါ ဗလာကျင်းလျက် . . . ရုန်းရင်းကန်ရင်း ဦးပွားတင်ကို သေးနှင့်ငေါက်ငေါက်ပန်းတော့၏။ ဦးပွားတင် ဗိုက်နှင့်ပေါင်တစ်လျှောက် ပူခနဲဖြစ်ကာ အားရပါးရ ရယ်တော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးပွားတင်တစ်ယောက် စစ်အေးသော စစ်ပူသော နားမလည် . . . ရိုသည့်မာန်မာန်တွေ ခဝါချကာ အားအားရှိ စစ်အေးအိမ်ချည်း . . . ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် စစ်အေးအိမ်မှာ လယ်ယာသုံး စက်ကိရိယာတွေ တိုးပွားလာသည်။ ပထမနှစ်တွင်

ခွန်ဒေါင်း . . . ကျောင်းကုန်းဖက်ကရွာတွေက ဒိန်းဒေါင်းဟုခေါ်သည်။

နောက် . . . ချွေလှေ့စက်။ အိမ်ပေါ်မှာလည်း တီဗွီအောက်စက်နှင့် . . . ကာရာအိုကေဟဲဒီ စက်ပစ္စည်းနှင့် ဆောင်းဘောက်တွေ . . . အပြည့်အစုံ . . . ။

“ ဟဲလို . . . ဟဲလို . . . တောက် တောက်

တောက် . . . ကို ”

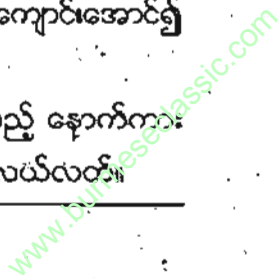
စစ်အေးစက်တွေကိုချိန်ပြီးမှ ဗိုက်ကိုကိုင်ကာ ဟဲတော့သည်။

“ သားသတ်ကုန်းသို့ မရုန်းဘဲ ညင်သာ နှလုံးမရွှင်သာ သော်လည်း x x x အားတင်းလို့လိုက်ပါရရှာ x x x အိုကြီး x x x အိုမ x x x အို သနားစရာ နွားအလှ x x x ညှိပြာ အနောက်ကနေလုံး x x x ပျောက်တော့မယ့် x x x ဆည်းဆာ အုဝဲ x x x အုဝဲ x x x အုဝဲ x x x ”

သီချင်းဆိုနေရင်း သူ့ပေါင်ပေါ်က မောင်လယ်ဦး သူ့အဖေနှင့်အပြိုင် သီကြားနေတော့၏။

သည်လိုနှင့် လူတွေကို အချိန်ကမသိမသာ ဝါးမြိုရင်း နှင့်ပင် . . . ။ မောင်လယ်ဦး . . . အထက်တန်းကျောင်းအောင်၍ အဝေးဆင် နောက်ဆုံးနှစ်သို့ရောက်ခဲ့ပြီ။

မောင်လယ်ဦးနောက်မှာ လိုက်လာသည့် နောက်ကပ်နှစ်စီး . . . အလတ်ကောင်က . . . မောင်လယ်လတ်။

အငယ်ကောင်က ... မောင်လယ်ထွေး သူတို့အဖေပင်
ခေါင်းဖြူဖြူနှင့် ဦးစစ်အေးဖြစ်လာသည်။

ဦးစစ်အေးက ... သူ့သားအကြီးကောင်အတွက်
(HONDA DREAM) အနီရောင်လေးတစ်စီး ဝယ်ပေးထား
သည်။ ဦးစစ်အေးလယ်မြေကို အမွေဆက်ခံမည့်အားတွေ
လက်ရုံးတွေ သူ့မှာအပြည့်နှင့် ... လယ်ပိုင်ကြီး ဦးစစ်အေး
အကြီးကောင် ဘွဲ့ယူပြီးပြီ။

အလတ်ကောင်က ... ဆယ်တန်းအောင်။

အငယ်ကောင်က ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေမည်။

“ ခင်မူန် ... လာဦး ... နင့်သားတွေပါခေါ်ခဲ ”

ဒေါ်ခင်မူန် ... သူ့ဘေးမှာဝင်ထိုင်သည်။

“ ဘာကိစ္စရှိလို့တုန်းတော့ ... အရေးတကြီး ... ”

သူ့သားတွေ စားပွဲပိုင်းမှာထိုင်မိသည်နှင့် ဦးစစ်အေး
စားပွဲမှထကာ ...

“ သားတို့ကို အဖေပြောချင်တာက သားတို့ရှေ့ရေ
အတွက်ပဲ ... ”

“ အကြီးကောင်က ဘွဲ့ရပြီ ... ဟိုကောင် လယ်လတ်
က ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ငုတ်တုတ် ... လယ်ထွေးကရော
ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဘာလုပ်မယ်စိတ်ကူးသလဲ ”

လယ်ထွေးက ... စဉ်းစားစရာမလိုအောင် အဖြေက
အသင့်ရှိနေသည် ... ။

“ သား ဆယ်တန်းအောင်ရင် မလေးသွားမယ် အဖေ ”

ဦးစစ်အေး ဘုရားကျောင်းရှေ့တွင် လက်နောက်ပစ်ပြီး
ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

“ ဟေ ... ကောင်းကွာ ... ”

ဦးစစ်အေး ကြားလိုသည့်စကားက “ အဖေနှင့်အဖွဲ့
လယ်လုပ်မယ် ” ဆိုသည့်စကား ... နားဝင်ချိန်မှာ ကြားချင်
သော်လည်း ...

“ လယ်လတ်ကရော ... ”

“ သားက ... စင်္ကာပူသွားမယ်အဖေ ... ”

“ ကောင်းမှကောင်းကွာ ... ”

နောက်ဆုံးတစ်ယောက် ... ဒီကောင်က အကြီးဆုံး
ဆိုတော့ ...

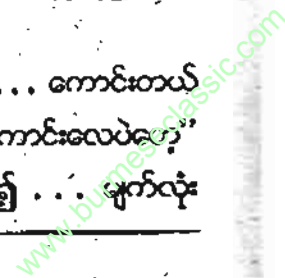
“ ကဲ ... လယ်ဦးကရောကွာ ... ”

“ သားက ... သူတို့ထက်မြင့်တဲ့ ဂျပန်ကိုသွားမှာအဖေ ”

“ အေး ... ကောင်းတယ် ... မင်းကျမှ ကောင်းသည်
ထက်ကို ပိုကောင်း ... ”

ဦးစစ်အေး ... ပုဆိုးကို ဒူးဆစ်အထိ တိုတိုပြင်ဝတ်
လိုက်ပြီး ...

“ ငါ့မှာတော့ မျှော်လင့်လိုက်ရတာ ... ကောင်းတယ်
သွားကြ ... သွားကြ ... မင်းတို့မရှိလေပိုကောင်းလေပဲဟေ့ ”
သားသုံးယောက်လုံး ရယ်ချင်လွန်း၍ ... မျက်လုံး

စုံမိုတ်ထားကြ၏။

ဦးစစ်အေး ပုဆိုးတိုတိုကို တင်ပါးထိအောင်မ၊ တင်လိုက်ပြီး ဒေါ်ခင်မူန်ဘက်သို့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ . . .

“ မင်းရော ဘယ်ကိုသွားဦးမလဲ . . . သွား . . .

ကြိုက်တဲ့နေရာသွား . . . ”

“ အို . . . ကျုပ်သားတွေသွားရင် ကျုပ်လည်းသွားမှာပဲ ”

“ သွားကြ . . . သွားကြ . . . တစ်ယောက်မှမနေကြနဲ့ ”

“ အို . . . ကျုပ်သွားမှာက တော်ရှိတဲ့နေရာကိုပေါ့တော် ”

ဒေါ်ခင်မူန်က ထိုင်နေရာမှ ထကာ . . . ဦးစစ်အေးပခုံးကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။

ဦးစစ်အေးမျက်နှာကြီးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေစဉ် သားသုံးယောက်စလုံး . . . လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်မောလိုက်ကြလေသတည်း . . . ။

စာချစ်သူအားလုံး . . . ဦးစစ်အေး . . . ဒေါ်ခင်မူန်တို့လို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြပါစေ . . . ။

ချစ်ခြင်းအနန္တဖြင့်

စောဂ္ဂပသင်